

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · número 93

Ple del Parlament

Sessió 44, segona reunió, dimecres 29 d'abril de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Sessió 44.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn ****. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i [lletrats].

de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i [lletrats].

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern. /

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat d el conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Molt bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Abans de començar la sessió de control, vull compartir amb la cambra, amb tota la cambra, una excel·lent notícia: el diputat Jaume Veray i Cama es reincorpora... (*Aplaudiments forts i perllongats.*) Sí, el diputat Veray, que ha hagut d'afrontar una recuperació d'una malaltia important, severa, però que afortunadament és aquí, demana la paraula i la té.

Jaume Veray Cama

Demano paraula per al·lusions. (*Rialles.*) No; gràcies. Bon dia, president. Presidents, consellers i conselleres, companys, companys i companyes diputats, avui és per mi un dia molt especial. Després de quatre mesos i mig de baixa i tots sabeu per una segona operació de càncer a la boca el mes de novembre, un procés intens de quimioteràpia i radioteràpia, torno a aquest Parlament amb emoció, amb gratitud i amb una mirada un pèl diferent. Permeteu-me, doncs, fer alguns agraïments.

En primer lloc, vull donar gràcies de tot cor a l'equip mèdic de l'Hospital Josep Trueta: als cirurgians maxil·lofacials, als plàstics, als oncòlegs, als especialistes de ràdio, infermeres, tècnics i a tot el personal, especialment el de la sisena planta, que em van haver d'aguantar setze dies i alguns que ens coneixeu sabeu que setze dies aguantant en Jaume Veray a vegades es fa difícil. És veritat que van ser moments molt difícils –alguns, alguns ho sabeu, alguns crítics de veritat– i la seva professionalitat, però sobretot la seva humanitat, han estat fonamentals, perquè quan un passa per un procés així no només es tracta la malaltia, sinó que es cuida i es tracta la persona, i això no s'oblida. De fet, el tracte ha sigut molt bo, però també els hi he dit que no els vull veure mai més, almenys allà.

També vull agrair el suport rebut per part de consellers i conselleres, de molts diputats i diputades d'aquest Parlament, perquè més enllà de les diferències polítiques, he rebut trucades, missatges, paraules d'ànim que m'han acompanyat molt i que precisament, per venir d'on venen, han sigut molt importants per mi. En moments de vulnerabilitat com aquests, aquests gestos tenen un valor immens, almenys per mi. I avui vull reconèixer aquesta actitud i donar-vos a tots, sincerament, les gràcies.

Moltes gràcies també, com no pot ser d'una altra manera, als companys diputats del meu grup, el Grup del Partit Popular de Catalunya, pel suport, per les facilitats, per l'escalfor i la complicitat que heu tingut envers la meva persona; als diputats sí, però

també a tots els membres del grup parlamentari, als assessors, a la gent de comunicació, a tota aquesta gent que ens ajuda cada dia a fer la nostra feina i que sense ells seria complicat de fer.

I vull fer un agraïment molt especial a la meva amiga i companya diputada Eva García. Eva, has agafat o vas agafar, em vas substituir a la meva responsabilitat de portaveu d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació. M'has tingut al corrent. M'ha tingut al corrent de tot el què passava i m'ha fet sentir, des de casa, més implicat i amb tot i així estant de baixa.

Aquesta experiència m'ha ensenyat moltes coses, moltes, però sobretot el valor del temps, de la salut i de les persones. I també m'he reafirmat en la importància de la sanitat pública i dels seus professionals, que cada dia donen el millor que tenen de si mateixos. Conselleres, el nou Trueta és molt important per a les comarques de Girona, sí, moltíssim, però igual ho és la formació i el bon tracte cap als professionals que l'han de fer funcionar i tindrem temps de parlar d'això. Ja tocarà.

Torno amb ganes de treballar, amb responsabilitat i amb respecte per aquesta cambra i per tots vosaltres. Però també torno amb una convicció més profunda que, per sobre de tot, som persones, som persones que compartim una vocació de servei.

I acabo, president, abans que no em renyí i em cridi a l'ordre. I veient les cares dels consellers i del president frisant per sotmetre's a la sessió de control, no vull dir res més. Moltes gràcies a tots per ser-hi, de veritat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Obrim, tal com insinuava el diputat Veray, la sessió de control.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics

317-00256/15

I comencem amb la primera pregunta, que és sobre els darrers esdeveniments polítics. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president! Bon dia, president! Catalunya patix una crisi en el sistema educatiu, una crisi de país, i vostè n'és el màxim responsable. El clam dels mestres ja no és un avís, és una esmena a la totalitat a la seua gestió. Queden trenta-set dies lectius i n'hi haurà disset de vaga, gairebé la meitat del que queda de curs amb aules buides. Segurament ja és el president de la Generalitat que acumula més vagues d'educació en menys de dos anys. De fet, era difícil empitjorar la gestió del conseller Cambray, però vostè i la consellera Niubó ho han aconseguit.

Vostès, que fan tanta bandera del diàleg, estan enrocats i estan aïllats. No escolten unes demandes justes: millors salaris, menys burocràcia, millors condicions, ràtios més baixes i una educació inclusiva real. Sense condicions dignes, els docents no podran revertir els mals resultats en competències bàsiques ni el fracàs escolar. Estan posant en risc l'educació del país i sectors com el del lleure educatiu, social i cultural, afectat per l'impacte de les vagues.

Mentre el seu Govern aquest cap de setmana ha tornat a anar de colònies, molts alumnes aquest curs i el que ve es quedaran sense fer-ne. I vostè, en lloc de solucionar problemes, en genera de nous. Lluny de resoldre les necessitats dels docents, decidix posar mossos de paisà a les aules. És un despropòsit. La propaganda ja no aguanta més un govern sense pressupostos, sense rumb i de fracàs en fracàs.

President, com pensa resoldre aquesta crisi educativa?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, president. Benvingut, diputat Veray. Una alegria retrobar-lo aquí al Parlament, a l'hemicicle.

Catalunya és un gran país i un gran país necessita una educació excel·lent i el meu Govern està treballant perquè l'educació a Catalunya sigui una educació excel·lent. I vull començar agraint la feina a tots els docents, en aquest sentit. S'ha signat un acord en matèria d'educació amb dos sindicats, que és el millor acord que s'ha signat mai, que posa la retribució dels docents del nostre país en la tercera posició. Estàvem a la cua i es posa la tercera posició. Mai s'ha arribat a un acord... Mai s'ha signat un acord d'aquestes característiques i que, a més a més, comporta un seguit de compromisos acordats per millorar l'educació. Parla de reforçar la infraestructura, parla de disminuir la burocràcia als centres educatius i, en aquest sentit, el Govern ja ha pres decisions per invertir en centres educatius, revertint una tendència de deu o dotze anys de disminució de la inversió en centres educatius.

Aquesta és la línia que segueix el Govern i la que seguirem fent: màxima confiança als docents, màxima prioritat per l'educació, inversions per revertir dècades, com a mínim, de desinversió i treballar perquè l'educació tingui nivells d'excel·lència. A demanda d'alguns sectors educatius, a demanda d'alguns sectors educatius, posem en marxa una prova de concepte, a demanda de certs sectors educatius; una prova de concepte sota el principi de voluntarietat. Només aquells centres que ho demanen ho faran i que, en funció del resultat, es decidirà si aquesta política s'estén o no s'estén. Per cert, la meitat dels països de l'OCDE tenen agents d'aquest tipus per ajudar a la mediació a les escoles. Per tant, és una prova de concepte, sotmesa al principi de voluntarietat d'aquells centres que ho demanen i feta a demanda de certs sectors educatius.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

President, sap què passa? Que quan hi ha un problema, en comptes de posar-hi lideratge, vostè hi posa policies i sense consens. Ja vam veure durant la pandèmia que li agradava fer rodes de premsa acompanyat de l'exèrcit, però li demanem que no apliqui aquesta mateixa recepta.

A les escoles cal autoritat, sí, la dels mestres, no la dels policies; ells ja fan bona tasca on toca. I així no es governa un país. Fa mesos que els docents reclamen recuperar aquesta autoritat i disposar de recursos i de condicions dignes per fer bé la seua faena. I la seua resposta ha estat el silenci, la inacció o decisions equivocades. Per això, avui demanem la seva compareixença al Parlament. Deixi d'amagar-se i, sobretot, rectifiqui, perquè aquesta crisi té una causa clara i és la seva falta de lideratge, president.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Demano respecte pels mestres i pels Mossos. Són servidors públics i crec que d'entrada han de gaudir del principi de confiança, almenys el meu, el tenen tot, u. Dos, el meu Govern el que fa és afrontar les situacions que es troba, per exemple, en matèria d'educació. I tres, crec que puc parlar amb certa autoritat. Jo no ho vaig fer..., vaig formar part del Govern del que en formava part el senyor Cambray, vostè sí. Es van trobar amb un cap de l'oposició, en aquell moment era jo, que mai va secundar reprovacions al conseller Cambray. Vam ajudar a millorar l'educació...

El president

Se li ha acabat el temps, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics

317-00254/15

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. President Illa, fa dues setmanes els socialistes espanyols van organitzar a Barcelona una cimera de líders polítics internacionals autoproclamats progressistes. Va aprofitar-ho vostè o el president espanyol, amfitrions de la trobada,

per explicar-los la realitat política i social de Catalunya, el país que els acollia? Per explicar-los que vostès dos són presidents perquè van reconèixer que entre Catalunya i l'Estat espanyol existeix un conflicte polític i que es van comprometre a resoldre'l donant la veu al poble de Catalunya de manera referendària? I que això vostès ho van pactar amb Esquerra Republicana, un partit independentista? Els van explicar que la democràcia diu justament que els independentistes són més progressistes que els constitucionalistes? O que defensen la democràcia més que els unionistes? Que un antecessor seu va ser l'únic president democràtic assassinat pel feixisme a Europa? O que Catalunya sempre s'ha mobilitzat contra el feixisme, com vam veure amb Sarajevo, amb el «Volem acollir» o amb el «no a les guerres», a totes les guerres?

Probablement no, president. I encara menys els devien recordar com l'1 d'octubre del 17 més de dos milions de ciutadans van votar per decidir pacíficament i democràticament el futur de Catalunya, malgrat ser agredits per la policia, perquè llavors vostès es feien fotos amb els que ara diuen voler aturar. I tampoc encara avui hi ha un president i dos consellers a l'exili, líders polítics inhabilitats per culpa d'una judicatura prevaricadora que es nega a aplicar l'amnistia.

President, si vol liderar una alternativa que freni l'ascens del feixisme, el primer que hem de fer és ser coherents i no comprar-los els seus discursos. A les escoles hi ha d'haver més mestres i llibres, i no policies i porres. I, sobretot, han de ser honestos i creïbles, i no ho seran si no impugnen el règim del 78, el pilar del qual és una monarquia coronada per un dictador feixista. I no seran creïbles si no denuncien l'amnèsia que imposà la transició i que permet que avui els hereus del franquisme controlin la judicatura, l'exèrcit, la policia o l'alt funcionariat de l'Estat, si no superen un règim que nega el dret a l'autodeterminació dels pobles, perquè aquest és el dèficit democràtic més gran de qualsevol sistema institucional, tal com els recordava la presidenta de Mèxic en aquella cimera.

President, si volen ser democràticament creïbles, han d'acceptar que el conflicte polític segueix vigent i que només es resoldrà votant. Com pensa fer-ho possible?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Senyor Jové, crec que la trobada que va haver-hi a Barcelona, a Catalunya, fa dos caps de setmana amb Global Progressive Mobilisation va ser una trobada important. Jo estic content que es celebrés a Barcelona i a Catalunya, crec que és un reconeixement també a algunes de les tradicions que vostè ha esmentat en la seva pregunta del nostre país. Crec que la gent que va venir, molts líders que van venir, tres caps d'estat de tres països del G-20, van poder copsar una realitat plural a Catalunya, hi va haver oportunitat que tothom qui volgués pogués interlocutar amb ells o amb els seus equips. Jo els hi vaig explicar quina és la realitat de Catalunya amb tots els que em vaig poder entrevistar, d'un país plural que té una voluntat de lideratge, a Espanya i a Europa, amb unes posicions de defensa de l'ús de la força dels arguments i no de l'ús de la força en el món, amb una voluntat de renovar els organismes multilaterals, però no de suprimir-los i anorrear-los. Vaig, efectivament, defensar, com he defensat des del primer dia de la meua tasca com del meu «desempenyament» com a president de la Generalitat de Catalunya, que s'apliqui de forma efectiva allò que ha acordat el Congrés dels Diputats, que és l'amnistia per a totes les persones beneficiades, i jo penso resoldre les coses –crec que amb això podem estar d'acord– fent política. I efectivament, hi ha qüestions de fons polítiques que s'han de resoldre fent política. I crec que fer política és escoltar, fer propostes i intentar resoldre les qüestions que ens planteja la ciutadania. Aquest és el meu enfocament, senyor Jové.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política

317-00249/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Benvingut, amic Jaume.

Señor Illa, así que dice usted que nunca ha visto un burka, ¿es así?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Sí, sí he vist un burca però no em trobo la imatge que em trobo quan passejo, passejo bastant pels carrers de Barcelona, no són burques a cada cantonada, però sí que sé què és burca i n'he vist. I no m'agraden, i ho he dit també.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Cuando parecía imposible superar a Ada Colau comparando el burka con los nazarenos de Semana Santa, aparece usted en el programa de Alsina y efectivamente suelta lo siguiente –cito textualmente–: «No me gusta el burka, pero no entraré en marcos porque cuando paseo no veo burkas». Bien, además de lo ridículo del argumento, resulta preocupante el narcisismo galopante que se le escapa casi sin darse cuenta, que es peor. En primer lugar, porque, al parecer, en Cataluña solo suceden las cosas si Salvador Illa, paseando, las ve; si no las ve mientras pasea, no existen, son imaginaciones de la plebe. Pero aún resulta más inquietante que suelte para ventilar el asunto lo de que «no me gusta el burka». Con el debido respeto, señor Illa, pero nos importa un pimiento si no le gusta el burka o los mocasines de borla. Esto no va de los gustos personales de su excelencia Salvador Illa, esto va de decir que el burka somete, degrada y humilla a la mujer y de si eso es tolerable o no en democracia, pero de eso se niegan siempre a hablar. Se atreven a decir incluso que el burka es una elección libre de la mujer, pero también se niegan a responder la pregunta esencial, fundamental: ¿qué les pasaría a esas mujeres si se negaran a ponérselo? ¿Qué represalias sufriría? ¿Quién las protege?

A diferencia de ustedes, señor Illa, sus compañeros del PSC de Lleida al menos reconocen que hay burkas, que los ven, pero también se equivocan, en vez de prohibirlos, los regulan, permitiéndolos en nombre de la libertad religiosa, y eso es inadmisibile. En toda democracia, la libertad religiosa está sometida a los derechos

humanos y a la igualdad entre hombres y mujeres, y ese es el asunto crucial que tenemos entre manos, no hay más. El burka atenta contra la igualdad de la mujer, contra los derechos de la misma y contra la Carta Universal de Derechos Humanos, y por eso debe ser fulminantemente prohibido.

Muchas gracias.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. La meva posició en aquesta qüestió crec que ha quedat clara per a tothom, fins i tot per a vostè. Ara, jo he de correspondre'l, senyor Fernández, vostè m'ha citat literalment i jo he de correspondre'l amb una cita literal també, seva: «Nosaltres no defensem principis que vagin en contra dels drets liberals, allò que diuen ells de "prioritat nacional", nosaltres no ho defensem. En el moment en què una persona està treballant i és legal, tu no li pots negar una ajuda social pel seu origen. El següent què és? Començar a posar cognoms de gent o de consanguinitat?» Això ho va dir vostè el 30 de març i el seu partit –i el seu partit–, que és el Partit Popular, pacta amb VOX (*remor de veus*) –pacta amb VOX.

El president

Silenci, si us plau.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

No em doni lliçons *a calzón quitao*, senyor Fernández.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política

317-00251/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, ¿sabe qué es esto? Esto es un manual que ha publicado Arran, la sección juvenil de la CUP, en el que llama a boicotear las carpas informativas de VOX, Aliança Catalana, i da instrucciones precisas para robar, intimidar y agredir a los militantes que están en esa mesa informativa. Eso no pasa porque sí, esto es fruto de la violencia política que ejerce su partido, junto a muchos otros en esta cámara, que se traduce en violencia en la calle.

En febrero del 26, un grupo de okupas de extrema izquierda separatista agredieron a militantes de VOX en Montcada i Reixach, el pasado 21 de abril fue condenada una activista de un medio, La Directa, por agredir a unos militantes de VOX en una carpa en el distrito de Barcelona de Horta-Guinardó, y el pasado 23 de abril, día de Sant Jordi, toda España asistió a un ataque coordinado por parte de la extrema izquierda separatista en numerosas carpas de VOX en Barcelona, Mataró, Sabadell, Cabrils, en las cuales, por cierto, fueron agredidas dos diputadas de esta cámara, Mónica Lora y Júlia Calvet, ante el silencio institucional de esta cámara. Y yo le pregunto, ¿no le da vergüenza ir disfrazado de humanista y, a la vez, legitimar el incremento de la violencia en la calle?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Jo condemno i he condemnat sempre tota violència en l'àmbit polític i fora de l'àmbit polític, sempre.

Abans que el seu partit, VOX, fos constituït, molt abans, el meu partit, el PSC, ja rebia atacs, molts, de la formació o del grup que vostè ha mencionat i de molts altres, molts, abans que el seu partit fos creat. Sap quina diferència hi ha entre nosaltres i vostès? N'hi ha moltes, però en aquest capítol sap quina hi ha? Que nosaltres no anem de víctimes per la vida, ni fomentem un llenguatge violent, ni fomentem polítiques d'odi. Dues diferències de les que hauria de prendre nota.

El president

Gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

No se equivoque, señor Illa, la gran diferencia entre ustedes y nosotros es que usted tolera, ampara y permite las agresiones de la extrema izquierda separatista contra diputados, afiliados y cargos orgánicos de nuestra formación política. Y lo digo, entre otras cosas, porque su formación política, el Partido Socialista, quiere amnistiar a un delincuente, un tal Dani Gallardo, por cierto, responsable de las agresiones en Montcada i Reixac. Es decir, es usted el principal responsable de las pedradas y de las agresiones que se producen en la calle.

Pero claro, estamos acostumbrados a que usted diga una cosa y la contraria. Usted nos señala por deshumanizar, supuestamente, cuándo es usted el principal instigador de los cordones sanitarios. Usted nos señala como antidemocráticos cuando es usted, de la mano del presidente de esta cámara, quien bloquea sistemáticamente la posibilidad de que nuestra formación política pueda debatir proyectos de ley en esta cámara. Usted nos señala que vamos en contra de la ley cuando es su partido el que ha amnistiado a delincuentes, indultado a agresores confesos. Y es usted quien instiga verdaderamente la violencia porque es usted quien se ampara detrás de los medios de comunicación que le hacen el trabajo sucio.

No nos dé ni una puñetera lección más, señor Illa. Y le aseguro que hay una mayoría social de catalanes que están dispuestos a recuperar la seguridad y la prosperidad que su política migratoria les ha arrebatado.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. No li accepto, no li accepto res del que he dit. No li accepto res del que he dit.

La majoria de grups polítics d'aquesta cambra podrien..., no en tindríem prou amb dos minuts i mig per repassar les agressions que han sofert molt abans que el seu partit polític es fes, justament per combatre el que el seu partit polític vol recuperar, que és un règim de manca de llibertats i de feixisme. *(Aplaudiments.)* No es faci la

víctima –no es faci la víctima; condemno i condemnaré sempre tot acte de violència, en sigui víctima qui en sigui víctima, cosa que vostès no fan.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política

317-00252/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President, la setmana passada coneixíem la notícia que el Departament d'Interior i el d'Educació han dissenyat un pla pilot per incorporar Mossos d'Esquadra en tretze instituts de Catalunya, i ja li dic que en aquest tema jo tinc la sensació d'estar vivint el món al revés.

Ahir la consellera de Educació deia que no hi ha problema de convivència als centres educatius de Catalunya, però que cal passar de la reacció a la prevenció. Aleshores, en què quedem? Hi ha conflictes o no n'hi ha conflictes? Ja l'hi dic jo: sí que hi ha conflictes. De fet, només cal mirar un informe de la USTEC que assegura que el seixanta per cent dels docents a Catalunya han patit agressions físiques o verbals per part dels alumnes i un trenta per cent per part de les famílies. I també en el que portem de curs Educació ha rebut més de cinc mil denúncies, 1.700 per assetjament escolar.

Per tant, clar que hi ha conflictes i estaria bé que vostès no ho neguen i ho reconeixin, perquè estan directament relacionats amb que un de cada tres infants a Catalunya està en situació de pobresa, que alguns infants dormen amb les sabates posades perquè tenen por de ser desnonats, en què hi ha problemes de salut mental i en què hi ha molt de patiment en algunes famílies al nostre país.

I davant d'aquesta realitat, què fan vostès? Acaben convertint un problema que és social en un problema individual i policial, i faltava la consellera de Drets Socials ahir, en una entrevista a la SER, dient que els que estem en contra d'aquesta mesura estem estigmatitzant els policies. Miri, no, res més lluny de la realitat, jo no vull

estigmatitzar els Mossos d'Esquadra. El que crec és que la policia ha d'estar perseguint als delinqüents, i aquí el que està passant és que s'està estigmatitzant alguns centres educatius. Aquests centres no necessiten policies, el que necessiten són psicòlegs, educadors socials i integradors, baixar les ràtios, que els coordinadors de convivència i benestar tinguin dedicació exclusiva i formació específica, i que el pla contra la pobresa infantil funcioni, això és el que necessiten.

I també li dic, president, per últim, només cal mirar qui està a favor de posar Mossos d'Esquadra en els col·legis, en les escoles, en els instituts. Qui hi està a favor? Jo l'hi diré: el Partit Popular i VOX. Jo crec que això també l'hauria de fer reflexionar.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Reflexionar, tot el que sigui necessari, però tots –tots–, no només el Govern.

Miri, si algun centre educatiu diu que no necessita aquesta prova pilot, no la tindrà. Miri què fàcil. Tot centre educatiu que tingui aquesta prova pilot és perquè la va demanar, però el que no la necessiti, no la tindrà. I si el centre educatiu diu «no ho vull», no es farà. És a demanda d'alguns centres educatius, i per respecte em callo quins ho han demanat. Sí, sí, m'ho callo. És a demanda d'alguns centres educatius i jo confio en els docents i confio, naturalment, en els Mossos. I si demanen que provem de posar agents, que no entraran en cap cas a les aules, per veure si això pot millorar la situació del centre educatiu, crec que val la pena fer una prova de concepte. Limitada en el temps i sotmesa a una avaluació. I és el que s'ha fet.

A partir d'aquí, jo admeto tots els punts de vista, només faltaria. Els del seu partit polític, les altres formacions polítiques, però també crec que tinc l'obligació, si hi ha una demanda i ens prenem seriosament l'àmbit educatiu, d'intentar donar-hi resposta. I hi insisteixo, no és una política decidida, no és una política que s'estengui a tot el país. Veurem com va, si és que hi ha gent que ho vol posar en pràctica. I confio en els docents que m'ho demanen i confio en els professionals dels Mossos que ho faran.

I miro què està passant en altres llocs i veig que un de cada dos països de l'OCDE té programes de col·laboració d'aquest tipus i, per tant, crec que val la pena fer una prova de concepte. I crec que val la pena que compartim com això funciona. I si no funciona, doncs no ho fem. I si la gent no ho vol fer, si cap centre educatiu ho vol posar en pràctica, no es posarà en pràctica. Miri que senzill.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

President, no són un proveïdor de serveis a demanda, són el Govern de la Generalitat i han de tindre un model educatiu.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

I el tenim, el model educatiu. I si els docents, o una part de docents, ens demanen que explorem aquest camí que a d'altres llocs s'ha explorat, crec que no fem res mal fet d'explorar-lo i de veure si funciona o no funciona.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política

317-00255/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

President. A veure, què els fa pensar que la resposta als problemes educatius és posar-hi policia? Què els fa pensar que és millor introduir de manera estructural policia a escoles i instituts en lloc de fer allò que tota la comunitat educativa fa temps que reclama, que és incrementar el personal de suport educatiu, posar més psicòlegs,

educadors, orientadors? I, sobretot, què els fa pensar que això ho poden fer d'aquesta manera, com ho estan fent, sense parlar o sense transparència. Avui mateix estem parlant d'una mesura que no té cap instrucció publicada, cap decret, cap resolució. No hi ha res escrit, res, només correus, improvisació i, ahir, un *briefing*. Diu que els docents ho estan demanant. Els docents estan votant de manera majoritària en contra d'això, de manera unànime als claustres.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El meu Govern, en matèria d'educació, crec que té una línia bastant clara. Els docents de Catalunya que estaven a la cua de retribució de tot l'Estat estan en posicions d'estar al capdavant, els tercers amb major retribució. Sí, sí, em poden dir vostès que els sembla poc o molt, és així. És un acord que ha fet el meu Govern. Sí senyora.

Les ràtios estan baixant a les aules. Vam aprovar l'altre dia un paquet d'inversió de cinc milions d'euros per revertir la manca d'infraestructura educativa. Hem ampliat les places de centres d'educació especial. Estem disposats a disminuir la burocratització als centres. Per favor, toquem de peus a terra. Vostès han donat suport a governs anteriors que han retallat en educació. Vostès, el seu grup, els ha investit. *(Alguns aplaudiments.)*

Jo accepto que vostès no vegin clar això, ho accepto. Si jo ho hagués vist clar, com a president, diria endavant, i ho fem a tot Catalunya. Estem dient que fem una prova de concepte. Això és el que estem dient. I si els centres no ho volen fer, no es farà. Quina por tenen a provar-ho? I la concepció que jo tinc dels cossos i forces de seguretat, en particular dels Mossos d'Esquadra, és una concepció positiva i crec que en matèria de mediació fan molt bona feina. I vostès a vegades en són coneixedors directes.

El president

Gràcies, senyor president. Hi ha dificultats amb el seu micròfon. No sé si seria possible que agafés el micròfon del conseller de la Presidència. I demanaré també als serveis tècnics que mirin exactament quins problemes hi ha.

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; gràcies, president. Miri, això no és una mala decisió, és una mala manera de governar. Dilluns vam tenir protestes a l'Hospitalet per aquesta prova pilot. Ahir les vam tenir a Vic i els claustres, com he dit abans, estan votant de manera majoritària en contra d'aquesta prova pilot. La seva resposta no és retirar-la, si ho demanen. No senyor. La seva resposta és més imposició. Inspecció torna a convocar els claustres per avui mateix, passant per sobre de la comunitat educativa i del professorat. Això és el que fan. I per això tenen la situació com la tenen. Més d'un mes de dies laborables de vaga convocat pel professorat educatiu. Aquesta és la solució que vostès estan posant sobre la taula i aquesta és la línia del seu govern en educació, una línia que el que forma és una ofensiva contra l'escola catalana. Primer contra la immersió, contra la llengua, negant el debat; després contra el professorat, negant el diàleg amb els sindicats majoritaris; i ara contra la convivència i contra la democràcia als centres, negant la realitat. I una cosa que ens preocupa molt, una cosa que va molt més de fons, i és que vostès estan assumint un marc mental i una manera de fer que no és pròpia de l'escola pública, sinó que és pròpia de l'extrema dreta. I això ens preocupa molt. Ens preocupa molt que compri aquest marc mental.

La pregunta és molt clara, president: si sobren mossos, per què no els envien a les fronteres i fem fora la policia espanyola de Catalunya? La pregunta és molt clara, també. Retirin aquesta prova pilot ja, o hem de viure un altre serial com el que hem viscut fa uns mesos amb els incentius als CAPs per les baixes laborals.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Miri, tinc molt assumit des que soc president que he de prendre decisions que no són còmodes. Ho tinc molt assumit i tinc molt clar quin seria el camí de la comoditat, que és moltes vegades no prendre decisions, deixar que les coses estiguin com estan. Potser perquè alguns altres han pres aquest camí, estem avui com estem en matèria d'educació. El meu propòsit és que l'educació torni a ser excel·lent a Catalunya, perquè hi ha excel·lents professionals. I és el que farem, i no

em tancaré a cap iniciativa. I si se'm demana des del sector educatiu que provem certes polítiques, les provarem. I qui no les vulgui provar i que no ho vegi clar, que no ho faci. I respecto, per descomptat, el dret de vaga. També demano que es respectin els altres drets, el de l'educació que tenen els infants i el de la mobilitat que tenen els ciutadans de Catalunya.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política

317-00250/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Deien que la democràcia era un sistema gairebé perfecte on restaven garantits el lliure pensament i la representació política. Però heus aquí la dura realitat. L'exigència de milers d'avals, sumada a les retribucions públiques milionàries dels partits que conformen aquest arc parlamentari, impedeixen que noves formacions puguin fer irrupció en aquest hemicicle. Per dir-ho clar i català, ho tenen ben lligat per anar-se rellevant els uns als altres i tancar la porta a nous projectes o formacions. Els treu de polleguera que Aliança ho hagi aconseguit. Sense macroestructura, sense subvencions milionàries, sense padrins, recollint milers d'avals als carrers. *(Remor de veus.)*

L'auge de la nostra formació posa en risc les guinguetes que vostès han anat construint i consolidant durant dècades. Se'ls veu nerviosos, senyor Illa. Que si pactes antifeixistes per aquí, que si cordons sanitaris per allà. Fins i tot han decretat la mort civil dels seus dos regidors a la comtal vila de Ripoll per haver-se abstingut en una votació de pressupostos. Però la cosa no s'acaba pas aquí. Els militants d'Aliança Catalana som assetjats quan fem paradetes informatives, insultats i agredits. Ataquen les nostres seus en pintura i a cops de mall. Ens punxen les rodes de vehicles particulars, escriuen amenaces explícites davant els portals de les nostres llars familiars. L'islamoesquerranisme intenta que els nostres militants i simpatitzants es

facin enrere, que no gosin encapçalar llistes locals. Tot això davant la passivitat d'un govern que s'ha mostrat incapaç de garantir el dret de representació política. Vostè que és tan llegit i viatjat, senyor Illa, creu que això és democràcia?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Crec que democràcia és que vostè pugui dir les coses que diu aquí i que nosaltres, a diferència del que fa vostè, l'escoltem amb un obligat respecte.

Miri, no deixa de ser revelador –no curiós–, revelador, que la seva pregunta sigui la mateixa que la de VOX. Aquells que basen els seus plantejaments polítics a l'odi, en el rancor, se senten víctimes, se senten víctimes. Veuen vostès la palla a l'ull aliè i no veuen la biga en el seu propi ull. No deu ser que vostè, amb la seva actitud, fomenta l'odi? No deu ser que vostè, amb el seu llenguatge, fomenta l'odi? No s'ho ha preguntat, això? No s'ha preguntat perquè coincideix amb VOX? Van de la mà. Facin una cimera bilateral, a veure si es posen d'acord amb això de la independència i van tots junts ja d'una vegada. I els tenim tots etiquetats a un mateix costat.

I sap, jo ja porto alguns anys amb això del servei públic i el sistema polític nostre, a diferència del que vostè diu –també es beneficia vostè de les retribucions i de les maneres de treballar aquí, en aquesta cambra, també vostè se'n beneficia–, doncs a diferència del que vostè ha dit, permet que hi hagi expressions polítiques noves. I aquí n'hem vist algunes que han nascut amb molt fulgor i que han mort. És el futur que li espera a vostè com a formació política. Recordi la història de Ciutadans, és bastant allixonadora.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Jo no sé si vostè és victimista o no, senyor Salvador Illa. El que segur que és, és un oportunista. A la passada sessió plenària va treure pit d'haver reduït un onze per cent els robatoris amb força a Ripoll, com si vos, que no hi poseu mai els peus ni per res,

hi tinguéssiu res a veure en aquesta rebaixa a les estadístiques. Li he de recordar que soc jo la màxima responsable en seguretat al meu municipi, senyor Illa? Si milloren les estadístiques, si millora la seguretat, és gràcies a la Policia Local de Ripoll i gràcies a l'app de Mossos de Ripoll, que casualment en aquests moments i en l'àmbit local estan comandats per dues dones, igual que batllia. Per tant, menys penjar-se medalles que no li corresponen i més tocar de peus a terra.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

I la democràcia, almenys tal com l'entenc jo, és governar per a tothom. El meu és el Govern de tothom, també dels ciutadans de Ripoll. I el màxim responsable de seguretat de Catalunya no és vostè, soc jo, també a Ripoll. *(Aplaudiments.)*

I aquesta coseta que quan les coses van bé correm tots a posar-nos les medalles i quan va malament no hi són mai, és molt típica, ja ho hem vist, és molt passat de moda, això.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política

317-00253/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bon dia a tothom, president. Avui li vull demanar pel que serà la primera experiència de l'atenció integrada social i sanitària, el Pla Cura, que el govern que vostè encapçala va anunciar recentment amb l'objectiu, certament ambiciós, de reduir el temps d'espera entre la sol·licitud de la prestació i la seva concessió dels aproximadament quatre-cents dies –397 en què es troba ara– fins als seixanta dies. Ja li dic que és certament un objectiu ambiciós. Vostès han anunciat una inversió de

vint-i-cinc milions d'euros per al 2026 de cara a reforçar els mitjans personals, més de dos-cents professionals més per reforçar els serveis, quatre serveis més, i per reforçar també els mitjans tecnològics que han de fer possible aquesta reducció del temps d'espera.

A més a més, han anunciat que es podria fer la valoració i el PIA, el programa individual d'atenció, en una sola sessió, en un sol acte. Han anunciat també la possibilitat que per als casos més greus es pugui fer aquesta valoració amb una videotrucada i han anunciat, en definitiva, una sèrie de reformes en el procediment que van enfocats a l'agilitat del procediment, a la proximitat i a emprar tota la xarxa que està més present al territori i que coneix millor la situació personal, tant des del punt de vista mèdic com social, de les persones potencialment beneficiàries d'aquestes prestacions, i dels serveis o prestacions que hi puguin estar associades.

En aquest sentit, li volem preguntar com està previst desplegar el Pla Cura i en quins terminis i de quina forma.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor Pedret. Hi ha un amplíssim consens a Catalunya i arreu que el futur passa per la integració dels àmbits sanitari i social, pels canvis demogràfics que hi han, envelliment de la població, per la tipologia de malalties que hi han, moltes d'elles de caràcter crònic. Això és fàcil de dir i difícil de fer.

Hi ha també un consens, crec que molt ampli –potser a vegades els partits d'esquerra hi posem més èmfasi, però crec que supera la frontera, diguem-ne, la frontera dreta-esquerra–, en què hem de tenir cura de les persones quan estan en situacions ja que necessiten el suport de les administracions. Aquest també és un objectiu àmpliament compartit per molts grups d'aquesta cambra. I, de fet, a Catalunya, les polítiques dels darrers anys, amb governs de diferent signe, han anat en aquest sentit, no? I crec que ara estem en condicions, i és el que hem acordat posant en marxa el pla Cura, de donar un pas endavant, no?, i de fer un pas significatiu endavant, fruit també de la

feina que s'ha fet per part de tots. Donar un pas endavant significatiu, no? Es resumeix conceptualment en dir que passem d'una concepció dels serveis de dependència, de les polítiques de dependència, i d'una concepció de les polítiques de dependència com un procediment administratiu a veure-les com una part més d'un model assistencial. I, per tant, variar l'eix, no?

I, en aquest sentit, el pla Cura acorda un seguit de mesures, en particular concedir de forma automàtica l'ajut a les persones que estan en grau de dependència III –unes 18.500–; agilitza moltíssim els procediments per concedir-ho quan les persones necessiten assistència i vetlladors. I, sobretot, una qüestió que ha generat molts maldecaps, i que crec que estarem tots d'acord en que s'ha de resoldre, que és doncs impedir que hi hagin reclamacions d'importos quan una persona doncs traspasa a meitat d'un mes a vegades importos molt ridículs que l'únic que fan és denotar –o la gent almenys ho llegeix, i jo crec que és una lectura encertada– una manca de sensibilitat de l'Administració, o fins i tot perquè canvia les condicions laborals del beneficiari i té dret a menys euros. No pots resoldre això que generava, hi insisteixo, molts maldecaps. I també, diguem-ne, amb el plantejament que fem, doncs ho tirem endavant, no?

El resultat final, quin ha de ser? Doncs, efectivament, molta més efectivitat en concedir les ajudes en moments de la vida d'una persona i dels familiars d'aquesta persona doncs d'especial vulnerabilitat, com vostè deia, en què s'agraeix que hi hagi un suport àgil i amb una certa sensibilitat de l'Administració. Crec que és un objectiu que el podem compartir tots... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyor president.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

...i és un repte important.

Gràcies.

El president

Obrim ara el capítol de preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre la gestió del sistema de protecció social

310-00409/15

La primera és sobre la gestió del sistema de protecció social, i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, president. *Consellera*, hace unos meses, su departamento hizo una auditoría interna sobre la antigua DGAIA y el escándalo de las prestaciones a extutelados. Me gustaría que nos hiciera un pequeño resumen de los hallazgos de esta auditoría y saber también si se ha producido algún cese tras los resultados.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Gràcies, diputada. Aquesta auditoria va ser encarregada pel meu departament. Jo vaig demanar fer aquesta auditoria per tenir doncs una foto definitiva de quines eren les àrees que s'havien de millorar. I, arran d'aquesta auditoria, doncs es va plasmar i es va continuar transformant aquesta direcció general, la nova DGPPIA. Hi hem fet canvis molt profunds, molt transformadors, que he explicat en aquesta cambra en diverses vegades, com, per exemple, traspasar la gestió de la prestació a una direcció general especialitzada en prestacions i la provisió de places a una altra direcció general, així com transformar el model de desemparament, avançar cap a la desinstitucionalització dels menors i fer tot un veritable pla endreça d'aquesta direcció general per vetllar pel bon funcionament i la bona configuració de l'Administració.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí, gracias. Le preguntaba lo de los ceses porque lo que estamos viviendo es un insulto a la ciudadanía, y aquí nadie ha dicho ni mu. En casi dos años, su Govern ha hecho más anuncios que Antena 3 un sábado por la tarde, pero, asunción de responsabilidades, ni una. Hace unos meses, la Sindicatura de Cuentas destapó un agujero de millones de euros en ayudas a extutelados sin justificar. Además, un trabajador de la DGAIA denunció posibles plazas fantasma, que investiga la Oficina Antifraude, oficina que ha tenido que abrir una segunda línea de investigación tras nuevos testimonios sobre estas plazas.

Vamos a explicar un poco en qué consiste el fraude. Hablamos de plazas de acogida que la Generalitat paga –y cuando digo la Generalitat me refiero a los catalanes con sus impuestos–, una entidad del tercer sector cobra y un extutelado se supone que la ocupa. Pero, ¡oh, sorpresa!, resulta que esos extutelados ni siquiera vivían en Cataluña –no te lo pierdas. Jóvenes que no pueden ir a la universidad por falta de recursos, jóvenes que no pueden independizarse porque no hay vivienda, jóvenes que no reciben atención en salud mental por falta de profesionales, pero millones de euros en plazas y acogida fantasma. Alguien se está llenando los bolsillos y queremos saber quién es.

Y, sí, le vuelvo a hablar de la UTE Resilis Fontanilles. Ya van dos investigaciones de Antifraude que les señala directamente. Los testimonios de los trabajadores son de juzgado de guardia: afirman que les obligaban a falsificar firmas y a dejar en blanco fechas de documentos oficiales para fingir una actividad que no existía. Educadores que confiesan que en nueve meses no vieron a los jóvenes que supuestamente tutelaban porque vivían en otra ciudad. ¿Dónde está ese dinero, señor Martínez? ¿Por qué no dimite nadie? Y la pregunta que les hace cómplices: ¿por qué, a pesar de todas estas informaciones, le siguen dando dinero público a Resilis Fontanilles? Insisto, ¿quién se está llenando los bolsillos, *consellera*? Sea valiente y conteste.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Miri, senyora diputada, ja comencem a estar farts d'aquest relat que l'únic que busca és desacreditar i deslegitimar l'estat del benestar. Tenen proves? Els ho va dir el president: tenen proves? Doncs a la fiscalia. El que estem veient són investigacions que s'estan arxivant, auditories que apunten a millores de la gestió, que estem entomant. I, miri, com aquella cançó famosa de la Chenoa, «Cuando tú vas, yo vuelvo». És que tot això ja està sent endreçat. Ja s'han fet instruccions per documentar les estades dels menors amb un informe que ha de signar el menor, un informe que han de signar els tutors d'aquell centre i ara amb personal que pot verificar que tot això estigui passant. Estem desplegant un pla d'integritat amb els màxims estàndards de l'àmbit jurídic de *compliance* en tota aquesta direcció general.

I, si us plau, per favor, escullin un altre àmbit per fer la seva demagògia barata, si us plau. L'altre dia van dir que no hi havia casos de dificultats en aquesta política pública a les comunitats autònomes on vosaltres governàveu. Se'n recorden del cas Sana, de la Comunitat de Madrid, de menors que s'escapoleixen de centres i cauen en xarxes de prostitució? Doncs això va passar a la Comunitat de Madrid. I van trigar deu mesos a trobar un recurs específic per donar un suport adient a aquestes persones. Si us plau, tornin a la política útil, facin propostes concretes. I, per deslegitimar l'estat del benestar i per fer demagògia barata, escullin un àmbit no tan sensible com l'àmbit de la protecció de tots els nostres infants a Catalunya.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre l'augment de delictes.

Pregunta al Govern sobre l'augment dels delictes

310-00411/15

i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Cinco mil manadas, cinco mil violaciones grupales en España desde 2018 a 2025, y eso que se calcula que tan solo entre un cinco y un diez por ciento de los casos llegan a conocimiento de las autoridades. Cinco mil manadas, la mayoría de extranjeros, y,

sin embargo, solo la foto de la repugnante manada de Pamplona inundó tertulias y medios de comunicación.

Según el último informe de delitos sexuales del Ministerio del Interior, en el cuarenta y nueve por ciento de los casos los autores eran extranjeros, con presencia significativa de hombres del Magreb, en concreto, un veintidós por ciento. Una realidad, la de las manadas, que en Cataluña alcanza cifras dramáticas y que nos preocupa especialmente, a la vista de los datos que he hecho públicos el Hospital Clínic de Barcelona. Un hospital que atiende ya a una mujer violada en grupo cada semana. Repito: una mujer violada en grupo cada semana. Cincuenta y tres mujeres víctimas de agresiones sexuales múltiples entre enero y octubre de 2025. Los profesionales del Clínic advierten de que en los últimos meses las violaciones, particularmente las violaciones múltiples, se han disparado en Cataluña. Cincuenta y tres víctimas de violaciones grupales solo en un centro hospitalario en menos de un año.

Señora *consellera*, en Cataluña hay más de sesenta hospitales públicos y concertados: haga usted los números. Por eso yo le pregunto: ¿qué piensa hacer ante esta alarmante realidad?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies, president. President de la Generalitat, consellers i conselleres, diputats, diputades i públic que esteu seguint la sessió de control... Doncs, en aquest cas, el Cos de Mossos d'Esquadra el que fa és intensificar la seva tasca, no només preventiva, sinó, en aquest cas, sí reactiva per detenir-los i posar-los a disposició de l'estament judicial.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Mire, señora Parlon, Cataluña no es segura, a pesar de que usted y el señor Illa, ¿verdad?, se empeñen en decir que la delincuencia baja. Sus políticas disparan las violaciones y los delitos sexuales en Cataluña, donde ya se produce una de cada tres violaciones en España. Sus políticas multiplican las manadas de violadores y sus políticas, en definitiva, aumentan todos los delitos violentos, aquellos que destrozan y marcan para siempre la vida de las personas.

Señora consejera, tenemos la casa inundada, inundada de manadas, inundada de violadores, inundada de bandas callejeras y de crimen organizado. Y lo primero que hay que hacer es cerrar la llave de paso y que no entre ni uno más. Y, una vez cerrado el grifo de la inmigración masiva, responsable del aumento de la criminalidad violenta, empezar a achicar agua, es decir, deportación de todas las manadas de violadores extranjeros, cadena perpetua para los violadores si son nacionales y políticas penitenciarias que protejan a las víctimas, que no regularicen a presos extranjeros y que no suelten violadores a la calle, como han hecho con el preso magrebí de Montjuic para que vuelva a violar. Porque la seguridad de las mujeres también tiene que ser una prioridad nacional.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Per no desviar el focus de la temàtica, faré una cunya, que és important remarcar-la. Malgrat que a vostè no li agrada, perquè sembla que no li agrada, i això és una contradicció flagrant del seu discurs, els delictes a Catalunya estan baixant, i estan baixant gràcies a la bona feina policial, malgrat que a vostè sembla que no li agrada, –té una contradicció aquí, mental, que algun dia me l'haurà d'aclarir– i la bona coordinació dels diferents cossos de seguretat.

Ara bé, vostè, avui aquí, té el cap inundat d'hipocresia. El seu partit s'ha negat sistemàticament a sortir a les manifestacions que es fan al conjunt de Catalunya per condemnar la violència masclista. Vostè i el seu partit són els que diuen moltes vegades que el feminisme ha arribat massa lluny, que la defensa dels drets de les

dones ha arribat massa lluny. Per tant, de lliçons, aquí, les justes (*aplaudiments*), en aquesta qüestió.

Vostè fa servir les agressions sexuals, que a aquest Govern li preocupen, que preocupen al conjunt dels ajuntaments, que és una tasca transversal que també s'ha de fer des de l'àmbit educatiu –i no els estic carregant més feina als mestres– i comença a les famílies, demanant el respecte cap a les dones, entenent que les dones no són un objecte, entenent que a les dones se les ha de protegir, sí. I no només és una feina policial: és una feina que s'està impulsant des del departament de feminismes; és una feina que s'està impulsant des de l'àmbit de drets socials. Però, vostè què fa vostè? Vostè utilitza les dones per fomentar l'odi. L'odi contra qui? Contra la població immigrada. L'odi contra qui? Contra aquells joves que han vingut aquí a Catalunya a buscar una oportunitat. I fica tots els joves que demanen la regularització per tenir una oportunitat a Catalunya en el mateix sac que aquells que són violadors, que els Mossos d'Esquadra els detenen i els posen a disposició judicial. Aquesta és la feina que fem des del Departament d'Interior. I vostè està utilitzant avui aquí les dones una vegada més. No les protegeix, no les defensa; fa discursos ridiculitzant el feminisme. Però utilitza les problemàtiques que afecten directament les dones i que aquest Govern combat amb polítiques efectives per fer el seu discurs de sempre, el discurs d'odi.

El president

Se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre el suport de la Generalitat als clubs esportius

310-00412/15

La següent pregunta és sobre el suport de la Generalitat als clubs esportius, i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Bon dia, conseller. El passat 19 d'abril, en un Narcís Sala ple a vessar, més de 6.500 seguidors, la Unió Esportiva Sant Andreu assolí l'ascens a Primera Federació. I un

any abans ho havia aconseguit l'Europa. I durant tota aquesta temporada, davant de la manca de suport de l'Ajuntament de Barcelona i el silenci de la Generalitat, el futbol popular i de barri ha patit pel seu futur. I ha estat només la pressió popular de l'afició, i en aquest cas també dels seguidors, el que ha aconseguit un acord històric. Després de mesos de negatives per part de la Generalitat i també de l'Ajuntament perquè el Narcís Sala i el Nou Sardanya tinguessin gespa natural. Durant mesos l'Ajuntament s'hi ha negat i la Generalitat ha callat. Bàsicament, ha estat aquesta pressió popular que ha aconseguit que l'Europa i el Sant Andreu es quedin a casa, al Nou Sardanya i al Narcís Sala.

I ara li toca acabar la feina, en aquest cas, a la Generalitat. El camp municipal, en aquest cas del centenari, l'AISS, on entrena el futbol base del Sant Andreu, és de titularitat de la Generalitat de Catalunya, i actualment es troba en un estat absolutament lamentable. Bàsicament, la situació de deteriorament és generalitzada i posa en risc la salut dels infants i la seva seguretat. Li preguntem, conseller, quan complirà l'acord amb els Comuns i millorarà, en aquest cas, el camp del Centenari?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Berni Álvarez Merino, conseller d'Esports.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Bon dia. Gràcies, president. Gràcies, diputats. Bon dia a tothom. Diverses coses. Una, primer: felicitar el Sant Andreu i a qualsevol equip català que puja de categoria i que assoleix esportivament a la pista una categoria superior. Segon, el que posem de manifest: nosaltres sempre hem estat al costat de tots els ajuntaments i crec que aquesta és una prova que el que vam fer amb el Pla de xoc de millora d'instal·lacions esportives tenia molta raó.

Nosaltres hem posat a disposició dels ajuntaments amb coresponsabilitat més de 120 milions d'euros, que cada ajuntament escull els seus projectes i decideix quins projectes són. Tercer: evidentment, en el cas en concret del Narcís Sala i de tot el que ha envoltat l'ascens del Sant Andreu, i l'Europa l'any passat, nosaltres ens hem posat al costat, evidentment, de l'ajuntament, ambdós amb dues línies.

Una, per intentar parlar amb la federació, directament he trucat al president de la Federació, perquè realment creiem no només per aquesta casuística, que la normativa està obsoleta. Els camps de gespa artificial avui en dia ja estan en un altre nivell –a la Champions es juga en un camp de gespa artificial, per exemple–, i creiem que això pot afavorir, no només –no només– els equips catalans, sinó tots els equips que disputen categories com la primera RFEF, en què la sostenibilitat econòmica és discutible. Segon, nosaltres hem fet amb ells, també, la possibilitat de la moratòria, que si hi ha la gespa natural, com passa ara, que hi hagi una moratòria perquè els clubs puguin ordenar-se a l'hora d'anar.

I a partir d'aquí nosaltres, evidentment, aquest camp que vostè diu fa molts anys que requereix una actuació important. Està en un estat deplorable, li dono la raó, i nosaltres..., ahir mateix hi van anar tècnics de la conselleria d'Esports. Ja fa temps que estàvem treballant amb el Territori perquè té una casuística complicada, amb el tema que estem Territori i Esports implicats. I ahir ja vam fer la valoració i nosaltres arreglarem el camp, i el camp estarà... Perquè el que més ens importa no és només que assolim els objectius esportius i que la gent pugui jugar a la categoria que li correspon, sinó que també si això suposa un trasbals, perquè la gespa natural suposa que només es pot entrenar un dia, competir el dia del partit, doncs, que els equips de base han de sortir d'allà tinguin unes condicions bones.

Això ja l'hi hem transmès també a l'ajuntament i tot el nostre suport perquè si hi ha alguna instal·lació a nivell municipal a qualsevol municipi de Catalunya en què nosaltres podem incidir, més enllà del pla de xoc, ho farem. I en aquest cas en concret li dono la raó, està en un estat lamentable. Hem fet ahir el resum d'actuacions que podem fer i les farem abans que comenci la temporada perquè tots els nens el Sant Andreu hi puguin ser.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid i Colomer

Conseller, ara tot són bones paraules i medalles, però fins fa poc vostès no sabien ni on estava el camp municipal del Centenari, ni tan sols sabien que era seu, que era de la Generalitat. Els ho vam haver d'explicar nosaltres, que el camp era seu. Quan els vam presentar les preguntes sobre l'estat del camp del Centenari, ens deien que no era de la Generalitat, i sí, és de la Generalitat aquest camp.

I mirin, jo ja sé que vostès són molt de destinar 30 milions a la *ryder cup*. Els encanten els grans esdeveniments esportius, però com vostè deia, també és molt important, en aquest cas, l'esport de base i el futbol base. I mirin, mou moltíssima gent. Només el Sant Andreu ja som més de 5.500 socis. És tan important el futbol popular i de barri com els seus grans esdeveniments. I mirin jo el que els dic: és l'hora que compleixin, que facin, evidentment, el que han acordat amb nosaltres i arreglin d'una vegada el camp del Centenari i permetin que el futbol base del Sant Andreu estigui en les condicions que mereix, que no són les que està en aquest camp, que està en una situació absolutament deplorable.

Perquè si no, al final –i acabo, ja–...

El president

Se li ha acabat el temps.

David Cid i Colomer

...els importarà més pagar la *ryder cup*... *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Per respondre, té la paraula el conseller d'Esports.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Permeti'm que discrepi, perquè nosaltres, evidentment, apostem pels esdeveniments esportius, però hem apostat també i apostem cada dia pels clubs de Catalunya. Hem pujat les subvencions sense pressupost de 4,5 milions que teníem a principi de mandat, a 6 ja, i amb el pressupost nou...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

(Aplaudiments.)

La següent pregunta és sobre l'Escola Sanfeliu, de l'Hospitalet de Llobregat.

Pregunta al Govern sobre l'Escola Sanfeliu, de l'Hospitalet de Llobregat

310-00416/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Consellera... Bon dia. Recorden el cas de l'Acadèmia de Cultura a l'Hospitalet de Llobregat? Recorden com en aquell moment la mobilització de la comunitat educativa i la força de la política útil vam aconseguir aportar solucions i resoldre un problema que a ulls de tothom semblava impossible de resoldre?

Esquerra Republicana, des de l'Hospitalet, des del grup parlamentari, des del Govern en aquell moment vam aconseguir aportar llum a una problemàtica que semblava impossible de resoldre. I actualment l'Acadèmia de Cultura forma part de la xarxa pública i és l'Institut Escola Maria Miret. I avui es repeteix la mateixa història. Ara, amb l'escola Sanfeliu de l'Hospitalet. L'any 2021, la propietat va anunciar la voluntat de tancar l'escola, però la mobilització de la comunitat educativa ho va evitar. Avui ho torna a intentar, i avui, de fet, ha deixat tirades les famílies, els professors i també la pròpia ciutat de l'Hospitalet.

Consellera, nosaltres ja vam mostrar el camí. Ja vam mostrar el camí quan vam aportar la solució, que era l'adequada, amb l'Acadèmia de Cultura. Pensi que, segons dades de Comissions Obreres, hi ha 1.395 alumnes per sobre de la matrícula ordinària a l'Hospitalet. Inicialment, el departament no hi veu sortida, però gràcies a la pressió de la comunitat educativa i de l'acció de la política útil, sembla que sí que hi ha opcions per resoldre el problema. Cent quaranta-vuit nens i nenes prematriculats. La plantilla de dotze mestres i personal administratiu necessiten respostes. I Esquerra Republicana no només les exigim, sinó que les posem sobre la taula. Cal que l'alumnat, el professorat i el personal d'administració i serveis passi a

formar part de la xarxa pública. Consellera: que està fent el Departament d'Educació per resoldre un nou problema educatiu a l'Hospitalet de Llobregat? Quines solucions pensa aportar?

(Aplaudiments.)

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí, bon dia. Moltes gràcies, president. Diputat... Bé, com vostè ha dit, l'escola Sanfeliu de l'Hospitalet és un centre que té més de seixanta anys d'activitat i d'implicació en el centre i som perfectament conscients, i penso que ho compartim, del seu arrelament en el territori, en el barri i més enllà de la ciutat, del compromís del seu equip docent i també de la preocupació que ha generat a les seves famílies el conèixer per una comunicació oficial de la seva titularitat, que cessava l'activitat després de tots aquests anys.

Afortunadament, com sap, des d'un primer moment hem estat treballant de la mà de l'ajuntament, que s'ha posat, evidentment, sempre ràpidament a disposició i a buscar solucions, també de la titularitat de l'equip docent i, per descomptat, de les famílies, i amb un objectiu, que és garantir aquesta continuïtat educativa dels infants i, a més a més, fer-ho amb premisses. Intentar estabilitzar al màxim aquests grups i, per tant, intentar preservar els grups actuals que existeixen per mantenir aquest vincle amb els companys, intentar també buscar un projecte de continuïtat en el barri i, per tant, de proximitat, sense un desplaçament que vagi molt més enllà del que teníem en aquests moments, i procurar al màxim la continuïtat del projecte. I, per tant, això implica també parlar de la continuïtat del seu equip docent.

Sap que estem treballant en això. A partir d'aquí, també dir que, per descomptat, hem de respectar l'opció de les famílies que no vulguin fer, doncs, aquesta mateixa..., i, per tant, som conscients que estem fora ja del procés de preinscripció, però que haurem de fer, doncs, complir amb totes les garanties i ordenar aquestes preferències, doncs, com dèiem, totes les garanties. I sap que en aquest moment hi

ha obert un espai d'un procés de mediació, un treball compartit amb aquestes parts. Avui mateix ens tornem a reunir amb les famílies i amb els docents, i entendrà que aquestes solucions, amb aquests criteris que jo li he donat, que penso que podem compartir, doncs, en primer lloc els volem comentar i traslladar a aquestes famílies i aquests docents aquesta tarda, per respecte, perquè precisament és l'espai de mediació i treball que s'està fent fins ara.

A partir d'aquí, dir que hi ha una diferència molt important amb l'Acadèmia de Cultura. A l'Acadèmia de Cultura teníem una infraestructura, teníem un equipament que complia normativa. No és el cas i, per tant, ara el que estem treballant és un projecte que doni continuïtat educativa en el barri, mantenint grups i intentant preservar el que podem d'aquest equip docent. I dir que en aquell moment el Grup Parlamentari Socialistes Units per Avançar, que estàvem en l'oposició, vam acompanyar el Govern i l'ajuntament, que es va posar a primera fila d'aquesta solució, fins i tot en la modificació de normativa urgent. Jo espero que si calgués fer alguna cosa, vostès també estiguin a l'alçada aquest cop.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies. Consellera, gràcies per la resposta. Nosaltres, ho sap des del primer moment. De fet, quan va esclatar, vostè i jo estàvem reunits, i per tant ja li vam dir que Esquerra Republicana es posava a disposició de trobar solucions, perquè Esquerra Republicana sempre hi som, i perquè, de fet, possiblement si no hagués estat per Esquerra Republicana i la mobilització de la comunitat educativa, potser avui no estaríem en la situació que estem, que estem a punt de trobar una solució.

El que faci falta, ja ho sap. Nosaltres sempre hi serem, però tingui molt present que la solució de l'Acadèmia de Cultura va ser mantenir i incorporar a la xarxa pública els docents i els nens i nenes i, per tant, trobar solucions en l'àmbit públic.

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

Jordi Albert i Caballero

Aquesta també ha de ser la mateixa solució.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Doncs, com li deia abans: aquest treball compartit, aquest espai de mediació, evidentment amb els criteris que penso que compartim, i trobarem, n'estic convençuda, aquesta solució.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els centres educatius.

Pregunta al Govern sobre els centres educatius

310-00417/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Consellera: té un escenari de vagues i mobilitzacions fins a final de curs. Té la majoria del sector educatiu que li està demanant que s'assegui i que escolti, que atengui les seves reivindicacions de reforç de plantilles, de recuperació del poder adquisitiu i de menys càrrega burocràtica.

Té un Parlament que li demana que prengui mesures per fer efectiva l'educació inclusiva. Té la comunitat educativa que demana més docents, més educadors i educadores socials, més psicopedagogs, més personal d'atenció educativa. I què ofereixin vostès? Posar mossos als instituts. Per fer què? Per evitar possibles conflictes i agressions. Vostès són conscients del que estan fent? Són conscients del missatge que donen, que emeten els joves del nostre país, als instituts que van

adreçades aquestes mesures? Saben vostès que això és estigmatitzador, per al centre educatiu, per a l'institut, per a l'entorn, per a la ciutat, per al poble. Per tant, no és la solució.

Consellera..., consellera d'Educació: vostè creu que la feina dels mediadors no serveix per a res? Vostè creu que els educadors socials no serveixen per a res? Vostès creuen que els psicopedagogs no serveixen per a res? Són conscients del missatge que emeten a la societat i a les famílies? Estan dient que les escoles, que els instituts no són espais de seguretat que no són espais segurs per als nois i noies del nostre país? Consellera, retirarà aquesta mesura?

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Si; gràcies de nou, president. Diputada... Miri, com abans penso que s'explicava i s'ha intentat, com a mínim, ahir sí que es va poder explicar bé, el que s'està fent és aquesta prova de concepte. Estem parlant realment de sis agents en sis zones educatives, en catorze centres educatius, dels més de 5.400 que tenim en el territori, que el que es vol fer és precisament aquesta ajuda, aquest facilitar les tasques de prevenció i de mediació, per acompanyar aquesta comunitat educativa i per tant per acompanyar el personal educatiu, siguin docents, siguin educadors, siguin integradors, que estan en els centres. Per tant, es tracta de reforçar la convivència reforçant aquesta mesura preventiva.

Aquí estem parlant d'agents de convivència que són professionals dels Mossos d'Esquadra que tenen una especialització en mediació, que tenen aquesta visió comunitària des de la proximitat. Aquí no estem parlant d'escorcolls ni de visions coercitives, punitives, sancionadores ni controladores. És una visió educativa i restauradora, i de la mà d'aquests professionals que han d'acompanyar els que són els protagonistes en el centre, que és aquest lideratge educatiu de tot aquest personal. S'ha dit: aquí ningú anirà uniformat, no s'entrarà a les aules i, per descomptat, no aniran armats. I això ho hem fet no fent una anàlisi freda de l'enquesta

de convivència als centres, que per cert és del 23 i també convido a revisar la, sinó atenent a la demanda i a les necessitats que ens han traslladat als serveis territorials.

Per tant, aquí jo crec que és important també passar d'aquesta visió reactiva, on normalment, doncs, els Mossos d'Esquadra, quan se'ls requereix, evidentment intervenen al centre quan hi ha conflicte, a fer-ne una de preventiva i per tant treballar en aquest àmbit de la prevenció. En cap cas..., ho dic perquè tampoc es faci demagògia, aquí no s'ha retallat ningú, recursos d'educadors socials ni integradors, el que s'està fent, de fet, amb l'acord signat fa setmanes amb els sindicats és consolidar aquesta plantilla d'educadors i integradors, tres-centes persones, que fa, doncs, uns anys que estan en programes temporals, i a partir del 27 formaran part de la plantilla. I no només això, s'ampliaran aquestes figures socioeducatives.

El president

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Allà on s'ha posat en marxa aquesta mesura, com el Regne Unit, va ser un fracàs. Però, en tot cas, els problemes de convivència es resolen amb més professionals educatius i més professionals socials. Per prevenir, lo millor és reforçar els plans d'entorn, que ja els tenim i existeixen. Per prevenir conflictes, el que hem de fer és més comunitat, i el que cal és prioritzar, doncs, la prevenció, que passa per més comunitat.

En una democràcia, l'escola educa; no és la policia que educa. El model educatiu a Catalunya ha de ser més escoles, escoles confortables, més patis, més mestres, més llibres, instituts escola.

El model que vostès inicien, en aquest programa pilot, és instituts dotats amb mossos, policia a les escoles i als instituts, instituts pràcticament..., instituts que són no escola, sinó instituts penitenciaris.

Per tant, consellera, retiri el pla pilot. Esquerra li demana que retiri el pla pilot. En democràcia, a l'escola educa; no és la policia.

El president

Se li ha acabat el temps.

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí, gràcies. Per aclarir, en aquests centres, és a dir, no s'envia aquests agents de convivència en centres que siguin ni conflictius ni només de màxima complexitat. S'ha fet una tipologia representativa del que és el territori de Catalunya. Ho dic perquè ningú estigmatitza ningú.

A partir d'aquí, visió educativa, visió restaurativa. Qui té el lideratge pedagògic segueix sent la direcció, amb el seu equip docent i amb el claustre, amb el personal socioeducatiu que reforçarem i que estabilitzarem. I, a partir d'aquí, sí que ens sembla que aquesta figura pot aportar, i ho veurem, perquè és una prova, hi insisteixo, amb sis agents. Pot aportar, doncs, aquesta expertesa i sumar aquesta capacitat de prevenció.

No és un Govern que miri els problemes des de lluny. Atenem les necessitats, volem donar resposta. I, a partir d'aquí, tot el que puguem fer per enfortir també la convivència a les aules, ho farem.

El president

La següent pregunta és sobre la seguretat als centres educatius.

Pregunta al Govern sobre la seguretat als centres educatius

310-00410/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Quan érem petits, no hi havia vigilants ni agents policials als trens, als passadissos d'urgències dels hospitals ni a les aules públiques. No calia. Per què cal ara? Què ha passat? Per què cada cop necessitem més mossos, més vigilància privada i més equipaments protegits?

Ens hem tornat salvatges els catalans en el transcurs d'unes dècades, o és que el país s'ha salvat per obra i gràcia de les polítiques proimmigracionistes que vostès defensen? Es pensaven que no tindria conseqüències importar tercer món, deixar entrar massivament immigrants procedents de països on la vida amb prou feines es valora i on tot s'acaba a cops de matxet? Han deixat en un estat d'indefensió total els nostres fills, residualitzant-los dins les aules.

Catalunya lidera el rànquing en casos d'assetjament escolar, al nivell de Ceuta i Melilla. Es pensaven que la seva irresponsabilitat política seria innòcua, que no impactaria de dret en la seguretat del país, en els nostres centres hospitalaris, en els nostres centres educatius? No deu ser que els que fa anys i panys que diem que ja n'hi ha prou, que no volem acollir més, que volem mantenir el grau de civilització assolit teníem raó, senyora Parlon?

El president

Per respondre... És una pregunta per respondre el Govern. Ha determinat que ho faci la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera senyora Esther Niubó i Cidoncha. Jo insisteixo en que aquestes generalitzacions, atribuint aspectes absolutament rebutjables a tots els ciutadans amb caràcter general d'altres països, és simplement inacceptable. Té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí; gràcies, president. Diputada, no hi ha manera de compartir el diagnòstic que fa. Per nosaltres, seguretat és convivència, i convivència, vostè és, precisament, el que no fa.

Jo crec que a partir d'aquí, com deia, no podem protegir els infants i si atenem odi, si fem assenyalaments o si mirem, doncs, aquests infants a les sortides dels instituts, perquè em sembla que vostès, doncs, van tenir un incident la setmana passada que no ens permet que ens donin lliçons de democràcia o de seguretat o de convivència en els centres.

De cap manera podem acceptar que hi hagin, doncs, persones, militants de determinats partits que se situïn a les portes d'un centre educatiu a increpar, insultar i assetjar aquests menors.

Aquí el que treballem és amb aquesta seguretat amb una mirada de convivència, i això vol dir, precisament, protegir els drets de la comunitat educativa. Això vol dir reforçar la convivència, vol dir donar suport i eines al professorat, i, per descomptat, vol dir facilitar respostes coordinades per donar solucions a realitats complexes.

No hi ha un problema de seguretat, no tenim un problema de convivència, però sí que tenim una realitat cada cop més complexa, a partir d'aquí, que acaba tenint un impacte en els centres educatius. Amb això, la voluntat és donar més eines a la comunitat educativa per poder-ho afrontar.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Silvia Orriols Serra. Té un minut. No, té quaranta-tres segons, perquè hi ha hagut un error en aquesta presidència. Endavant.

Silvia Orriols Serra

Sí, el que és inacceptable, senyor Rull, és que permeti banalitzacions de règims autoritaris i nazis en aquesta sala, en aquest hemicicle, i que, en canvi, doncs, carregui contra d'altres opositors. O es posiciona políticament en les intervencions de tots els diputats o se n'està, perquè ha de ser neutral en el seu càrrec.

Nosaltres havíem dirigit la pregunta explícitament a la Conselleria d'Interior, perquè la pregunta era respecte a la seguretat de les aules i del conjunt del país, i volíem saber què en pensa de les declaracions de la comissària i directora de l'Escola de Policia de Catalunya, la senyora Manresa, dient que fan falta més mosses marroquines perquè puguin parlar en àrab amb els delinqüents.

És aquest l'objectiu de la conselleria que vostè encapçala? Islamitzar el nostre Cos Nacional de Policia donant pistola a qui no creu en la separació entre Església i Estat? És aquesta la manera com pensen protegir les futures generacions de catalans, armant amb diners públics a qui no creu en els drets i llibertats occidentals? Veurem agents policials amb vel islàmic?

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada. Li responc, aquesta presidència i aquesta Mesa sempre tracta, amb caràcter general, tothom igual, tothom. I aportacions a assenyalaments a col·lectius sencers, des que vam aprovar el codi de conducta d'aquest Parlament, no és acceptable. Retrets a diputats i diputades, si es fa amb respecte, el nostre Reglament permet de fer-ho. En qualsevol cas, emprarem els drets de tots els diputats i diputades, també els seus drets, senyora diputada, sempre.

Té la paraula, per respondre, la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Deixin de soscar la convivència a Catalunya, li demano si us plau.

El president

La següent pregunta és sobre el suport al món local.

Pregunta al Govern sobre el suport al món local

310-00419/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Sí; gràcies, president. Conseller, el Govern espanyol ha obert una via de regularització massiva d'immigrants, per més de 150.000, sense que el català sigui un requisit, sigui obligatori i col·lapsant els ajuntaments. Quina opinió li mereix?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Albert Dalmau Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputat. Em mereix bastantes d'opinions. La primera és que és un procés positiu per al país, perquè permet que molta gent que viu i treballa a Catalunya pugui gaudir de la seva condició de ser català en plena facultat de drets. Pugui treballar, pugui integrar-se, pugui cotitzar, pugui pagar els

seus impostos, pugui contribuir en el país en el que viu. I, per tant, ens sembla una molt bona iniciativa que aquest Govern acompanya i recolza.

A la vegada, un Govern que està al costat de molts ajuntaments, als que avui els hi vull agrair la tasca que estan fent en un procés que és obvi, de molta tensió, en el que moltíssimes persones en el que es veuen que es juguen el més fonamental a la seva vida, que és poder desenvolupar el seu projecte vital en plenes condicions de seguretat, estan dirigint-se a moltes oficines d'atenció municipal per poder finalitzar, per poder realitzar el seu tràmit. I, per tant, doncs, vull agrair a tots els professionals que aquests dies estan atenent a tantíssima gent que espera poder tenir una esperança a Catalunya.

I, a la vegada, el Govern, doncs, està plenament compromès que una persona que vol desenvolupar el seu projecte de vida a Catalunya ho ha de poder fer, no només coneixent, sinó posant totes les facilitats per protegir i defensar el català, que és la nostra llengua, que és la columna vertebral del nostre projecte nacional i que, a més, forma part, diguem-ne, dels compromisos que tenim assumits en el pacte nacional per la llengua.

I és per això que el Govern ha anunciat que posa a disposició 50.000 noves places, 18 milions d'euros, per fomentar, per integrar, per acollir aquelles persones que desenvolupen la seva vida a Catalunya, i ho puguin fer amb ple coneixement de la llengua.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Conseller, la pregunta de fons queda sense contestar encara. Per què el català, finalment, no és un requisit per poder-se regularitzar? No estem parlant, creiem, d'una exigència desproporcionada. Estem parlant d'un element que és bàsic, és bàsic per la cohesió, és bàsic per la igualtat d'oportunitats i és bàsic per un futur compartit. Qui arriba i s'integra de debò ho fa molt millor si parla la llengua, i la llengua pròpia de Catalunya és el català.

Vostès han anunciat, efectivament, noves places per aprendre català, però saben perfectament que amb aquest procés extraordinari, i ja amb la situació ordinària que vivia el català, són insuficients.

I més enllà d'això, tot això s'ha fet sense cap mena de planificació ni coordinació amb els ajuntaments, i ho hem de dir, sense parlar de la catifa vermella que li han posat al Govern espanyol, al qual no han qüestionat en cap moment de com s'ha fet.

Estem veient cues a tot arreu, serveis socials desbordats, entitats del tercer sector col·lapsades i ajuntaments al límit. Tot col·lapsat. I més enllà d'això, hem vist imatges aquests dies que són indignes, indignes per a les persones que han hagut de fer hores de cua al carrer i també per als treballadors dels ajuntaments i de les entitats del tercer sector que ho han patit i sense recursos.

Tot això és resultat de la improvisació, d'una manca de planificació. Això és un problema de govern, del Govern d'Espanya i del Govern de Catalunya també, i qui ho pateixen són els ajuntaments, de tots els colors polítics, per cert.

Junts ho hem dit des del primer dia, i crec que avui s'entén més bé que mai. Necessitem les competències d'immigració i que la gestioni el Govern de la Generalitat de Catalunya i necessitem que el català sigui llengua oficial de la Unió Europea.

Jo crec que avui s'entén més bé que mai amb la improvisació i el desgavell que hi ha hagut, perquè mentre es decideixin altres per nosaltres, continuaran passant coses com aquestes. Regularitzacions que afecten directament a Catalunya sense comptar amb la llengua del país i col·lapsant els ajuntaments.

Una altra cosa col·lapsada. És que són el Govern dels col·lapses. Regularitzar sense integrar no és generositat; és abandonar les persones, és abandonar la gent al mig del camí. I el Govern de Catalunya té l'obligació de dir-ho alt i clar, i, fins ara, no ho ha fet, conseller.

Actuïn, si us plau.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputat. Ho he dit, el Govern, des del primer dia, està treballant colze a colze amb els ajuntaments per acompanyar-los en aquest procés de regularització, que és obvi que ha aixecat expectatives, perquè hi ha moltes persones avui que estan a Catalunya, que viuen a Catalunya, que treballen a Catalunya, que es volen obrir un camí a Catalunya, que estan en situació irregular, que necessitem poder-los obrir aquest camí d'esperança. I per això hem estat treballant.

A dos dies d'haver aprovat el decret, el Govern ja havia format a més de 1.200 tècnics municipals per acompanyar en aquest procés, i hem posat en marxa línies de subvenció i de finançament per als ajuntaments per acompanyar-los en aquest procés.

I el Govern aprovarà, la setmana vinent, l'adient del contracte programa per poder acompanyar i seguir acompanyant els ajuntaments en el desenvolupament dels seus serveis socials.

I sé que la seva preocupació pel català és honesta. Jo només els hi puc demanar que ajudin el país i ajudin el català sumant-se al pacte nacional per la llengua, que els necessitem i els trobem a faltar.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les prioritats en matèria de drets socials.

Pregunta al Govern sobre les prioritats en matèria de drets socials

310-00420/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Ennatu Domingo i Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Bon dia a tothom. Consellera Martínez Bravo, quan reclamaran a l'Estat espanyol el pagament del deute dels anys d'incompliment de la llei de dependència?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Diputada, jo mateixa vaig a les comissions territorials del Ministeri de Drets Socials i he plantejat diverses vegades la necessitat de reforçar el finançament de la dependència, així com es fan des d'altres comunitats autònomes.

Val a dir que el Govern del president Sánchez ha multiplicat de manera molt substancial els recursos per dependència i ha recuperat part de la dècada perduda de les retallades de la dreta en aquesta matèria. Llavors, cada dia, cada mes, estem fent totes aquestes gestions i ens consta que hi ha una voluntat amb fets: es demostra que s'està reforçant des del Govern d'Espanya el finançament per a aquestes qüestions tan prioritàries per a l'estat del benestar.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Ennatu Domingo i Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies. La situació de la dependència a Catalunya és un drama: només el 2025 van morir cinc mil persones esperant les prestacions i els serveis de dependència. Avui el sistema acumula 128.000 persones en espera. Això és: una persona de mitjana espera més d'un any a rebre les ajudes. Això és el doble del que estableix la llei.

No han compartit els resultats del pla pilot de Vic i Castelldefels i els canvis que han fet fins ara; el que han fet és engreixar les llistes d'espera. Ara presenten el pla Cura. Consellera, deixin de jugar amb les expectatives de la ciutadania. Estan esgotats.

El pla Cura no és un canvi de model de sistema de la dependència ni redimensiona els serveis i les prestacions. De fet, és simplement una simplificació de l'entrada al sistema de la dependència. Però de què serveix entrar al sistema de la dependència si t'has de quedar a la porta? Les persones necessiten rebre les prestacions i els serveis, tal com tenen establerts per dret, i que aquestes siguin que siguin suficients per assumir el cost de vida a Catalunya: dos-cents euros no és suficient, consellera.

El pla Cura, a més, promou la sanitarització de la dependència, perquè promou l'entrada al sistema de dependència a través de salut, i la integració social i sanitària ha de ser una suma de competències, de lideratge compartit i no la imposició de salut a drets socials.

Per transformar el sistema de la dependència i desplegar l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària, calen recursos i també suport al món local per prestar els serveis. Sense pressupostos, però sobretot sense un model de finançament que acabi amb l'espoli fiscal, és impossible fer un canvi del model del sistema de la dependència. I Catalunya no pot seguir assumint l'incompliment de l'Estat espanyol.

Consellera, li torno a fer la pregunta: es plantaran davant de Madrid per reclamar el pagament del deute dels anys d'incompliment de la llei de dependència? No volem reforçar; volem el pagament complet. Ho torno a demanar, consellera: defensarà els drets dels ciutadans de Catalunya o seguiran governant a cop de titular i amb propaganda?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Miri, diputada, nosaltres el que fem és no defugir els reptes, no defugir les dificultats i no fer demagògia amb elles.

Tenim a Catalunya, com a totes les societats avançades, un problema molt gran, un repte molt gran amb l'envelliment de la població, i el que fem és entomar aquests reptes i prioritzar, que la pregunta que avui em feien era sobre les prioritats del Govern. Les «prioritats del Govern», significa posar per davant la nostra gent gran, posar per davant aquests reptes i prioritzar-los. I ho fem des del primer dia.

I vam fer tot un paquet de mesures que vam posar en marxa des de feia molt de temps que han augmentat la capacitat valoradora. Però que ens està passant? Que nedem a contracorrent, que l'onada d'envelliment és molt gran. I per això, fa uns mesos vam redoblar i triplicar els esforços, amb la col·laboració del Departament de Salut, amb la col·laboració del Departament de Presidència, amb una estratègia transversal per

posar tot el potencial del Govern de la Generalitat a reforçar. I és el que hem presentat amb aquest pla Cura, que aterra per terra, mar i aire: millorem la tecnologia, millorem els recursos, millorem la coordinació, millorem, agilitzen, fem prestacions que compensen.

No tinc temps d'explicar-ho tot, però molt profundament ataquem per terra, mar i aire, però, a més, transformem totalment i fixem un pla de ruta. Fixem un pla de ruta que té un destí que haurien d'estar molt contents tots els que estem en aquesta cambra que quan haguem de tramitar les valoracions de dependència, quan siguem grans, doncs, tinguem un model basat en les persones, que no sigui un tràmit, que sigui una veritable atenció. I la xarxa d'atenció primària és el que ens permetrà fer aquest canvi de model.

Llavors, davant dels reptes, els entomem, fem les millors pràctiques, i això és una realitat i ho estem demostrant dia a dia.

La pregunta és: quines eren les prioritats que hi havia quan vostès governaven?

El president

La següent pregunta és sobre el compromís amb el diàleg del Departament d'Educació.

Pregunta al Govern sobre el compromís amb el diàleg del Departament d'Educació

310-00421/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Anna Feliu i Moragues.

Anna Feliu i Moragues

President... Bon dia. Consellera, el seu departament ha decidit introduir la figura dels mossos d'esquadra en els centres educatius amb una prova pilot en tretze instituts. A qui s'han escoltat per prendre aquesta decisió? I què és el que pretenen resoldre?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí; gràcies, president. Diputada, doncs, com he dit abans, a qui hem escoltat són precisament les direccions dels centres, els Serveis Territorials d'Educació i Formació Professional, que ens traslladaven aquesta necessitat d'anar un pas més i passar de la resolució o d'afrontar conflictes de manera reactiva a poder-los prevenir. Per tant, donar més eines als equips docents i als equips directius per poder afrontar aquestes eines de prevenció i de mediació de conflictes.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Anna Feliu i Moragues.

Anna Feliu i Moragues

El que està clar, consellera, és que és una decisió presa sense consens amb la comunitat educativa i amb una manca evident de diàleg amb els grups parlamentaris. I això no ho diem només nosaltres; ho diuen els equips docents, les famílies i els alumnes. No volen policies a les aules; volen recursos.

Vostès diuen que aquesta mesura és a demanda, i les demandes són unes altres, però clar, són més cares. Perquè fa anys, consellera, que el professorat surt al carrer, fa anys que hi ha vagues i mobilitzacions amb demandes molt clares: menys alumnes per aula, més suport, més orientadors, més educadors socials i més personal als centres. Això sí que és prevenció efectiva.

I què ha fet el departament? Ignorar-ho i optar per una solució, una opció, segons vostès, molt més fàcil i molt més barata. Una opció, per cert, que ha quedat ja obsoleta en d'altres països i que està clar que no ve a resoldre absolutament res.

I ara, quan els problemes han crescut, perquè era evident que aquests problemes creixerien –i continuaran creixent–, la resposta és portar-hi policies. El conflicte als centres és un problema educatiu, social i de recursos; uns recursos que el departament es vol estalviar.

I encara més, consellera, aquesta mesura no reforça precisament l'autoritat del professorat; la desplaça. No empodera les direccions dels centres; les debilita. Precisament, el que cal és fer exactament el contrari: retornar l'autoritat al professorat, legitimar les direccions i dotar els centres de professionals educatius per fer

prevenció, acompanyament i inclusió reals. I aquí és on rau la gran contradicció: allò que la comunitat educativa fa anys que demana no arriba, però, en canvi, sí que arriba una mesura que ningú ha demanat.

Consellera, potser que escoltin els docents. El nostre sistema educatiu no necessita més proves de concepte ni cops d'efecte. Pensa, consellera, rectificar i prioritzar el reforç real del sistema educatiu, retornar l'autoritat al professorat?

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada.

Anna Feliu i Moragues

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Moltes gràcies. Miri, diputada, a aquest Govern li ha tocat, doncs, gestionar i abordar molts reptes de fa molts anys, que venen de molt lluny i, per tant, resoldre moltes qüestions pendents, començant per l'infrafinançament dels centres d'iniciativa social –què li he de dir pensant?–, pensant, per exemple, en recuperar la inversió després d'una dècada, com a mínim, de desinversió en centres educatius. Hem, per exemple, impulsat les places bressol, que durant molts anys alguns governs del seu partit havien deixat a zero el seu finançament o el desplegament, precisament, de figures per reforçar aquesta atenció a l'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu.

I, en aquest sentit, començarem el proper curs, fruit d'aquesta escolta amb els ajuntaments, amb els sindicats i també amb aquestes titularitats d'alguns centres, doncs, consolidant i ampliant aquests recursos per donar aquesta millor atenció a la diversitat que tenim a les nostres aules, després, hi insisteixo, que hi hagués un decret que algun govern aprovés sense cap recurs. Nosaltres posem i ampliem aquests recursos.

A partir d'aquí, també seguirem desplegant la disminució de ràtios a les aules, després que altres governs les deixessin al màxim. O, com deia abans, doncs, ampliant les places d'escola bressol, després que algú altre els deixés, com deia, el finançament a zero.

Ha parlat vostè de l'autoritat docent. Totalment d'acord. De fet, estem ultimant la proposta, perquè també donarem aquest reconeixement a l'autoritat docent. És fonamental i també és fruit d'aquesta escolta.

O, precisament, recuperant les compensacions per pernoctació, és a dir, cada cop que un docent va de colònies, fa una sortida, en aquests moments, és veritat, estàvem fent..., demanant un exercici de voluntarisme a aquests docents, que no rebien cap tipus de compensació, perquè algun altre govern anteriorment ho havia eliminat. Doncs nosaltres ho recuperarem el proper curs.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les polítiques de suport als catalans a l'exterior.

Pregunta al Govern sobre les polítiques de suport als catalans a l'exterior

310-00413/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Alberto Bondesio Martínez.

Alberto Bondesio Martínez

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Conseller Duch, la setmana passada, per Sant Jordi, les delegacions van portar la diada a més de cent cinquanta ciutats en vint-i-un països per projectar la nostra llengua, la nostra cultura i també per recordar a la ciutadania de la Catalunya exterior, a la qual vaig pertànyer, les nostres arrels i el nostre paper actiu a Catalunya.

Parlant sobre la Catalunya exterior, diumenge va ser el seu dia internacional. Aquesta és una data per difondre la cultura catalana i recordar el rol actiu de la Catalunya exterior com a part activa de Catalunya. Una data també per reivindicar millores per

a les més de 400.000 catalanes i catalans que viuen a l'estranger. De fet, gràcies a que per primer cop aquestes dades estan disponibles a través de l'Idescat, sabem el nombre de les comunitats catalanes que viuen a l'estranger.

Conseller Duch, a la compareixença de la Federació Internacional d'Entitats Catalanes davant de la Comissió Europea i Acció Exterior l'abril de l'any passat es van plantejar una sèrie de peticions que també compartíem des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Una de les qüestions plantejades: és necessari que la ciutadania catalana que viu a l'exterior pugui accedir als tràmits en línia en les mateixes condicions que els i les que vivim aquí. En els darrers mesos, conseller, hi ha hagut alguna millora al respecte?

Una altra demanda, aquest cop sobre la llengua catalana, és que ens van transmetre la seva preocupació pels pocs recursos que es destinaven a l'aprenentatge del català en general, també per als seus fills i filles, tant a l'escola infantil i primària, com a nivell universitari o a seminaris sobre la llengua. Conseller Duch, sabem de la importància de la ciutadania de la Catalunya exterior per aquest Govern a nivell individual, els casals i les més de cent entitats repartides arreu del món. A totes aquestes catalanes i catalans, conseller, que viuen a l'estranger, podria dir-nos quines mesures de millora a favor de les comunitats catalanes a l'exterior preveu dur el Govern? I ens podríeu avançar algunes de les propostes que el Govern ja té previstes?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Jaume Duch i Guillot, conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Gràcies, president. Gràcies, diputat Bondesio. Efectivament, estem parlant de 430.000 persones, catalans i catalanes, que viuen a l'exterior, però que formen part del país, que mantenen els vincles familiars, professionals, culturals i que, per tant, mereixen poder exercir els mateixos drets que els que vivim aquí.

I és cert, l'acció del Govern envers aquest col·lectiu ha permès durant aquests últims mesos una sèrie de millores. Jo diria tres millores, fonamentalment, que penso que són també tres bones notícies.

La primera, l'accés a gairebé tots els serveis i tràmits en línia de la Generalitat de la mateixa manera que podem fer nosaltres des d'aquí amb els nostres mòbils, els nostres ordinadors. Estem parlant d'obtenir la targeta sanitària. Estem parlant de l'informe de vida laboral. Estem parlant de demanar programes, estades familiars d'estiu i un molt llarg etcètera de gestions. Com? Doncs, precisament, donant la possibilitat de que utilitzin sistemes d'identificació de signatura digital com l'Idcat Mòbil o l'Idcat Certificat. I això, per cert, gràcies a la col·laboració amb el Departament de la Presidència i amb el CTTI.

Segona, facilitant, efectivament, l'accés a l'ensenyament al català. I aquí hi ha una bona notícia també, i és el fet de que cada vegada hi ha més persones a l'exterior que volen aprendre el català. I això es tradueix en xifres. Per exemple, l'any 2025 hem destinat un quaranta-dos per cent més de diners de pressupostos del departament a cursos de català organitzats per les comunitats a l'exterior, 186 activitats formatives a quaranta-una comunitats catalanes a altres països del món, amb un impuls molt especial pel que fa, per una banda, a l'ensenyament infantil i, per l'altra, a la consolidació de formats virtuals i híbrids.

I s'ha de fer més i farem més i aviat, amb el Departament d'Educació, estem treballant per oferir també cursos en línia, cursos reglats en línia de català com a matèria optativa de l'ESO a les escoles a l'estranger. Començarem amb un pilot. L'Institut Obert de Catalunya està elaborant un curs, dos B1, adreçat inicialment al primer i al segon de l'ESO, que es preveu oferir a partir del setembre com a pilot a l'escola Vicent Cañada Blanch de Londres. I després ho estendrem a altres escoles pel món.

I la tercera prioritat, continuar donant suport a les comunitats catalanes. Demà es publica les subvencions per a l'any 2026, 1.300.000 euros per donar suport a les seves activitats culturals, funcionament ordinari, ensenyament del català i de l'occità.

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

**Pregunta al Govern sobre el català en el marc de la regularització
extraordinària**

310-00414/15

La següent pregunta és sobre el català en el marc de la regularització extraordinària i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Imma Ferret i Raventós.

Imma Ferret Raventós

Gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Conseller Vila, la setmana passada va començar el procés de regularització de centenars de milers d'immigrants. Un procés de regularització extraordinària que va acordar el Govern d'Espanya i que permetrà resoldre la situació administrativa de persones migrades que ja es troben de fa un temps al nostre país per tal de donar oportunitats a aquest col·lectiu, millorar les seves condicions de vida i garantir els seus drets i deures.

Aquest és un repte d'envergadura del Govern i del país, i també ho és en termes d'acolliment lingüístic d'aquesta població. En aquest sentit, des del Govern de la Generalitat ja s'han fet molts passos en el marc del Pacte Nacional per la Llengua, per reforçar el sistema d'acollida lingüística i garantir l'accés a l'aprenentatge de català per part de nouvinguts, com són ara el pla de xoc de l'aprenentatge de persones adultes, amb el relançament del Consorci per a la Normalització Lingüística, l'impuls de cursos coordinats amb sindicats, patronals o col·legis professionals, la nova subvenció a municipis i entitats per organitzar cursos de català o bé la creació d'un curs A1 i també del certificat d'aquest mateix nivell, que fins ara no existia en la nostra llengua i que és clau per al col·lectiu del qual parlem.

En aquest sentit, i per facilitar l'accés a l'aprenentatge de la llengua, recentment vam conèixer la notícia que, en el marc de la regularització, el Govern impulsarà mesures des de diversos àmbits per donar suport i acompanyar aquestes persones amb un eix centrat específicament en la llengua. Una de les mesures d'aquest eix proposa la creació de cinquanta mil places noves en cursos de català i acreditacions de nivells inicials. I és per això, conseller, que li volem demanar com s'efectuarà aquesta ampliació de places i si ens pot donar més informació sobre com es desplegarà la

mesura, que és clau perquè tothom que ho vulgui pugui accedir a l'aprenentatge del català en el context d'aquest procés de regularització extraordinària.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha un decalatge entre el que surt a la pantalla de la presidència i el que surt en els plafons que vostès veuen. En tot cas, si no s'arranja, jo ja l'advertiré quan li quedin trenta segons. Té la paraula el senyor Francesc Xavier Vila i Moreno, conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Gràcies, president. Gràcies, diputada Ferret. Com vostè ha dit, el Govern ha impulsat un paquet de mesures per acompanyar les persones en aquest procés de regularització. I dins d'aquest paquet de mesures, el cinquè és un pla específic d'impuls del català, un pla que té tres objectius molt clars. El primer és garantir l'accés universal al coneixement del català. El segon és afavorir la inclusió social i la integració lingüística de les persones regularitzades. I el tercer, impulsar les competències lingüístiques com a eina clau també d'ingrés i promoció al mercat laboral. Fent això, el que aconseguirem també és actualitzar el sistema d'integració lingüística a Catalunya, un sistema que s'ha anat desenvolupant al llarg dels últims vint-i-cinc anys però que cal acceptar que ara mateix és confús. Ha estat crònicament infravalorat i que ha estat també poc transversal.

Per aconseguir tot això, el Govern posarà els recursos econòmics i humans necessaris per garantir que totes les persones que ho necessitin puguin accedir a la formació i a l'acreditació de la llengua catalana. Ara mateix seran 8 milions d'euros d'entrada. De fet, per al curs 26-27, aquest pla ens permetrà arribar a les 150.000 places, tant d'aprenentatge com d'acreditació, dels nivells inicials, els nivells A1 i A2, que són els més importants per a les persones que s'han d'acreditar. Això implica un creixement d'un cinquanta per cent de cursos i acreditacions i, és a dir, cinquanta mil places més.

Em demana com ho farem. Doncs ho farem, en primer lloc, invertint i reforçant els cursos del Consorci i de les escoles d'adults. En segon lloc, impulsant la línia de

subvencions a la qual ha de fer referència; col·laborant encara més intensament amb els altres actors del sistema: els sindicats, les patronals, els centres de formació d'adults; incorporant altres modalitats d'ensenyament, tant presencials com en línia; i reforçant el sistema d'acreditacions, que és clau per a les persones que fan autoaprenentatge. Això ens permetrà guanyar en capil·laritat territorial per arribar als municipis i a les comarques de més difícil cobertura per densitat territorial, per exemple.

El pla, a més a més, compta amb uns altres eixos de treball, un impuls a l'aprenentatge no formal, perquè volem que la gent aprengui el català amb els companys, amb els amics, a les places, al carrer i un impuls a l'aprenentatge del català també en el món laboral. Perquè el món laboral és la porta a la integració, tant laboral com, també, lingüística. Aquest Govern ho té clar: el català... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

Pregunta al Govern sobre les noves unitats fiscals

310-00415/15

La següent pregunta és sobre les noves unitats fiscals i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Antoni Poyato Rodríguez.

Antoni Poyato Rodríguez

Bon dia, conseller. La millora del servei públic de Justícia continua sent una prioritat compartida, especialment davant la necessitat de reduir terminis i garantir una resposta àgil, eficaç i equitativa per a la ciutadania. En aquest context, és important posar en valor el paper central de la Fiscalia com a peça clau del sistema, un actor essencial en la defensa de la legalitat, la protecció dels drets de les persones i l'impuls de l'acció de la justícia, especialment en àmbits sensibles com és la seguretat pública i la lluita contra la multireincidència.

Per això, l'anunci de la creació de trenta-cinc noves unitats de fiscal a Catalunya per a l'any 2026 representa un pas rellevant. Aquest increment, que permetrà passar de

433 a 468 fiscals, suposa un creixement aproximat del vuit per cent i equival al que s'havia produït al llarg dels set darrers anys. Es tracta, doncs, d'un reforç estructural que contribueix a equilibrar el conjunt del sistema judicial i a millorar la seva resposta.

Aquest esforç se suma a altres iniciatives orientades a enfortir la Fiscalia també a mitjà i llarg termini, com són les polítiques de suport i accés a la carrera fiscal. En aquest sentit, cal destacar tant les beques SERÉ 2026 com les beques impulsades des del Departament de Justícia, que faciliten que més aspirants puguin preparar-se en condicions d'igualtat i contribueixen a garantir un relleu generacional qualificat i compromès amb el servei públic.

Així mateix, és especialment rellevant que la distribució d'aquestes noves places es basi en càrregues de treball i que es treballi de manera coordinada amb la Fiscalia Superior de Catalunya, assegurant una assignació eficient i ajustada a les necessitats reals del territori.

En definitiva, ens trobem davant d'una mesura que reforça una institució clau i que apunta clarament cap a una justícia més eficient, més equilibrada i més orientada al servei de la ciutadania. Per això, conseller, li demanem: ¿Com valora l'impacte conjunt d'aquest reforç de places de fiscal i les polítiques de suport a l'accés de la carrera fiscal en la consolidació d'una fiscalia més forta, més accessible i preparada per donar resposta als reptes actuals del sistema de justícia?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Ramon Espadaler i Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Gràcies. Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, en origen, jo crec que tots els grups de la cambra sense excepció estaran d'acord que la justícia requeria de reformes i les estem fent, requeria recursos i els estem fent i requeria sobretot de diàleg, també i una mica de temps per poder aterrar les qüestions.

Ara, ens centrem, venim de l'increment, doncs, ja han anunciat i concretat de noranta-una places judicials, ara en l'àmbit fiscal, perquè era un requeriment important. Vostè

ha donat les xifres. Passarem de 433 a 468, creixement del vuit per cent. Però jo voldria fer un..., subratllar un aspecte tan important com el quantitatiu, que ens permetrà ser més àgils i, per tant, tenir una justícia més eficient com en els aspectes qualitatius.

La fiscalia, òbviament, té una transcendència rellevant en tot el que és l'àmbit penal. Vostè citava la multireincidència. Podríem també anar molt més enllà, evidentment, de la multireincidència. Per tant, més fiscals és també més eficiència en aquest àmbit penal i en un altre àmbit que estem legislant en aquest Parlament i crec que en la bona direcció. Estem tramitant la llei de suport a la presa de decisions jurídiques en l'àmbit de les persones amb discapacitat. També la fiscalia aquí és una peça clau. Per tant, més enllà dels números que són, crec honestament i objectivament, molt positius, la qualitat, l'aportació i el canvi qualitatiu que ens permetrà aquest increment quantitatiu és també molt important.

I molt particularment en l'àmbit penal, també en l'àmbit dels VIDO. Aquí hi ha algun grup parlamentari que encara nega les violències masclistes. Fiscalia és una peça també clau, fonamental en l'àmbit de la lluita contra les violències contra les dones. I voldria recordar que ja venim de la creació de quatre places fiscals amb els nous jutjats especialitzats, tribunals especialitzats en violència de la dona a Barcelona i l'Hospitalet, al conjunt Lleida-Balaguer-Cervera i al Vilanova-Vilafranca. Per tant, estaríem amb trenta-cinc unitats, més quatre que se n'havien creat, més una altra, que ja s'havia creat en l'àmbit d'infància i adolescència.

Per tant, la síntesi és positiva, quantitativa i sobretot qualitativa. I quan deia diàleg, també diàleg obert l'hem tingut amb el secretari d'Estat, amb el senyor Olmedo. L'hem tingut amb el fiscal general de l'Estat, la senyora Peramato, i el tenim obert amb el fiscal superior de Catalunya per primfilar més aquesta proposta per si s'hagués de matisar en algun sentit, però en qualsevol cas valorem positivament aquests més recursos, al costat d'aquestes reformes i al costat d'aquestes complicitats que fan la justícia, en definitiva, més eficient, que vol dir més àgil, més propera, més útil als ciutadans.

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

Pregunta al Govern sobre els drets dels catalans

310-00418/15

l'última pregunta és sobre els drets dels catalans i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bon dia, conseller. Vostè i jo només ens portem vuit mesos. Per tant, quan des d'aquests dies des del Palau les cues que s'estan formant a Sant Jaume, segurament li recordaven a les cues d'uns altres anys. Suposo que sap que durant la crisi econòmica, llargues cues a l'INEM de persones que havien d'esperar hores i hores al carrer, com ara, que havien d'anar de matinada a dormir fins i tot al carrer, com ara. I quan miro aquestes imatges, me'n recordo exactament del mateix, perquè veig el mateix que en aquells anys que són catalans i treballadors esperant, com ara.

Aquest procés de regularització estava previst i calia preveure els recursos necessaris per atendre tothom sense que haguessin de passar el dia fent una cua i jugant-se la feina. Per tant, han d'augmentar els recursos per a tots els ajuntaments que es necessiten, tal com reclamen les entitats. Però no només. Un cop els ajuntaments tinguin els recursos a la mà, cal mapar que no hi ha absolutament cap ajuntament, com ja han denunciat algunes entitats i companyes, que està entorpint o dificultant aquest procés. Perquè estem parlant de drets fonamentals i perquè la seva consellera va parlar de que es podrien regularitzar en aquest país 150.000 persones. Per tant, és necessari que hi hagi tot allò disponible.

Però hi ha tres preguntes obligades: Poden assegurar que a Catalunya no hi ha més persones sense papers que les que es podran acollir a la regularització? Què passarà amb totes les persones que no arribin a temps? Seguiran vivint amb por a acabar un CIE? Que no és tan diferent del que fa l'ICE als Estats Units. I la més important: Com poden decidir quanta gent pot tenir drets i quanta ha de ser esclava?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Albert Dalmau Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputada. Ho he expressat en una intervenció anterior. El que demostra aquest procés és que la decisió va ser encertada, perquè obrim un espai d'esperança a aquelles persones que viuen i treballen a Catalunya perquè puguin exercir la seva condició de catalans amb plenitud de drets. I li puc donar el compromís d'aquest Govern que farem tot el possible i que no deixarem ningú a fora del procés de regularització, que posarem tots els recursos necessaris per acompanyar que qualsevol persona que estigui en condicions d'afegir-se en el procés de regularització ho pugui fer.

També li he de dir, ha d'entendre que és normal en un procés que ha generat tanta expectativa. El procés durarà tres mesos i és cert que els primers dies s'han generat cues que jo li he de dir, a mi tampoc m'agraden, però sé que els ajuntaments estan posant tots els recursos. Sé que el Govern de la Generalitat està acompanyant als ajuntaments per posar els recursos. Ho hem expressat, hem obert la línia de finançament, hem obert assessorament al conjunt de tècnics municipals. Ampliarem i aprovarem una renda al contracte programa per garantir el finançament dels ajuntaments en suport als seus serveis socials, perquè aquest procés finalitzi amb èxit, perquè s'ho mereixen les persones que viuen i treballen a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Absolutament d'acord que totes les persones d'aquest país que estiguin en situació irregular haurien de poder accedir a aquest dret i, en aquest sentit, ens hi podríem trobar.

Ara bé, recordem que l'estiu passat, el juliol de 2025, a Torre Pacheco, hi havia unes manifestacions convocades, unes caceres convocades per Deport Them Now, en les que la diputada Mónica Lora, per cert, s'hi manifestava bastant a gust. En uns dies només, hi havia un atac a un centre de menors amb còctels Molotov a Vallirana. Poc després, nou xavals eren atropellats a Martorell al crit «Mataria a todos los negros».

Si estem avui parlant d'aquestes cues, és perquè els drets i la dignitat no poden dependre d'una cua, perquè és molt insegur que aquestes persones estiguin allà exposant-se. Perquè quan falla la política, com va fallar en aquella crisi, no haurien de ser les persones les que senten que estan al caire de l'abisme.

Per tant, endavant amb tots els recursos aquí, com he dit, però també endavant que cap persona en aquest país no passi per un procés de regularització. Li demanem que exigeixin al Govern de l'Estat que la regularització sigui per a tothom que ho necessita, perquè l'alternativa no és que marxin del país. L'alternativa és que no tinguin drets i aquells que volen abusar d'ells... *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada.

I per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Gràcies, president. Moltes gràcies, diputada. Sap que jo amb el seu grup hi ha coses amb les quals tenim diferències abismals, però en aquesta no. El Govern farà tot el possible per acompanyar aquelles persones que tenen dret a acollir-se al procés de regularització perquè ho puguin fer en condicions de dignitat. I sé que en un moment, que ho he dit, que és rellevant per la vida d'una persona, costa demanar paciència per un procés que dura tres mesos. No podem fer tota la regularització de tothom els tres primers dies i, per tant, per això hi posarem aquest acompanyament. I som molt conscients de quins són els discursos d'odi. Avui mateix n'hem tornat a sentir alguns en aquesta cambra, i és per això que és important aquest front comú de totes les forces democràtiques per defensar la convivència en el nostre país.

I a més, ho hem dit, volem que les persones que viuen i treballen a Catalunya puguin integrar-se, puguin fer la seva vida en comunitat i per això, a més, el Govern els acompanya en un dels elements més importants del procés d'integració a la nostra comunitat, que és l'aprenentatge del català. I per això aquestes cinquanta mil places que el Govern de Catalunya ha posat per poder garantir la plena integració, el ple

desenvolupament de la vida social, cívica, laboral, amb l'aprenentatge de la nostra llengua, que és el català.

Moltes gràcies.

El president

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Projecte de llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya

200-00011/15

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió de Cultura sobre el projecte de llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya. En primer lloc, i d'acord amb l'article 123.1, intervindrà la consellera de Cultura, l'honorable senyora Sònia Hernández Almodóvar.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Consellers i conselleres, diputats, diputades. Vull començar aquesta intervenció agraïnt la presència del senyor Roc Villas, director de la Filmoteca entre el 2001 i el 2010; la de Pablo La Parra, actual director de la Filmoteca; d'Edgar Garcia, director de l'ICEC; i d'altres persones del seu equip que avui també ens acompanyen. També del secretari general de Cultura, el senyor Josep Maria Carreté, i del secretari general de l'anterior Govern, el senyor Jordi Foz. Moltes gràcies a tots per ser aquí, per la feina que heu fet durant tots aquests anys perquè puguem ser avui aquí en aquest punt.

Avui és un gran dia per a la cultura i per al departament que tinc l'honor d'encapçalar. Després de quinze anys, sí, després de quinze anys, el Parlament de Catalunya torna a debatre –i confio, aprovar– una llei de l'àmbit cultural. Des de 2011, en què es va aprovar la llei de creació de l'Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural i de l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural, aquest parlament només havia aprovat tres modificacions de lleis i dos decrets vinculats a la pandèmia. Com vaig dir el primer cop que vaig comparèixer en aquest Parlament, tenim un marc legal que cal actualitzar en matèria de cultura, amb lleis que s'adeqüin a les necessitats actuals de l'àmbit cultural. És important disposar de bones normes que regulin el sistema cultural català i que posin les bases per al seu desenvolupament al servei del conjunt de la

ciutadania. La llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya, que avui es debat i s'aprovarà, serà un important pas en aquest sentit. I estic convençuda que no serà l'última d'aquesta legislatura, perquè ara mateix hi ha dos textos més en tramitació en aquesta cambra, com vostès saben, la llei del patrimoni cultural immaterial i la llei dels drets culturals, que serà, de fet, la gran llei de la cultura d'aquest país.

Ahora, estem treballant en la nova llei del patrimoni cultural català, també una llei troncal per Catalunya i pel Departament de Cultura. I n'hi ha d'altres que estan en fase d'estudi, com la llei de museus i la llei d'arxius i documents. Al seu torn, el Departament d'Economia també saben que està treballant en la llei per al foment del mecenatge, que no és estrictament una llei de la cultura o no exclusivament, però com saben, també tindrà una incidència molt important en aquest àmbit. Ho repeteixo, doncs, avui és un gran dia, almenys des del meu punt de vista, per a la cultura d'aquest país, i estic convençuda que no serà l'últim.

Arribats a aquest punt, vull recordar que la llei de la Filmoteca ja havia iniciat la tramitació parlamentària el desembre del 2023, però que va decaure amb la finalització de la legislatura. Va ser el govern anterior, doncs, amb l'equip de la consellera Garriga, a qui agraeixo la tasca, qui va redactar el projecte de llei que es va presentar. Vull agrair al Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar la bona feina que ha fet durant la tramitació d'aquest text, especialment al diputat José Ignacio Aparicio, que n'ha estat el ponent relator, i la diputada Rocío García, portaveu de la Comissió de Cultura. Així mateix, vull agrair la bona predisposició de la majoria de grups parlamentaris a l'hora de debatre i de millorar el contingut d'aquesta llei per enriquir-la. Com saben, aquesta norma respon a un doble objectiu. Un objectiu que és finalista i que és, per descomptat, el principal: la protecció, la conservació i la difusió del nostre patrimoni cinematogràfic. Un objectiu operatiu, aquest segon, que és dotar a la Filmoteca de Catalunya de les eines necessàries per fer possible aquesta missió en tant que equipament nacional de primeríssim ordre.

Perquè el cinema no és només entreteniment, és sobretot memòria col·lectiva i imaginari compartit, creació i reflexió, i per tant, és un element cultural i patrimonial de gran valor. Catalunya és un país amb una llarga i rica tradició cinematogràfica. Des de les primeres projeccions i pel·lícules dels pioners a finals del XIX fins a les

produccions catalanes que avui són a la cartellera i als principals festivals del món, sense oblidar la tradició centenària del sistema amateur català, molt vinculat a l'associacionisme. Conservar tot aquest llegat ens ajuda a entendre qui som i a explicar-nos al món, i en aquesta tasca la Filmoteca de Catalunya hi juga un paper clau i jo diria que imprescindible. A més, aquests darrers anys ha treballat per garantir que aquest patrimoni arribi al màxim de persones. Avui la Filmoteca programa més de mil dues-centes sessions anuals, acull cent mil espectadors i ofereix serveis educatius i exposicions i cicles de gran qualitat.

La llei que avui s'aprovarà dotarà el nou Institut de la Filmoteca d'eines de gestió i governança més àgils i eficients que li permetin complir amb la missió que li encomana la llei del cinema de 2010. Una filmoteca moderna, ben estructurada, amb autonomia d'acció i amb el reconeixement legal necessari que l'impulsi com a peça clau del nostre sistema cultural. Els demano, doncs, el suport a l'aprovació d'aquesta llei que permetrà dotar-nos d'una millor institució de referència en l'estudi, la conservació i la difusió del patrimoni cinematogràfic català i universal.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies a vostè.

Un cop acabada la intervenció del Govern, a continuació, i d'acord amb l'article 123.1 del Reglament, té la paraula per presentar els treballs de la comissió el diputat José Ignacio Aparicio Ciria, que fou designat relator. Quan vulgui, diputat.

José Ignacio Aparicio Ciria

Moltes gràcies, vicepresident. Consellera, consellers, director de l'ICEC, responsables de la Filmoteca, secretaris generals de Cultura. Avui vull començar amb un agraïment sincer a tots els grups parlamentaris per la seva participació en aquesta ponència. Pel to, pel tarannà constructiu i per la voluntat compartida d'arribar a acords en una llei que, tot i ser altament tècnica, és profundament rellevant. I al meu grup parlamentari per deixar-me estrenar com a diputat nou amb una llei tan bonica com aquesta.

Parlem d'una norma que no és menor, parlem de la creació de l'Institut de la Filmoteca Nacional de Catalunya i, per tant, parlem de memòria, de patrimoni, d'identitat i de futur. Perquè preservar el patrimoni cinematogràfic no és només conservar pel·lícules, és garantir que una societat es pugui mirar al mirall del seu temps, és assegurar que les generacions futures entenguin qui vam ser. Com deia Martin Scorsese, el cinema és una qüestió de què està en el marc i què queda fora. Doncs bé, aquesta llei ens ajuda precisament a decidir què no volem que quedi fora de la nostra memòria col·lectiva. Aquesta norma ha de permetre que la Filmoteca faci un pas endavant, que es faci gran i que assoleixi la seva majoria d'edat institucional i que funcioni millor, amb més eines, amb més claredat organitzativa i amb més ambició de servei públic. En definitiva, que estigui a l'alçada del que el país li demana.

I si avui podem dir que tenim un bon text és sobretot pel procés, perquè aquesta llei és el resultat d'un treball rigorós, compartit i honest. Hem partit de discrepàncies, com normalment passa en la democràcia, com és natural, però hem sabut convertir aquestes discrepàncies en acords. Hem tingut moltes compareixences d'experts, 102 esmenes, les hem discutit, les hem matisat i la immensa majoria han estat transaccionades. I el resultat és millor gràcies a totes i cadascuna de les aportacions. Vull posar molt en valor totes les esmenes, des de la diversitat ideològica han estat positives i propositives, i això no sempre passa. Quan passa, cal dir-ho i reivindicar-ho.

I també vull fer un reconeixement explícit als equips tècnics, al lletrat. Magnífic Ferran Domínguez. (*L'orador riu.*) Als gestors, als assessors i a totes les persones que des de la discreció fan possible que aquest Parlament funcioni amb rigor i qualitat legislativa. La seva feina no es veu, però és imprescindible.

Un agraïment especial a la Conselleria de Cultura i molt especialment al personal i a la direcció de la Filmoteca, Pablo La Parra, que ens has aportat una mirada estricta, tècnica, rigorosa i profundament professional. Heu ajudat a aterrar el text, a fer-lo viable i a garantir que aquesta llei no sigui només una declaració d'intencions, sinó una eina útil i efectiva. Ha estat, de veritat, un plaer treballar plegats perquè és en espais com aquests, en les ponències, on es fa la política en majúscules, la que escolta, la que construeix i la que millora els textos des del detall. I potser també és

un bon moment per reivindicar-ho. Al Parlament li caldria dedicar més temps a aquesta feina discreta però essencial, perquè és aquí on les lleis deixen de ser només idees i passen a ser bones lleis.

Avui, amb aquesta votació, tots hi guanyem; hi guanya la cultura, hi guanya la preservació del nostre patrimoni, hi guanya la Filmoteca i, en definitiva, guanya Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Tot seguit obrirem el torn d'intervencions dels grups parlamentaris que han reservat esmenes per ser defensades en el Ple, per un temps màxim de cinc minuts, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus. En primer terme, té la paraula en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Moltes gràcies, president. Consellera, consellers, diputades, diputats, personal de la Generalitat i públic... Bé, m'adhereixo a les dues intervencions que s'han fet prèviament per part de la consellera i del diputat Aparicio i incidiré en alguns dels aspectes que crec que des del grup de Junts hem aportat.

D'entrada no ens sembla menor que la denominació passi a ser Institut de la Filmoteca Nacional de Catalunya seguint els antecedents que ja en els anys 90 van tenir el Museu Nacional d'Art de Catalunya, el Museu Nacional de la Ciència i la Tècnica de Catalunya a Terrassa, el Museu Nacional Arqueològic de Tarragona, l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, el Teatre Nacional de Catalunya, la Jove Orquestra Nacional de Catalunya o l'Arxiu Nacional de Catalunya, ja en els anys 2000.

Més enllà d'aquesta idea clarament política que considerem important, des de Junts també hem intentat incidir, d'acord també amb altres dels grups, amb la funció social i comunitària que ha de tenir aquesta filmoteca, valorant el pes associatiu, especialment el cineclubista i el dels centres d'estudis que no apareixien en la redacció inicial; posar el focus també en la importància dels públics, no oblidar que la

Filmoteca només no ha de ser un element de conservació, sinó també un element en què hi hagi uns receptors clars, també com a públics; la incidència en l'entorn social i comunitari amb la promoció de projectes comunitaris i de mediació cultural, amb treballs participatius amb entitats, col·lectius, memòria oral filmada o documentals col·laboratius per reduir aquelles barreres socials, educatives, territorials, culturals o d'accessibilitat que hi puguin existir. Per exemple, un programa de concertació de pantalles cinematogràfiques de Catalunya que creiem que és important en aquest equilibri territorial, i sobretot, en el dret de l'equitat, de l'accés a la cultura i la promoció d'activitats als municipis.

També la incidència en matèria d'accessibilitat a les sales d'exhibició cinematogràfica, no sols a la Filmoteca, també hem volgut tenir a través d'alguna disposició de la llei algun element en aquest sentit. Per tant, aquests són alguns dels aspectes que nosaltres creiem que val la pena incidir. Potser també molt destacat el reconeixement específic de la memòria democràtica, que no apareixia en els continguts inicials, i sobretot, també un respecte pels projectes promoguts per entitats sense ànim de lucre. La introducció dels conceptes de donacions, llegats o acomodats, la valoració dels elements del patrimoni tècnic industrial moble i, finalment, la introducció del seguiment del Codi Ètic de la Federació Internacional d'Arxius Fílmics pel que fa a la política de col·leccions.

I vull acabar amb els agraïments, especialment l'empatia del diputat ponent relator Aparicio, les diputades i diputats ponents dels diferents grups que van presentar esmenes, Raquel Sans, Pau Ferran i Susanna Segovia; el lletrat, ja ens hi hem referit, el Ferran Domínguez, peça clau d'aquesta llei perquè ens aporta molt més que el que nosaltres puguem aportar, segur; la tècnica lingüística, la Desiré Serra, el gestor parlamentari Francesc Muñoz, i la tècnica de Junts que m'ha ajudat, que és l'Eli Sala. I també no vull deixar de fer esment a les entitats, algunes de les entitats que per nosaltres han estat claus en la fase de compareixences, perquè aquesta llei, més enllà dels càrrecs polítics i dels funcionaris, també ha de tenir molt present el sector associatiu. Els conservadors restauradors associats, l'Escola Superior de Cinema i Audiovisuals, la Federació Catalana de Cineclubs, el Gremi de Cinemes, el Museu del Cinema de Girona, els productors audiovisuals federats o el gestor cultural Joan

Boadas. Per nosaltres tota aquesta gent ha posat molt de sentit i ha incorporat molta riquesa a aquesta llei.

I permeti'm acabar, consellera, fent-li una referència al que vostè introduïa sobre les futures lleis, una mica també reivindicant alguna cosa més, no? Evidentment des de Junts tenim aquesta voluntat de col·laboració, però també val la pena incidir en què en la Comissió de Cultura vam aprovar tota una sèrie de resolucions, algunes que tenen a veure amb la modificació de decrets que existeixen i hi ha alguns que afecten a les entitats. Concretament, hi ha el decret de mesures d'autoprotecció, el 30/2015, que depèn d'Interior, però que està molt vinculat a la cultura i a la Llei d'espectacles i al Reglament d'espectacles. En aquesta comissió, per una àmplia majoria, hem aprovat una sèrie de mesures que poden millorar aquest decret i nosaltres –no hi és aquí la consellera d'Interior– però li encomanem també que, a banda de que compti amb el nostre suport per les lleis que ha dit, també s'hi incorpori el treball perquè això es pugui modificar, que total, és la modificació del decret, i hauria de ser tan fàcil amb l'empatia que hem tingut en aquesta comissió.

Moltes gràcies a tothom.

El president

Per defensar les esmenes reservades en el Ple del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, president. Consellera, arribem avui al final de la tramitació de la llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya, i ho fem després d'un treball intens en ponència que des del nostre grup parlamentari hem intentat fer el que creiem que toca, i és millorar el text. Hem presentat més de vint-i-cinc esmenes amb voluntat de negociar, transaccionar i d'aportar, sobretot sentit comú.

Ja saben que nosaltres no som partidaris de crear més organismes inútils, això és evident, no creiem en fer créixer l'administració perquè sí, i som partidaris més aviat de la reducció. Però quan una institució és necessària, quan té sentit i pot ser útil, no tenim cap problema en donar-hi suport, i aquest entenem que podria ser el cas. La preservació del patrimoni cinematogràfic, la seva difusió, la seva promoció, tot això és

important. Tot això té un valor cultural i té un interès públic que és evident i de fet, la pròpia llei ho recull, parla de recuperar, conservar, catalogar i restaurar el patrimoni cinematogràfic, de fomentar la recerca i de garantir l'accés a la ciutadania a aquest patrimoni. Tot això és positiu i tot això té sentit. I, per tant, la creació d'un institut amb personalitat jurídica pròpia pot ser una bona eina, i de tot això nosaltres, evidentment, hi estem a favor.

Ara bé, i dit això, hi ha una cosa que no podem compartir, i és una cosa que per vostès sembla menor, però per nosaltres no ho és gens, i es tracta del nom. Vostès han volgut que es digui Filmoteca Nacional de Catalunya, i mirin, això no és quelcom innocent, no és casual ni és una simple etiqueta. Afegir «nacional» és carregar aquesta institució d'un significat polític que, al nostre entendre, no pertoca, és convertir una eina cultural que hauria de ser de tots en una peça més dins d'un relat ideològic. Perquè aquesta Filmoteca hauria de ser això, una institució cultural al servei de tothom, sense etiquetes, sense intencions ocultes, sense voler enviar missatges polítics a través del seu nom, i en canvi vostès han decidit que no, que aquí també cal estampar-hi el segell amb la paraula «nacional», i que això ho facin Junts per Catalunya i Esquerra Republicana doncs evidentment no ens sorprèn, ho fan sempre i forma part també de la seva manera de fer i de ser, però a nosaltres ens ha semblat molt trist el paper que ha desenvolupat el PSC. Perquè avui el PSC torna a fer el mateix de sempre i és comprar el relat dels partits separatistes i assumir també el seu llenguatge. I els ho dic sincerament, no hi ha a dia d'avui cap mena de diferència entre vostès i els partits independentistes, perquè fan servir exactament el mateix llenguatge i prenen exactament les mateixes decisions. I la pregunta és, per què fan tot això, vostès? Doncs per mantenir-se al Govern, per no molestar els seus socis i per seguir on són. I tot això, malauradament, té un preu, un preu que vostès no paguen perquè mentre s'asseguren les cadires, però, acaben enganyant sempre els catalans i especialment als seus votants, pensant que farien una altra cosa de la que deien que volien fer.

I això és el que avui i tota la legislatura està passant, perquè aquesta podria ser una molt bona llei, una llei útil, una llei compartida, centrada en allò que importa, que és la cultura, però vostès han hagut d'anar una vegada més, més enllà. Han volgut posar aquesta càrrega política i identitària que no és necessària, i evidentment, nosaltres no

podem seguir amb això i no estem per a això. Perquè una cosa és estar d'acord amb la creació de l'institut, i ho estem, i una altra de ben diferent és avalar aquesta manera de fer. Nosaltres creiem que aquest organisme ha de ser útil, i esperem que ho sigui, però el fet d'etiquetar com a nacional demostra aquesta clara voluntat. Demostra una clara voluntat sobre quin serà el seu enfocament i acabarà responent sempre amb una determinada visió.

Perquè mirin, senyors del PSC, els hi torno a dir, si s'han tornat vostès nacionalistes, no passa res, de veritat, ser nacionalista a Catalunya té molts avantatges, ja ho saben, i si no mirin els senyors de Junts i els senyors d'Esquerra, que sempre els hi va bé. Però siguem clars, quan es presentin a les eleccions, diguin-ho, diguin-ho a la gent i no els enganyin. No diguin que venen a passar pàgina del procés i acabar amb una dècada de polítiques separatistes, no ho diguin més, perquè no és veritat, perquè a la pràctica vostès fan exactament el mateix. Aquí no s'ha passat pàgina de res, el que han fet vostès és assumir el relat separatista i evidentment, amb nosaltres no comptaran per tot això.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Per defensar les esmenes del grup parlamentari Comuns té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellers i conselleres, diputats i diputades.

President, li demanaré que sigui una mica clement amb mi i que robi uns minuts de la intervenció abans de parlar de la llei per parlar d'una persona que fa uns anys també va ocupar aquest faristol, de la Maria Campuzano, a qui vam acomiadar el dilluns moltes persones en el seu enterrament. Una persona que ha estat referent en la lluita pels drets de totes les persones en l'accés a l'energia, a la llum, a l'aigua, perquè ningú es quedi sense llum i sense aigua. La Maria va ser una de les portaveus que va intervenir en aquest faristol el dia que es va debatre i aprovar per unanimitat la llei

24/2015, l'hem pogut sentir diputats i diputades en moltes comissions, en moltes reunions, en moltes compareixences.

Crec que la Maria és una de les persones que fan història i que han fet història a Catalunya, que és una de les persones que han fet lleis a Catalunya sense ser diputada i una de les persones que han encapçalat una lluita que després nosaltres, diputats i diputades, hem convertit en llei. Per tant, crec que des d'aquest Parlament també hem d'aprofitar per retre-li l'homenatge que es mereix. *(Aplaudiments.)*

I ara sí, parlant de la llei de la Filmoteca i de les esmenes reservades, jo crec que és una llei que ja venia d'anteriors legislatures, que efectivament hem pogut treballar en la ponència amb un tarannà i una col·laboració que potser en algunes de les intervencions que se senten avui aquí al Parlament no queda tant reflectit. Però crec que més enllà del debat sobre nacional o no nacional, hem aconseguit majories importants a l'hora de definir quin ha de ser el model d'aquest institut. Jo vull agrair també al director de la Filmoteca, el director de l'ICEC, a totes les persones que van comparèixer durant la tramitació, perquè crec que amb aquesta llei el que tindrem segur és una Filmoteca més forta, més àgil, més flexible, més capacitat de donar un servei que nosaltres considerem fonamental per a la ciutadania, que és no només l'accés a la cultura cinematogràfica, sinó també la preservació i la conservació de tot el que ha sigut la història del cinema a Catalunya. Estem debatent ara mateix també la Llei de drets culturals i en realitat aquesta llei està també molt relacionada.

La Filmoteca, segurament molts ho saben, està al mig del Raval. Una de les qüestions que nosaltres hem volgut posar de relleu a la llei és que la Filmoteca al Raval ha de ser també –de fet, ja ho fan moltes de les accions, però la llei ho recull– ha de ser un pol pel Raval, també per la gent que viu al Raval, no ha de ser només la Filmoteca Nacional de Catalunya, sinó que ha de ser també la Filmoteca del Raval, i és una de les qüestions que nosaltres hem pogut posar sobre la taula, perquè aquí sí que s'han de buscar aquests mecanismes d'intercanvi, d'enriquiment mutu entre el que és la Filmoteca i el que és el barri. Nosaltres ho dèiem en algun moment, no pot ser que hi hagi gent que visqui al Raval que no sàpiga que és la Filmoteca i on està la Filmoteca, per tant, és una de les grans objectius i les tasques que hem volgut posar de relleu amb aquesta tramitació i amb les nostres esmenes.

Però és que, a més a més, la Filmoteca no ha de ser la Filmoteca Nacional de Catalunya, no només al Raval, sinó per tot Catalunya. Per això també hem volgut treballar i posar de manifest amb les esmenes que hem presentat i algunes de les quals reservem, la importància d'aquesta territorialitat, d'aquesta extensió de la Filmoteca, per tal que s'arribin a acords amb convenis, amb col·laboracions, amb ajuntaments, amb sales de cinema privades i públiques, amb cineclubs. Tenim una important, gran i potent xarxa de cineclubs a Catalunya i la Filmoteca aquí ha de jugar un paper clau en la dinamització de totes les activitats que fan aquestes entitats, però també en posar els seus recursos i nosaltres estem convençuts en contribuir a la preservació de tot aquest patrimoni, tot aquell material audiovisual que estigui relacionat amb el cinema. Sabem que hi ha molts festivals de documentals al territori, que pot haver-hi molta gent que tingui un patrimoni fílmic que vulgui preservar, que sovint determinats materials fan que aquesta conservació sigui diferent, i aquí és on creiem que la Filmoteca ha de jugar també un paper fonamental.

Un altre dels temes que hem volgut treballar i que hem aconseguit a través de les transaccions i les esmenes que vam presentar, és que en el Consell de Direcció hi hagi també la participació dels treballadors i les treballadores. Ha de ser un consell plural, divers amb persones expertes en la matèria, però creiem que, com a mínim, sentir els treballadors i les treballadores que, a l'igual que el director, són els que a l'hora de la veritat –el director o directora, perdó– implementaran tot el pla d'acció i totes les activitats de la Filmoteca, és molt important que hi sigui.

I breument, per acabar, les darreres transaccions que hem pogut registrar gairebé tocant la campana, ahir mateix, tenen a veure amb la limitació dels mandats, amb acotar els mandats tant dels vocals del consell de direcció com també del director o directora de la Filmoteca. En el cas del consell de direcció creiem que és important que diguem que hi ha d'haver una limitació, és a dir, hem apostat i hem acordat amb altres grups que siguin aquests quatre més quatre, les persones que hi són, perquè l'expertesa s'ha de posar en valor, però també ha d'haver-hi renovació. I en el cas del director, això quedarà a càrrec dels estatuts de la filmoteca, que s'han d'elaborar després, però com a mínim sí que hi ha un mandat a la llei de que sigui un mandat acotat en el temps.

Per tant, gràcies a tots els ponents amb qui hem pogut compartir ponència; gràcies al relator, que també ho ha posat molt fàcil. I tenim una llei més de cultura; ens en queden dues, que ara mateix estan en marxa.

Gràcies.

El president

Ara és el torn, per tal que els grups parlamentaris que no tenien cap esmena reservada, puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Bon dia. Gràcies, president. Consellera, consellers, diputats, diputades... Espero no descuidar-me ningú. Donar la benvinguda al senyor Parra, actual director de la filмотeca; també al senyor Edgar Garcia, director de l'ICEC; al senyor Villas, exdirector de la filмотeca, i a l'actual secretari general de Cultura, el senyor Carreté, i a l'anterior secretari general, el senyor Foz, que també ens acompanyen.

És de justícia començar, com han fet els meus companys, amb un agraïment sincer al ponent relator d'aquesta llei, el diputat José Ignacio Aparicio, que s'estrenava amb aquesta llei, i ho ha fet prou bé, ha tingut una tasca de mediació que ens ha portat a l'entesa. Com han fet també els meus companys, voldria fer un agraïment al lletrat Ferran Domínguez i a la lingüista la senyora Desirée Serra, per la seva capacitat proactiva, perquè han anat més enllà de les propostes; allà on estàvem encallats els diputats i diputades, ells han estat capaços de fer-nos trobar el punt de sortida, i, per tant, és d'agrair.

I també voldria agrair als companys amb qui hem estat treballant: el diputat Bertran, de Junts per Catalunya, la diputada Susanna Segovia i també el diputat Pau Ferran, amb qui hem treballat a la ponència. I malgrat que cadascú hem tingut les nostres diferències, i, evidentment, sí, senyor Ferran, per nosaltres ha de ser la filмотeca Nacional de Catalunya, jo crec que en el gruix de la llei hem arribat a una bona entesa.

Avui ens trobem davant d'una norma que pot semblar estrictament tècnica, de fet, també s'ha dit, però que acabarà sent una bona llei. Una llei d'aquestes de referència

que quan tenim relacions internacionals, doncs acaba sent un model d'exemple i un model de referència. I això passa en més lleis de les que ens pensem al Parlament de Catalunya. I ho és en bona part perquè respon a una visió estratègica que transcendeix legislatures.

I voldria destacar, com ho ha fet la consellera, que aquesta llei va ser impulsada per l'anterior govern, per la consellera Natàlia Garriga. I també celebrem la continuïtat amb la consellera Hernández, perquè la cultura és una política de país que ha de transcendir legislatures, ha de transcendir partits polítics, i aquest és el sentit d'estat que ens permet consolidar polítiques estructurals. Per nosaltres és un element clau.

L'objectiu principal, s'ha dit, és dotar l'Institut de la Filmoteca de Catalunya d'una autonomia jurídica pròpia. Fins ara, com bé saben, la filmoteca depenia de l'ICEC, però amb aquesta llei guanya aquesta personalitat jurídica necessària per actuar amb agilitat i amb eficiència. L'ICEC respon a unes altres necessitats, a una altra mirada i, per tant, era important que la filmoteca disposés d'aquesta agilitat.

Moltes vegades a l'Administració li reclamem l'agilitat i la cintura a l'hora d'abordar diferents qüestions, i calen marcs normatius que ho puguin garantir, i, per tant, en aquesta llei ho garantim.

Estem consolidant també un equipament com a institució nacional. I jo voldria recordar les paraules de la consellera Natàlia Garriga en el moment d'impulsar aquest projecte, que deia: «La nova llei servirà per reforçar la protecció, la conservació, la difusió i valoració del patrimoni cinematogràfic de Catalunya.» Aquesta ha estat la nostra brúixola.

Crec que, com deia el diputat Bertran en el transcurs de la ponència, s'hi ha afegit aquesta funció social, aquesta funció comunitària, que per a nosaltres també era un element molt rellevant. Com deia la diputada Segovia, aquesta necessitat d'arribar a tot el territori, de que no ens quedem només en el barri del Raval. Crec que totes les aportacions de tots plegats han anat en aquesta línia, i, per tant, ho celebrem.

I com indica el preàmbul de la llei, la creació de la filmoteca va fer un gran pas endavant amb la inauguració el 2012 de la seu al Raval. Després, el 2013, amb el

Centre de Conservació i Restauració al Parc Audiovisual de Catalunya a Terrassa. I esperem, doncs, que avui, amb l'aprovació d'aquesta llei, fem un altre pas endavant.

M'ha cridat l'atenció, consellera, no n'era conscient, que des del 2011 no s'aprovava en aquest Parlament una llei en matèria de cultura. Crec que també això ens hauria de convidar a la reflexió a tots plegats. I aquesta necessitat de tenir una mirada que transcendeixi els nostres partits polítics concrets, perquè estem parlant d'institucions que són del país i que són per a tota la ciutadania del país. Per tant, també com a reflexió, que no hi hagi hagut una llei des del 2011, doncs, déu-n'hi-do.

Més enllà dels articles d'aquesta llei, té una càrrega simbòlica profunda. Es tracta d'una institució nacional que explica qui som. És el que dona sentit a aquest tràmit parlamentari. El cinema no és només entreteniment, és memòria col·lectiva, és patrimoni cultural. Cada fotograma recuperat és un tros de la nostra història que protegim també per a les generacions futures. I la filmoteca no deixa de ser el mirall on ens mirem, la finestra des d'on expliquem Catalunya al món. I amb aquesta autonomia que avui aprovarem, garantim que aquest mirall estigui net i que la finestra estigui oberta de bat a bat.

Per tant, moltíssimes gràcies a tots els ponents que hi han participat. Celebrem-ho i esperem que la llei del patrimoni cultural i la llei de drets culturals, que també són molt importants per al país, siguin una realitat aquesta legislatura.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, president. Senyors consellers, senyors diputats... Molt bon dia. Públic assistent, representants de l'ICEC, representants de la Filmoteca de Catalunya, benvinguts.

Las funciones de la Filmoteca de Catalunya, hasta ahora adscritas al Instituto de Empresas Culturales de Cataluña, el ICEC, son las de recuperar, preservar, restaurar, catalogar todo el patrimonio cinematográfico y documental y, así mismo, promover la

difusión audiovisual, la cultura audiovisual, teniendo en cuenta de una manera especial la producción catalana.

El objeto de este proyecto de ley, que ahora se presenta a debate y votación, es el de crear un nuevo instituto de la Filmoteca de Catalunya, dotándolo de personalidad jurídica propia y con carácter nacional. Bien, nosotros vamos a votar en contra por cuatro motivos. Primero, por innecesario. La Filmoteca de Catalunya está estructurada en cuatro áreas: conservación y restauración, por una parte; difusión; documentación; administración. La parte de la promoción audiovisual excede de sus competencias, pero sí recae en el ICEC.

Por lo tanto, si hasta ahora se ha atendido de manera notable, e incluso excelente, esas cuatro áreas, más la promoción del audiovisual, dentro, en el seno, del ICEC, ¿por qué cambiar la cosa?, ¿por qué crear un nuevo instituto de la Filmoteca de Catalunya, prescindiendo del ICEC, que tiene esa visión panorámica y multidisciplinar que tanto enriquece?

Segundo, por ineficaz. Nosotros estamos en contra absolutamente de crear nuevos organismos, entidades, que degeneran normalmente en agencias de colocación de la casta política. Y más, lógicamente, si está en manos del Partido Socialista, que son expertos en esto.

Entonces, claro, en un contexto como el actual, de grave crisis económica, en donde el encarecimiento del coste de la vida es enorme, nos encontramos con medio millón de niños en el umbral de la pobreza y más de veinte mil niños estudiando todavía en barracones escolares en Cataluña. Hombre, crear ahora un nuevo instituto de la Filmoteca de Catalunya es un insulto, porque hay que contratar a un nuevo director general, con la categoría profesional de alta dirección, que contratará más personal según su albedrío y, por lo tanto, más gasto político, más gasto superfluo. (*Alguns aplaudiments.*)

Tercero, por su voracidad separatista. Es que el adjetivo de «nacional» lo colocan junto al sustantivo de «filmoteca» de manera compulsiva obsesiva. Claro, esto deja ver a las claras su intención, su propósito, que es dotar a la Filmoteca de Catalunya o convertirla en una estructura más de Estado, atendiendo a su interés sectario, particular, separatista. Lo antagónico, vamos, a lo que significa la cultura. La cultura

está basada en su carácter universal, no obedece a restricciones de tipo de clase, partidistas, y menos ideológicas y separatistas.

Cuarto, porque niega la realidad bilingüe de Cataluña, por su negacionismo del bilingüismo en Cataluña. Este proyecto de ley excluye el castellano. La cultura catalana es la que hemos recibido de nuestros padres, de nuestros antepasados, y que nosotros tenemos la obligación de conservar, de fraguar, para legarla a nuestros hijos. Y esa cultura, mal que les pese a algunos, es en catalán y es en castellano (*alguns aplaudiments*). Y, claro, este proyecto de ley está en contra de la realidad de Cataluña, que es bilingüe desde hace más de quinientos años, con más o menos peso del catalán o el castellano a lo largo de los siglos. Por lo tanto, excluye a la mitad, como mínimo, de los catalanes.

Bien, en definitiva, desgraciadamente, la mayoría de grupos, hoy, en lugar de apostar por fomentar una estructura que ya funciona, con niveles de excelencia, como es la Filmoteca de Catalunya en el seno del ICEC, van a crear un nuevo chiringuito y van a dotarle, además, de la característica y categoría anticultural de ser una estructura de Estado.

Y si me permiten acabo con una invocación: «Oh, Calíope; oh, Clío; oh, Euterpe; oh, Melpómene; oh, Talía; oh, Terpsícore; oh, Urania.» Estas son las musas de la cultura y del arte. A estas musas, por favor, les pido yo que nos protejan ante el sacrílego mensaje de estos bárbaros, que corrompen con sus intereses espurios la cultura y el arte.

Muchas gracias.

El president

Per uns moments ens ha fet patir. (*Rialles.*)

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Si volen encomanar-se a les muses de la cultura, que sàpiguen que al Teatre Nacional de Catalunya, que també existeix, estan passant aquests dies una gran obra sobre Antígona i Èdip, i potser aprenen que hi ha lleis més antigues que els homes, com per

exemple les que han de protegir també tots els nens del Raval que es dediquen a criminalitzar una vegada i una altra a les seves intervencions. (*Alguns aplaudiments.*)

Hi ha un Teatre Nacional de Catalunya, hi ha una Biblioteca Nacional de Catalunya, hi haurà una filmoteca nacional malgrat molesti els diputats del PP i VOX. I tinc curiositat per saber si també estan en contra de l'INEFC, perquè si mai han buscat les sigles està bé que sàpiguen que és l'Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya. «Voracidad independentista» a tot arreu, a tot l'esport.

Dit això, la filmoteca, com s'ha dit, està al barri del Raval, i és qui ha de tenir, per tant, una tasca especialment important, perquè és una tasca, i és per al conjunt dels catalans, però allà on radiquem institucions nacionals, com ha de ser la filmoteca, han de saber-se travar en el seu barri, com ja ha vingut fent. Perquè potser un dia projecten *La haine* mentre hi ha una ràtzia de la Guàrdia Civil i hi ha joves que decideixen que es poden refugiar allà i entenen una mica millor el què els hi passa. O perquè potser un dia projecten *Roma città aperta*, mentre algun ultra va a gravar-se vídeos tranquil·líssim dient que aquell és un barri amb molta inseguretat. I també la funció del cinema com la funció de les biblioteques, és aquesta.

Ray Bradbury, que és un gran escriptor molt reconegut, deia que les biblioteques l'havien educat, que no creia en facultats i universitats, que creia en les biblioteques, perquè molts estudiants no tenien diners; que ell mateix, quan va acabar l'institut, durant la Gran Depressió, no tenia diners, no podia anar a la universitat i anava a la biblioteca.

Ray Bradbury, que va denunciar aferrissadament amb la seva obra *Fahrenheit* la censura precisament dels grups ultres, feia aquesta declaració d'amor a les biblioteques. I el nostre desig és que algun dia un noi del Raval, un noi del Gòtic, digui el mateix d'aquesta filmoteca; digui que precisament si va poder accedir a un art que creia que estava vetat era per aquesta filmoteca; digui que, precisament, si va poder ser director i va poder narrar certes injustícies que ha viscut de forma directa o indirecta, sigui per a aquesta filmoteca. Perquè deia també Charles Chaplin que mirada de prop la vida és una tragèdia, però que vista de lluny semblava una comèdia.

Expliquen –tot i que no sé si és segur, però, si no, és una molt bona anècdota per saber el que ens passa moltes vegades en aquest plenari, les persones que habitem

aquest plenari– que una vegada quan estaven projectant una pel·lícula de Charles Chaplin on hi ha un moment determinat en el que es menja una sabata, les persones que estaven a les millors zones d'aquell cinema, d'aquell teatre van riure moltíssim; les persones que estaven a zones ja no tan ben pagades no van riure tant, i que especialment al galliner va haver-hi un esvalotament enorme, perquè allò resultava especialment ofensiu perquè havien passat per escenes similars. Charles Chaplin era perfectament coneixedor d'aquesta situació de precarietat, precisament per això deia aquesta frase.

La funció de la cultura, la funció del cinema és, d'una banda, la de fer-nos accessible no només el consum, sinó també la producció de totes aquestes arts, però, de l'altra, és també la de sensibilitzar-nos, és també la de saber que no només la nostra vida és el que es torna de forma neutral i per a tothom. És també saber que aquesta sensibilitat és la que ens serveix per mirar els altres i no venir aquí a dir segons quines barbaritats.

Nosaltres esperem que aquesta llei prosperi –com sabem que passarà–; esperem que serveixi per funcionar molt millor un equipament que creiem que és clau en aquest país, especialment en els temps foscos com els que venen. Confiam absolutament en l'equip que hi ha al voltant i confiem molt en el projecte pedagògic que també desenvolupa al voltant del barri. I esperem que com a *La haine*, els xavals que estan en aquell barri algun dia puguin reclamar que el món és seu.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El senyor Acosta, de VOX, deia fa un moment que el castellà és llengua pròpia de Catalunya perquè fa cinc-cents anys que es parla a casa nostra. A principis del segle XX, senyor Acosta, el percentatge de catalanoparlants a Catalunya era del noranta-cinc per cent; el castellà no va arrelar a Catalunya fins que en Franco va entrar amb

tancs per la Diagonal, i d'això no fa cinc-cents anys, en fa menys de cent. L'única llengua natural i pròpia d'aquest país és el català.

Dit això, i anant al projecte de llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya: qualsevol pas encaminat a reforçar la preservació i difusió del nostre patrimoni cinematogràfic i audiovisual comptarà amb el suport d'Aliança Catalana, perquè el patrimoni cinematogràfic català és la memòria viva de la nostra nació i li hem d'atorgar el valor nacional que li pertoca. No parlem d'un simple producte comercial, sinó d'un bé cultural nascut a finals del segle XIX que ha set capaç d'immortalitzar la nostra història i la nostra llengua.

Fa anys que la filmoteca consolida el seu paper de referència en la conservació i difusió del patrimoni, però sempre subordinada a l'Institut Català de les Empreses Culturals, una entitat que no té per objectiu vetllar pel patrimoni, sinó fomentar el sector a nivell empresarial. Aquesta anomalia s'havia de corregir, perquè la memòria cinematogràfica del país no és cap annex comercial. Cal una entitat autònoma, amb personalitat jurídica pròpia que gestioni amb agilitat i exclusivitat aquest bé nacional.

Per això, avalem la creació de l'Institut de la Filmoteca Nacional de Catalunya, amb voluntat de recuperar, preservar, catalogar i restaurar el patrimoni filmic català, però també amb l'objectiu de difondre la col·lecció de cinema català arreu del món i dinamitzar el patrimoni mitjançant cooperació amb agents públics i privats.

El que no podem compartir de cap de les maneres és l'ambigüitat o la feblesa que demostra el redactat pel que fa a la defensa de la producció catalana: «amb una atenció especial a la producció audiovisual catalana», diu el text. Quina atenció especial? Què són aquests eufemismes? L'atenció de la filmoteca a la producció audiovisual catalana hauria de ser completa i exclusiva, perquè si no és produïda en català, no pot ser considerada catalana.

Aliança Catalana defensa un model de sobirania audiovisual on el català sigui llengua obligada de producció i distribució a tot el territori nacional. I per fer-ho, ens cal aprovar una llei catalana de l'audiovisual pròpia, deslligada de la legislació espanyola. La llei que avui aprovem és necessària, sí, però no resol els problemes estructurals del nostre sector audiovisual. Caldria avançar cap a un marc legislatiu integral. Els

catalans no volem continuar essent espectadors passius, sinó protagonistes de la nostra història.

Votarem a favor d'aquest projecte de llei, convençuts que el cinema català no és un complement de la indústria, sinó el testimoni viu de la nostra identitat; un patrimoni que cal preservar damunt Catalunya i que cal difondre arreu del món.

El president

I finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor José Ignacio Aparicio Ciria.

José Ignacio Aparicio Ciria

S'apaguen els llums. President, consellera, diputats, diputades, personal de la filmoteca i de la cultura que ens acompanyeu, avui podríem començar com comencen les grans pel·lícules, amb un gest senzill, però carregat de significat. S'apaguen els llums, es fa silenci i s'encén la pantalla. Però avui la pantalla no projecta ficció; projecta memòria, projecta país, perquè el que estem a punt de votar no és només una llei, és la decisió col·lectiva de no deixar que la nostra història s'esvaeixi en negre.

Cada vegada que es perd una pel·lícula s'esborra una part de la nostra memòria visual. Ho va dir Henri Langlois, un dels fundadors de la Cinémathèque Française, una de les primeres filmoteques del món. I avui arribem al final d'un camí que, més que legislatiu, ha estat profundament col·lectiu. Un camí per no perdre pel·lícules, per no perdre la nostra memòria visual. Un camí que posa en valor una manera de fer política que sovint reivindicuem i no sempre practiquem prou: la de l'escolta, la del rigor i la de la voluntat d'acord.

Per això el primer que vull fer és agrair de nou i molt sincerament la feina de tots els grups parlamentaris, pel to, pel tarannà i per l'actitud constructiva que han mostrat al llarg de tot el procés.

També vull reconèixer la feina dels equips tècnics, dels serveis jurídics i de totes les persones que, des de la discreció, han fet possible que aquest projecte tingui la solidesa que avui presenta.

Aquesta llei, a més, no comença avui, ve d'una feina prèvia important que volem reconèixer i posar en valor –la diputada companya Raquel Sans ho deia–: Natàlia

Garriga, el Govern anterior ja havia iniciat aquest camí i és just dir-ho. Perquè les polítiques públiques sòlides són sovint fruit de la continuïtat, de la suma d'esforços i de la capacitat de no començar sempre de zero.

Si podem destacar una característica d'aquest procés ha estat l'escolta. Hem escoltat experts, professionals dels sectors, associacions i organismes vinculats al món del cinema i de la cultura. I molt especialment hem escoltat la direcció actual de la filмотeca, que ens ha traslladat de manera clara quines són les seves necessitats, quines són les seves limitacions actuals i quines oportunitats es poden obrir amb un marc jurídic adequat.

Per això diem que aquesta és una llei tècnica, però no en el sentit fred del terme; és tècnica perquè està ben pensada, perquè respon a necessitats reals, perquè baixa al detall per garantir que les coses funcionin millor.

Amb aquesta llei fem un pas endavant en la manera com entenem i gestionem una institució clau del nostre país: la Filмотeca Nacional de Catalunya no és només un equipament cultural; és un espai de preservació de la memòria, un centre de coneixement, és un punt de trobada per al sector, és una eina de projecció cultural i, sobretot, és una garantia que el nostre patrimoni audiovisual no es perdi.

Com deia Jean-Luc Godard, el cinema no és la vida, però és alguna cosa entre la vida i el somni. I la filмотeca és, en bona mesura, la institució que custodia aquest espai compartit entre el que hem viscut i el que recordem. Per això és tan important la preservació. Preservar no és mirar enrere amb nostàlgia; és garantir que el futur tingui memòria, és assegurar que les generacions que vindran puguin entendre qui som, d'on venim i com ens hem explicat al llarg del temps.

I per fer-ho bé, cal una institució forta. I aquí és on aquesta llei fa la seva aportació més rellevant: l'autonomia. Autonomia per ser més àgils, més eficients i per prendre decisions amb més rapidesa. Autonomia per adaptar-se a un sector que canvia constantment tant des del punt de vista tecnològic com creatiu.

I això té un objectiu clar: situar la Filмотeca Nacional de Catalunya com un referent, un referent al nostre país, però també un referent a nivell internacional.

Aquesta llei és un exemple del que podem fer quan treballem bé, quan escoltem, quan compartim, quan construïm, quan posem per davant l'interès general. Avui no aprovem només una llei; avui reforcem una institució, protegim un patrimoni, apostem per la cultura i, en definitiva, fem un pas endavant com a país.

Com a tota bona pel·lícula, avui tanco amb crèdits, els crèdits finals, crèdits per als tècnics, per als lletrats, lingüista, per als equips de la conselleria, per a la direcció i el personal de la filmoteca i per a tots els grups parlamentaris que han sabut convertir diferències en acords. Però a diferència del cinema, aquí els crèdits no marquen un final; marquen un bonic començament. Enric Majó ens deia: «Una pel·lícula és un somni que es pot tornar a veure», i avui aprovarem la màgia que preservarà els nostres somnis.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa.)

Procedim, doncs, a la votació del dictamen de la Comissió de Cultura sobre el projecte de llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya.

En primer lloc, votarem les esmenes transaccionals presentades després del dictamen de la comissió. La primera votació correspon a l'esmena transaccional presentada pels grups parlamentaris de Junts i Socialistes i Units per Avançar relativa a l'esmena 99, amb relació als dos primers paràgrafs del preàmbul.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 109 vots a favor, 11 vots en contra i 15 abstencions.

La segona votació correspon a l'esmena transaccional presentada pels grups parlamentaris Socialistes i Units per Avançar, Junts, Esquerra Republicana de Catalunya i Comuns relativa a l'esmena 65, amb relació a l'article 8.4.

Comença la votació.

Ha quedat aprovada per 109 vots a favor, cap vot en contra i 26 abstencions.

I la tercera votació correspon a l'esmena transaccional presentada pels grups parlamentaris Socialistes i Units per Avançar, Junts, Esquerra Republicana de Catalunya i Comuns relativa a l'esmena 77 amb relació a l'article 10.3.

Comença la votació.

L'esmena transaccional ha estat aprovada per 107 vots a favor, 11 vots en contra i 17 abstencions.

En segon lloc, votarem les esmenes reservades per als grups parlamentaris. Votem ara les esmenes reservades pel Grup Parlamentari Comuns.

La votació correspon a les esmenes reservades números 29, 39 i 94.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 72 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

A continuació, votarem l'esmena reservada del Grup Parlamentari de Junts.

La votació correspon a l'esmena número 96.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 62 vots en contra, 58 vots a favor i 15 abstencions.

Tot seguit, votarem les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Ateses les peticions de votació separada que ens han fet arribar, votem en primer lloc les esmenes reservades números 11, 18 i 101.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 119 vots en contra, 16 vots a favor i cap abstenció.

Votem, en segon lloc, les esmenes reservades números 21, 97 i 98.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 105 vots en contra, 19 vots a favor i 11 abstencions.

I, en tercer lloc, votem les esmenes reservades números 8, 28 i 60.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 120 vots en contra, 15 vots a favor i cap abstenció.

I, finalment, votem el text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El text del projecte de llei de l'Institut de la Filmoteca Nacional de Catalunya queda aprovat per 109 vots a favor, 11 vots en contra i 15 abstencions.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Projecte de llei de mesures urgents de suport al sector agrari i forestal

200-00019/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació sobre el projecte de llei de mesures urgents de suport al sector agrari i forestal. En primer lloc, i d'acord amb l'article 123.1 del Reglament, té la paraula per presentar els treballs de la comissió el diputat senyor Manel Ezquerria Tomàs, que en fou designat relator.

Manel Ezquerria Tomàs

Gràcies, president. Bon dia, consellera, consellers, diputats, diputades, i a les entitats que ens acompanyen del sector forestal. Bon dia a tothom.

En nom dels participants en la ponència i com a ponent relator d'aquest projecte de llei de modificació del decret llei de mesures urgents de suport al sector agrari i forestal, permetin-me iniciar aquesta intervenció amb un agraïment sincer. Vull agrair, en primer lloc, la voluntat de consens i el treball de tots els grups parlamentaris que han fet possible arribar avui a aquest Ple amb un text àmpliament compartit. També vull reconèixer especialment la feina dels lletrats dels serveis de la cambra, així com

dels tècnics jurídics i del personal de gestió parlamentària, pel rigor, la professionalitat i la dedicació amb què han acompanyat tota la tramitació d'aquesta iniciativa legislativa.

Permetin-me fer un breu repàs de la tramitació parlamentària d'aquest projecte de llei. El passat 19 de novembre de 2025, aquest Parlament va convalidar el Decret llei 21/2025, de 14 d'octubre, de mesures urgents de suport al sector agrari i forestal. En aquella mateixa sessió plenària es va acordar la seva tramitació com a projecte de llei, amb la voluntat que els diferents grups parlamentaris poguessin fer-hi aportacions i millorar-ne el contingut, especialment en el punt modificat. Aprofito per donar les gràcies a les entitats que han participat a la ponència: gràcies al Consorci Forestal de Catalunya, a les associacions Boscat, Elfocat i Dones de Bosc. Gràcies per la vostra implicació.

Durant la tramitació es va sol·licitar que la iniciativa es tramités com a procediment d'urgència extraordinària, atesa la necessitat i oportunitat de les mesures que incorpora, això sí, mirant de ser sempre el més àgils possible i tenint en compte les garanties que prestigien aquest Parlament.

Dit això, en la primera fase de tramitació cal destacar que aquesta iniciativa no va rebre cap esmena a la totalitat, fet que evidenciava ja d'entrada un ampli acord de la necessitat de la norma. Això va permetre passar directament el tràmit d'audiències, que es va substanciar en una sola sessió, publicada el passat mes de febrer. Posteriorment, en la fase d'esmenes a l'articulat, es van presentar un total de cinc esmenes: una esmena conjunta pels grups parlamentaris de PSC i Units per Avançar, Junts, Esquerra Republicana, PP i CUP i quatre esmenes del Grup Parlamentari dels comuns. En el si de la ponència es van estudiar i valorar totes aquestes propostes. El resultat d'aquest treball va ser la recomanació d'incorporar al dictamen l'esmena conjunta presentada pels grups abans esmentada i la recomanació de no incorporar les quatre esmenes presentades pel Grup Parlamentari dels comuns. Avui tindran l'oportunitat d'eleva-ho al Ple per a la seva votació.

La idea, consensuada per una àmplia majoria, era no entrar en debats que poguessin allargar la tramitació d'aquest projecte. L'esmena incorporada modifica l'apartat 1 de l'article 12 del projecte de llei, que, al seu torn, fa referència a l'article 39.5 bis de la

Llei forestal de Catalunya. Aquest article fa referència a la col·laboració entre els propietaris dels terrenys forestals i l'Administració per a la conservació i la gestió d'aquests espais, una esmena que reforça la seguretat jurídica i la cooperació institucional en un àmbit especialment sensible i estratègic per al nostre país i, evidentment, per a la gestió forestal. Posteriorment, a la Comissió d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el dictamen va ser sotmès a votació i va obtenir un ampli suport, motiu pel qual avui arriba a aquest plenari per al seu debat i, si s'escau, per a la seva aprovació definitiva en aquesta mateixa sessió.

Diputats i diputades, aquesta llei és fruit del diàleg, del treball compartit i de la responsabilitat política de tots plegats. Considerem que hem construït una norma útil, eficaç i jurídicament sòlida; una llei capaç de donar resposta als reptes actuals de la gestió forestal, de la protecció del nostre medi natural i també dels desafiaments que afronta la nostra indústria agroalimentària i el conjunt del sector agrari, ramader i forestal.

Acabem reiterant el nostre agraïment a tots els ponents dels diferents grups parlamentaris que han participat activament en el treball de la ponència, per les seves aportacions i, sobretot, per la seva actitud constructiva, i, novament, als lletrats de la cambra, als tècnics que han fet possible culminar aquesta tramitació amb rigor i eficàcia. I esperem que aquesta cambra avui pugui donar suport definitiu a un text que neix del consens i que vol estar a l'alçada dels reptes presents i futurs del nostre país i, ho reitero una vegada més, del nostre sector forestal, que tant ens convé.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Tot seguit, obrirem el torn d'intervencions dels grups parlamentaris que han presentat esmenes per defensar en el Ple per un temps màxim de cinc minuts, tal com va acordar la Junta de Portaveus. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Comuns, la senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, senyor vicepresident. Avui debatem una llei de mesures urgents agràries i forestals, però en debatem sobre drets per a la pagesia o sobre xecs en blanc per als grans propietaris? En realitat, sobre les dues coses.

El text arriba després d'un decret llei que el nostre grup va acceptar tramitar precisament per poder-lo esmenar, per poder treure el gra de la palla i assegurar que els recursos públics vagin on realment es necessiten, perquè, sota l'excusa de la urgència, amaga privilegis. No ens cansarem de dir-ho: sí als ajuts per a la tuberculosi bovina, sí al suport directe als ramaders, sí a les mesures de gestió forestal i prevenció d'incendis, però no a buidar de deures els grans propietaris i no a la desregulació ambiental. I hem entomat el repte constructivament, formulant esmenes per millorar el text inicial i superar els elements més negatius, malgrat que a la ponència ni tan sols s'han considerat. Des del respecte que li tinc, senyor Ezquerria, la ponència ha estat una mica: *lentejas, si quieres las comes y si no las dejas*.

Fem referència a alguna de les qüestions entorn de les que hem formulat esmenes. En primer lloc, l'element de la seguretat, el xec en blanc a la caça. Comencem per una mesura que és alarmant. Vostès eliminen l'obligació de rebre formació a les escoles de capacitació agrària per participar en batudes de caça: cinc anys sense formació per a batudes diürnes i indefinidament per a les nocturnes, malgrat la seva perillositat. Ajudar el sector primari és garantir places suficients de formació. El que s'està plantejant té un cert punt, doncs, de temeritat que pot tenir conseqüències en matèria de seguretat. I no tot s'hi val per acontentar determinats sectors.

Segon element, la gestió forestal. De l'obligació al regal públic. En l'àmbit forestal, el parany és clar. Al decret, el propietari tenia el dret de mantenir net el seu bosc, i, si no ho feia, l'Administració actuava. Aquesta obligació desapareix del projecte. El nostre matís és de justícia social. Hem presentat una esmena que garanteix que l'execució subsidiària en tasques de prevenció d'incendis pugui ser gratuïta per als petits propietaris forestals. La seguretat pública i la prevenció d'incendis són un bé comú, i no volem carregar el cost sobre les espatlles del petit propietari si no té prou mitjans per fer-ho. Però, què fan vostès amb aquesta llei? Eliminen la responsabilitat no només dels petits, sinó sobretot dels grans propietaris. El deure del propietari passa a ser una obligació de l'Administració. I, a més a més, haurem de donar ajuts

econòmics perquè *col·laborin* en el que hauria de ser la seva obligació de manteniment. Diputades, amb els recursos de tots pagarem el manteniment de finques privades de grans tenidors sense cap contraprestació. Això no és prevenció d'incendis; són ajuts encoberts als grans propietaris, amb els que Comuns no hi podem estar d'acord. L'Administració ha d'ajudar a qui ho necessita, i aquests propietaris tenen prou mitjans per si mateixos per fer-ho possible.

Tercer element, Catalunya no pot ser només la marca, el segell. El quilòmetre zero real exigeix la transformació a Catalunya. Un altre matís fonamental que cal tenir present: la venda de proximitat. El decret permet mantenir la condició de producte de proximitat encara que la transformació del producte la facin tercers. I ho compartim, no ens sembla que sigui un obstacle, sempre que el control el tingui el titular de l'explotació. Però la nostra esmena és clara: perquè un producte sigui realment de proximitat a Catalunya s'hauria de transformar a Catalunya. Ens sembla un plantejament raonable. Si es produeix la fruita a casa nostra, però la melmelada es fa a cinc-cents quilòmetres, el producte no pot ser de proximitat. Volem potenciar la pagesia de proximitat i crear ocupació i activitat a casa nostra.

I una última qüestió que ens allunya del projecte: les bonificacions en les taxes de les declaracions d'impacte ambiental. Rebaixar aquestes taxes en plena crisi climàtica és un error polític i envia un missatge de falta de rigor. Facilitar l'activitat econòmica pensem que no pot significar que l'Administració es faci càrrec de la major part de l'import de la taxa, perquè el medi ambient no només no és un obstacle, sinó que és la base de la nostra supervivència i de la mateixa agricultura.

Per tant, no podem plantejar de manera confrontativa la cura del medi ambient, i, per tant, la necessitat de l'existència d'aquestes declaracions i el pagament de les taxes amb la pagesia.

Estem, doncs, a favor de la protecció del sector primari, però no d'una agenda de privilegis per a les elits i la desregulació ambiental. La pagesia es defensa amb recursos directes, amb preus justos i no amb privilegis per a les grans fortunes.

És aquesta combinació de mesures necessàries i convenients, amb d'altres que no compartim, la que condiona la nostra perspectiva sobre el projecte de llei, donada la inflexibilitat a què feia referència anteriorment de les tasques en ponència.

En consonància amb l'expressat anteriorment, des de Comuns, formularem una abstenció.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. I, a continuació, per expressar el seu posicionament sobre el text del dictamen, per un temps màxim de cinc minuts per grup, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Junts, la senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Moltes gràcies, vicepresident. Consellers, diputats, diputades. El passat mes de novembre, aquest Parlament va donar llum verda al decret que feia referència a diversos aspectes sobre l'agricultura, la ramaderia i el sector forestal. Un decret que justejava, però amb l'excusa que hi havia aspectes urgents que afectaven als ramaders, per responsabilitat i amb la pinça al nas, la majoria de grups d'aquesta cambra hi vam donar suport.

I què deia Junts per Catalunya respecte al decret i la forma de governar del PSC el mes de novembre? Que el govern del PSC va a toc d'emergència i a cop de decret, i així no es pot governar un país, que Catalunya necessita un Govern que treballi amb planificació, no posant pegats, un Govern que sigui capaç de presentar pressupostos i un Govern que sigui capaç d'aprovar lleis a l'alçada canviant de la realitat del país.

Han passat cinc mesos, i què ha canviat? Han canviat les formes, l'actitud, els resultats? No. El que ha passat en cinc mesos és que estem igual, sent benèvol, on s'hi suma un fet sense precedents. Van presentar uns pressupostos que, per primera vegada a la història, els van haver de retirar per falta de majories.

I dit de passada, respecte als pressupostos, la responsabilitat d'aprovar-los és del Govern, així que els hi demanàriem que deixin de centrifugar les culpes d'aquesta falta de pressupostos als grups parlamentaris, especialment al de Junts, ja que vostès han dit per activa i per passiva que els seus socis i socis preferents són els Comuns i Esquerra Republicana.

I, sobretot, deixin d'enganyar els sectors justificant que vostès falten a la paraula i als compromisos que van assumir amb ells, al·legant que no hi ha pressupostos, perquè

per al que els hi convé ja aproven suplementes de crèdit. En porten quatre. Però clar, la realitat és que l'agricultura i la ramaderia no és una prioritat per aquest Govern.

I tornant al decret, sabíem que era insuficient, però la urgència del moment precisava un vot favorable amb una única esmena, que només es podia introduir si es presentava, si es tramitava com a projecte de llei.

En aquest sentit, el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya vam enviar una carta al conseller Ordeig demanant que es pogués tramitar com a projecte de llei amb la màxima celeritat i amb l'únic objectiu de modificar l'article 39.5 bis que afectava el sector forestal.

La conselleria va recollir el guant, i així ho hem fet, i és justament per aquest motiu, perquè es volia celeritat, que es va tancar el projecte, només a la modificació d'aquest article, deixant de banda tota la resta, on, amb molt de gust, Junts hagués fet esmenes que complementessin les mancances que tenia el decret. I és justament per això també que no hem acceptat les esmenes del Grup dels Comuns, tot i que algunes les haguéssim vist bé.

És més, el decret ja ha quedat obsolet, perquè després de les propostes que s'han aprovat en comissió, a proposta de Junts per Catalunya, sobre la tuberculosi bovina i sobre els atacs de llops i ossos a la ramaderia, cal que s'actualitzin de nou les taules d'indemnitzacions.

Per tant, i a mode de resum, donarem suport a la modificació de l'article 39.5 bis, per molt que l'haguem vestit en forma de projecte de llei, perquè nosaltres escoltem el sector, i portem la veu d'aquest sector en el si d'aquest Parlament. Si vostès, com a Govern i com a conselleria, haguessin fet el mateix, ens haguéssim estalviat cinc mesos de tràmits.

I deixi'm aprofitar aquest darrer minut per fer un prec que va relacionat amb la conselleria. Fa dues setmanes va ser El Papiol, la setmana passada, Castellbisbal. Quin serà el següent municipi amb pesta porcina africana, Abrera?

Conseller, la pesta porcina avança en nombre de positius i en extensió territorial, i cada cop està més a prop de la Panadella, i ja sap què representa i què vol dir això. Per tant, li torno a demanar, faci el favor de convocar a tots els grups parlamentaris

de forma urgent a una reunió per abordar aquesta situació, ja que, des del mes de novembre, no ens convoca, i, fins on jo sé i vostè també sap, sempre han resultat beneficioses i abordades amb la màxima responsabilitat per part de tots els grups parlamentaris que hi hem assistit.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, vicepresident. Conseller, consellers, diputades, diputats, representants del sector forestal. Intervenim avui en el marc de la tramitació com a projecte de llei d'un decret que el nostre grup ja va qualificar de necessari, però clarament insuficient.

I ho fem en coherència respecte al posicionament que vam defensar en la seva validació. Sí a les mesures urgents, sí a donar aire a un sector estratègic per al nostre país, però també exigència perquè aquest aire no sigui només puntual, sinó que es tradueixi en canvis estructurals reals.

És per aquest motiu que exigim al Govern que sigui coherent, i si té tan clar, com ho diu el preàmbul del decret, que el sector agrari té en risc la seva viabilitat, no es pot entendre que, per una banda, presenti decrets llei de mesures urgents, i, per altra banda, per exemple, es posicioni a favor de tractats de lliure comerç com el Mercosur, que la pròpia Comissió Europea reconeix que tindrà efectes negatius sobre el sector primari i se l'haurà de compensar amb ajuts, o que no estigui liderant un posicionament clar i valent sobre la nova PAC.

Una PAC que queda totalment diluïda, sense pressupost propi, integrada en un xec multifons que es podrà destinar a qualsevol política sectorial, gestionat pels responsables d'Hisenda i no d'Agricultura. I repeteixo, no es tracta només de pressupost, sinó de què fem amb aquests recursos, perquè el que cal és impulsar els canvis estructurals per evitar l'abandonament del camp.

Conseller, per tant, li demanem que lideri un posicionament clar i determinant sobre la PAC des del govern del nostre país, i que no es quedi només en paraules i anuncis,

sinó que es tradueixi en implementació efectiva de les mesures que sovint queden en promeses buides.

Feta aquesta prèvia reiterativa en les meves intervencions, però necessària fins que el Govern sigui tan bo executant mesures com ho és anunciant-les, entrem a valorar les mesures del decret que s'ha hagut de tramitar com a projecte de llei, perquè no van acabar de fer la feina corresponent a una bona negociació per obtenir els suports necessaris per a la seva aprovació com a decret llei.

Un Govern en minoria que ha hagut de retirar alguns decrets o bé tramitar-los com a projectes de llei per a poder aprovar-los. I en el cas que avui ens ocupa, el meu grup parlamentari, Esquerra Republicana, vam exigir al Govern que abans de votar la seva validació, es treballés amb els representants dels sectors afectats per les mesures del decret llei, com són les organitzacions de la Taula Agrària, les entitats del sector forestal i la Federació Catalana de Caça.

Però en aquest procés previ a la seva validació, no es va completar de manera satisfactòria tota la feina. Sí que es va treballar a la Taula Agrària, i les organitzacions agràries van donar suport a la validació del decret llei com a gest de responsabilitat davant la greu situació sanitària i econòmica del sector, tot i que també consideraven que podia incloure més millores.

Però no es va acordar amb el sector forestal, que va expressar la seva preocupació pel redactat d'un dels articles del decret llei, sobre com es reparteixen les responsabilitats en la gestió forestal, i, sobretot, de si es carrega de manera injusta sobre els propietaris una obligació que ha d'anar acompanyada de recursos, suport i coresponsabilitat de l'Administració.

És per això que vam demanar al Govern la tramitació com a projecte de llei per poder fer la modificació corresponent d'aquest article, amb l'objectiu de mantenir el model de gestió forestal basat en l'acord i la cooperació entre l'Administració i la propietat.

En la tramitació com a projecte de llei, vam tenir l'ocasió de poder escoltar els representants del sector forestal en les compareixences que es van dur a terme. Aprofito per agrair les aportacions de les entitats que van comparèixer. El Consorci

Forestal de Catalunya, la Federació Boscat, l'Associació d'Entitats Locals Propietàries Forestals a Catalunya, ELFOCAT, i l'Associació de Dones de Bosc.

Unes aportacions que van més enllà de la proposta de modificació de l'article, i que, com a grup parlamentari, vam recollir per poder-les treballar en els àmbits corresponents.

Acabo. Donarem suport a aquest projecte de llei que incorpora la modificació d'aquest article 39 bis.5. No donarem suport a les esmenes reservades del Grup Parlamentari dels Comuns i ja vam comentar que tampoc entraríem a valorar-ne el contingut, que, en alguns casos, podríem estar d'acord, perquè el nostre compromís tant amb les organitzacions agràries com amb el sector forestal, va ser impulsar només la modificació d'aquest article.

Considerem que es tracta d'un projecte de llei necessari que incorpora mesures importants i urgents de diferents naturalesa, com la revisió d'algunes taxes; la creació de noves línies d'ajuts; la simplificació d'alguns tràmits; mesures en matèria de gestió forestal i prevenció d'incendis forestals, entre d'altres.

Ara, conseller, el que cal és aplicar-les de manera eficaç i eficient, i també cal que el Govern segueixi treballant per donar respostes efectives i canvis estructurals per garantir la viabilitat del sector.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament, honorables consellers, diputats, amic Jaume Veray, ben tornat. Molt contenta d'haver estat capaç d'haver intentat ser capaç de substituir-te en aquelles comissions com tu eres portaveu d'Agricultura, i on tornaràs a ser-ho a partir de ja. Per tant, ben tornat, amic, company Jaume Veray.

Bé, vull començar també donant la benvinguda als representants del sector agrari, ramader i forestal que avui ens acompanyen i a aquelles persones que també ens puguin seguir a través dels mitjans.

Avui estem davant d'un debat sobre el camp, sobre el camp català, i, per tant, parlem de la gent que treballa cada dia, de gent que treballa sense horaris, sense excuses, sovint en silenci i massa vegades sense el suport que mereixen.

Parlem d'agricultors i de ramaders, d'aquells que es lleven de matinada, que treballen 365 dies a l'any i que han hagut d'afrontar una acumulació de crisis contínues, doncs, que molt poques vegades hem vist, no? Una pandèmia; una sequera persistent; incendis; augment de costos, malalties del bestiar, parlem, doncs, de diferents malalties. Però, en aquest cas, també no ho oblidem l'actual brot de crisi de pesta porcina.

Per tant, tot això alhora, tot això tot seguit i sense descans, no? I, malgrat això, doncs, aquestes persones continuen al peu del canó, continuen treballant, perquè no és només una feina, sinó que és la seva manera de viure, i, per tant, la seva identitat.

I per això el nostre vot favorable, i els anuncio, a aquest decret llei, doncs, que aquesta reforma d'aquest article de la llei, aquesta modificació. Però el nostre vot favorable tampoc és un xec en blanc al Govern. És un vot a favor del sector primari, és un vot a favor de la gent que sosté Catalunya.

Però també hem de ser responsables, i quan hi han mesures que són necessàries i que el sector fa temps que reclama, doncs, el Partit Popular no podem girar l'esquena.

Aquest decret inclou, doncs, aspectes que van en la bona direcció. Ajuts per als ramaders afectats per malalties, com deia abans, com la tuberculosi bovina i també com la pesta porcina. Actualització de les indemnitzacions llargament reivindicades i que caldrà en aquests moments també tornar-les a actualitzar. Eliminació de càrregues i taxes innecessàries. Simplificació administrativa per alleugerir el dia a dia de moltes explotacions.

Moltes d'aquestes mesures no són noves en el debat polític. Són demandes del sector que fa temps que es posen sobre la taula i que massa sovint han estat ignorades.

Aquest decret també és un exemple de com no s'han de fer les coses, no?, perquè barrejar qüestions que no tenien res a veure amb el sector primari dintre d'un mateix text entenem que no ajuda, i que, per tant, genera confusió, genera inseguretat i desdibuixa el debat real, que hauria de ser, doncs, el fet de donar suport al camp català.

També hem vist com determinades parts del decret, especialment aquelles que fan referència a l'àmbit forestal, s'han acabat tancant, doncs, a darrera hora i amb dubtes evidents per part del sector.

Nosaltres entenem que el camp no necessita pedaços, no necessita *chapuzas*, sinó que necessita polítiques serioses, previsibles i consensuades. I és en aquest punt que també volem ser molt clars amb les esmenes presentades pels Comuns i que també anuncio que, evidentment, no hi donarem suport.

Mentre vostès intenten parlar i intenten vendre que donen resposta a problemes reals i urgents en el territori, doncs, resulta que aquestes esmenes seves continuen instal·lades en una visió allunyada, absolutament allunyada de la realitat del camp. Perquè proposen que l'Administració assumeixi de manera generalitzada i sense criteris clars determinades obligacions que corresponen també als propietaris. I, per tant, això, a banda de ser absolutament confús, a la llarga, és evident que generaria més ineficiència i encara més traves. Per tant, el que cal és responsabilitat. Suport públic? Sí; evidentment que sí. I també compromís i coresponsabilitat per part de tothom.

Mirin, la gestió del medi natural requereix equilibri, requereix rigor i també coneixement, i això vol dir prendre decisions que potser no són còmodes. Però totes aquestes discrepàncies..., hem optat des del Partit Popular per la responsabilitat. El nostre vot favorable, per tant, és un vot exigent; exigent amb el Govern, perquè deixi de governar a base d'urgències i comenci a governar amb rumb, i exigent perquè respecti el sector, escoltant-lo abans de prendre decisions. Perquè sense ells, perquè sense el sector, perquè sense els agricultors, els ramaders i els propietaris forestals, doncs, no hi ha futur. I avui el que toca és això, estar al costat de vostès.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Consellers, conseller Ordeig, diputats... Estem davant un projecte de llei que manté l'estructura general i conserva les principals mesures ja contingudes en el Decret Llei 21/2025.

Respecte a aquest projecte de llei, destaquem les mesures fiscals, com l'exempció de la taxa de la prestació de serveis facultatius veterinaris referent a la documentació que autoritza el trasllat i el moviment de bestiar entre les granges com a conseqüència de la crisi sanitària, o per motius sanitaris, així com també les bonificacions en les taxes relacionades amb l'impacte ambiental. Destaquem també de forma especial la combinació de mesures fiscals que sempre ha proposat VOX, com són els beneficis fiscals en l'impost de successions i donacions, així com una reducció del noranta-cinc per cent per adquisició *mortis causa* o donacions de béns integrants d'explotacions agrícoles, que pujarà fins al noranta-nou per cent si l'hereu o el donatari és jove agricultor, menor o igual a quaranta anys i acrediti una formació mínima.

També en transmissions patrimonials: bonificacions del noranta-cinc per cent per als agricultors professionals en les transmissions oneroses i expedients de domini o actes de notorietat d'immobles rústics integrats en explotacions agràries, la qual també pujarà al noranta-nou per cent en el cas de que els agricultors tinguin la condició de joves agricultors professionals. Tanmateix, s'estableixen unes bonificacions del noranta per cent en la quota gradual en la modalitat d'actes jurídics documentats en les escriptures d'agregació, agrupació, segregació i divisió de finques rústiques que estan integrades dins de les explotacions agràries.

Destaquem, no obstant, com a caràcter negatiu d'aquest projecte de llei, tota una bateria d'imposicions ambientals, ideològiques i burocràtiques pròpies de l'intervencionisme de sempre per part del Partit Socialista i dels seus socis. Així, les modificacions introduïdes en matèria cinegètica, que sota l'excusa d'indemnitzar pels danys causats per la fauna salvatge, el que fa és incrementar la intervenció

burocràtica i limitar o minvar la llibertat dels titulars dels *cotos* de caça. El mateix succeeix en l'àmbit de l'artesania alimentària, de la producció de proximitat i del sector vitivinícola, on, lluny de simplificar, s'introdueixen més càrregues, més registres, més regulació, el que condiciona l'accés al mercat i augmenta els costos dels nostres productors.

En definitiva, aquest projecte de llei no és una solució estructural, és tan sols un pegat, una maniobra de propaganda d'un govern que arriba tard i malament. A VOX som conscients, i així ho hem denunciat de forma reiterada, que la nostra pagesia i ramaderia està passant per moments complicats, difícils i complexos, per la pèrdua de la seva rendibilitat a conseqüència d'una sèrie de factors, dels quals destaquem la crisi sanitària per les malalties que amenacen la viabilitat de les explotacions avícoles o ramaderes, com pot ser la grip aviar, la dermatitis nodular contagiosa, la tuberculosi bovina o ara la tan temuda pesta porcina africana. També, per la vergonyosa política agrària comunitària, la PAC, que incompleix de forma reiterada aquest principi de preferència comunitària dels nostres productes en permetre l'entrada de productes procedents de tercers països amb els quals no podem competir i que gaudeixen de beneficis, inclús de normatives més laxes en matèria fitosanitària, mediambiental, laboral o fiscal.

També, l'excessiva burocràcia i l'existència d'un *totum revolutum* normatiu, així com també un viacrucis legal en normes i lleis ideològiques i ambientals imposades per l'Agenda 2030, el Pacte Verd Europeu i tot el seu entramat burocràtic, com els que ara s'imposen en aquest text normatiu pròpies del seu intervencionisme, com sempre. Problemes que asfixien, així, els nostres agricultors i ramaders amb la conseqüència del tancament de les seves explotacions i abandonament del camp per la falta de rendibilitat.

Som conscients que els agricultors són els guardians dels nostres boscos i que l'abandonament del camp incrementa el risc d'incendis, donada la gran massa forestal que existeix a Catalunya. Però el que no es pot acceptar és carregar a més de dos-cents mil propietaris forestals la responsabilitat dels plans de prevenció d'incendis, tot i saber que molts no tenen ni els recursos ni els mitjans suficients per afrontar-los.

A VOX sempre hem dit que estem al costat del nostre sector primari i de la nostra pagesia i de la nostra ramaderia. Però vostès, els socialistes, d'una banda, sembla que afavoreixen el sector, que els recolzen, però d'altra fan el contrari, no fan més que posar traves, el que genera incertesa, malestar, frustració i desconfiança. Tot i així, el despropòsit d'aquest projecte de llei i la falta de capacitat del Govern, el nostre posicionament serà el de l'abstenció. I pel que respecta a les esmenes presentades pels Comuns, votarem en contra donat el seu caràcter intervencionista i perquè ataca el nostre sector primari.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia a tothom. Conseller, consellers i conselleres, diputats, diputades... Bé, ens trobem aquí parlant d'aquest Projecte de llei de mesures urgents de suport al sector agrari i forestal, després que novament el Govern el presentés i no tingués en compte que governen en minoria i que quan governes en minoria has de garantir els vots per arribar al mínim suficient perquè s'aprovi de manera molt més ràpida, com el que ha passat.

I bé, això no va ser així. Saben que un dels sectors afectats, el sector forestal, és el que va posar el crit al cel davant d'aquest projecte de llei i que el que va demanar és consens, diàleg i que es busquessin les mesures adients. Per tant, després que el Govern presentés aquest projecte de llei, nosaltres sí que vam votar, també, li vam demanar que es tramités com a projecte de llei per poder escoltar a tothom i decidir quines eren les propostes millors per modificar el text base. Nosaltres no compartim el fet que només es decidís presentar una esmena, tot i que ho hem fet, hem firmat l'esmena, amb d'altres partits, escoltant el sector, però sí que no compartim aquestes maneres de fer: que es presenti un projecte de llei, que el tramitem i que s'acordi que només es presentarà una esmena perquè és urgent.

Bé, si és urgent, doncs, s'ha de fer la feina prèvia, com ja he dit abans, anar per les qüestions concretes i potser –potser– no barrejar tants temes, com és el cas. Si el problema era amb el sector forestal, es podia haver aprovat amb diferents projectes de llei que afectessin els diferents sectors. Perquè és evident que la ramaderia, el sector ramader, ha patit una sèrie de problemàtiques i que encara pateix, les explotacions ramaderes de boví afectades per la tuberculosi. És evident que s'ha de donar resposta a les necessitats d'aquest sector, però barrejant-ho tot en aquest potipoti, ens hem trobat amb aquesta tramitació i que majoritàriament s'acorda només que es presenti una esmena al text i que les altres la resta de partits no les votaran per no entrar encara més al debat i en la millora del text.

Doncs, nosaltres no ho entenem ni ho compartim. És a dir, si hi ha un grup com els Comuns que presenten altres esmenes i estan bé, com altres grups han dit que les comparteixen..., és a dir, que hi votaran en contra però les comparteixen. Bé, nosaltres això no ho farem. És a dir, si compartim les esmenes que ha presentat, doncs, un altre partit polític, evidentment, les votarem a favor. I és absurd, per si que només es pugui presentar una esmena a tot aquest projecte de llei, perquè és evident que no compartim cent per cent –és molt evident que no ho compartim– algunes de les propostes que es fan dels diferents sectors, alhora que sí que veiem que és necessari que en alguns sectors, precisament, se'ls donin..., aquestes mesures urgents es posin al seu abast per ajudar-los.

Per tant, és molt contradictori el que estem fent avui aquí, perquè hem barrejat moltes coses i realment algunes són molt urgents i algun sector, com el ramader, necessita respostes molt urgents, però segurament altres es podia haver fet d'una manera molt més planificada, amb temps i amb consens i no ens haguéssim trobat amb aquesta situació. Perquè nosaltres entenem que és evident que els productes de proximitat, tal com proposa el grup dels Comuns, doncs, s'han de transformar de proximitat. Perquè si al final el producte l'elaborem aquí, però es transforma a cinc mil quilòmetres d'aquí i després torna, això no és un producte de proximitat. Alhora, és evident que l'esmena que han presentat, la que hem fet conjuntament diferents partits, doncs potser tenen raó que ens hem deixat de posar que en cas d'incompliment, si el propietari... –segurament no parlem dels petits propietaris sinó dels grans propietaris–, incompleixen el deure de col·laborar amb l'Administració, què passarà? Què

passarà? Aquí hem tret que es pugui fer l'execució subsidiària de les actuacions, tot i que siguin de caràcter gratuït o onerós o el que sigui, el que es decidiria...

Per tant, penso que sí que es podria haver fet molt millor, que podríem haver acordat presentar o fins i tot separar aquesta proposició de llei amb diferents sectors i poder haver treballat molt més correctament. Nosaltres sí que donarem suport a totes les altres esmenes que ha presentat el grup dels Comuns.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El 18 de novembre de l'any passat el Govern va presentar un decret llei de mesures urgents de suport al sector agrari i forestal per a la seva validació, que es tramita avui com a projecte de llei. Malgrat que han passat molts mesos, el projecte de llei arriba incomplet i és clarament insuficient.

S'entesten a continuar tractant el sector primari com un gremi residual, en comptes de comprendre la importància i rellevància d'un sector que vertebrava el territori català i alimenta el nostre poble de fa segles. Mentre els governs de torn es dedicaven a omplir Barcelona de turistes, a urbanitzar terres fèrtils, a cobrir de plaques solars el país i a parlar de «transició ecològica» des de despatxos amb aire condicionat, els nostres pagesos gestionaven amb un esclop i una espardenyia seques i epidèmies. Els boscos s'han convertit en polvorins davant la inacció i deixadesa de les institucions catalanes, i sembla que ningú reacciona fins que les flames ja han pres el territori.

Ara pretenen resoldre la crisi del sector primari català amb bonificacions parcials, sense incidir en la manca d'infraestructures hidràuliques, sense reduir la paperassa i sense prioritzar el producte català a les aules i equipaments públics, com demanava Aliança Catalana a la darrera sessió parlamentària. El seu és un projecte a curt termini, sense la mirada llarga que necessita Catalunya. I precisament perquè som conscients de la gravetat de la situació que viuen els pagesos i ramaders i, per extensió, tot el sector forestal, ens abstindrem en aquesta votació.

No podem continuar aplaudint ni validant solucions insuficients i ineficients que no afronten l'arrel dels problemes. Tampoc hi votarem en contra, perquè entenem que aquest sector, que tradicionalment ha patit abandonament institucional, necessita ni que siguin petits avenços per continuar subsistent.

Fa uns mesos, set entitats forestals i agràries emetien un comunicat en què expressaven la seva preocupació cap a la nova regulació que ens presenten. Una regulació que carrega damunt els propietaris de les finques tota la política de prevenció, malgrat que molts no tenen capacitat econòmica ni logística per executar les mesures requerides.

En comptes d'incloure mesures reals de suport al sector, aquesta llei imposa una responsabilitat inassumible i injustificable cap a propietaris privats de boscos. Les infraestructures de prevenció tenen com a finalitat protegir comarques senceres i massissos forestals. Són, per tant, infraestructures d'interès públic i estratègic per a la seguretat del conjunt del territori. No poden ser els propietaris privats els qui es facin càrrec en solitari dels plans de prevenció ni els qui assumeixin econòmicament el cost de desplegar-los.

La nova regulació obre la porta a possibles conseqüències penals i civils pel fet de ser titular d'una finca situada en àmbit definit com a infraestructura estratègica de prevenció, perquè el text introdueix el deure de mantenir els terrenys en condicions adequades, però no defineix ni quantifica el cost d'aquesta adequació, deixant-ne la interpretació a criteri de tècnics, funcionaris o juristes, amb la conseqüent inseguretat jurídica que això comporta.

Per acabar-ho d'adobar, el text d'aquest projecte de llei estableix que l'Administració pot executar de manera subsidiària les actuacions i imputar-ne el cost al propietari, tot i que en molts casos el cost de l'actuació supera el valor del sòl forestal, impactant, per tant, negativament en la viabilitat econòmica d'algunes finques i explotacions catalanes.

La seva gestió i la dels governs anteriors sobre la massa forestal ha set reactiva en comptes de preventiva. Ens hem avesat a apagar focs, a plànyer danys i a demanar subvencions per poder replantar arbres abans que a fer política de prevenció. Demanem al Govern que rectifiqui i que aposti per un model de gestió basat en l'acord

i la cooperació entre Administració i propietaris. Un model que no prohibeixi, sinó que faciliti: menys restriccions, menys limitacions al tall sostenible, menys traves als plans de pasturatge, menys burocràcia per a l'aprofitament de llenya o biomassa. Això sí que són mesures que contribuirien positivament a la gestió forestal.

Pel que fa a les mesures que afecten els ramaders incloses en aquest mateix projecte de llei, són incapaços d'abordar les causes que fan perdre rendibilitat al sector: la pressió normativa, la competència deslleial, la falta de relleu generacional, la manca d'infraestructures hidràuliques... Els pagesos catalans es passen el dia justificant-se davant l'Administració en comptes de conreant els camps o abeurant el bestiar. Sembla que hagin de demanar permís per treballar la terra que ja amanyagaven els seus ancestres i a voltes fins semblaria que hagin de batallar contra les institucions catalanes, que tenen moltes lleis contra ells i cap ni una contra el producte que ve de fora i que no compleix cap estàndard de qualitat, ni de sanitat ni de medi ambient.

La pagesia està exhausta, exhausta de veure com per a ells aquest Govern només té engrunes, atès que els camps són seus, els pertocaria el pa sencer, no troben?

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Manel Ezquerria Tomàs.

Manel Ezquerria Tomàs

Gràcies, president. A veure, siguin més optimistes. El Govern està solucionant la papereta. Que queden coses per fer? Evidentment. Que sortiran problemàtiques noves? Evidentment. Però han de ser una mica més optimistes. El sector ho agrairia.

Bé, després d'haver intervingut com a ponent relator del projecte de llei que avui culmina la seva tramitació parlamentària, em correspon ara fixar el posicionament del nostre grup. I ho fem des d'una convicció clara: el Decret llei 21/2025, validat i tramitat com a projecte de llei, era necessari, era urgent i era oportú. Necessari, perquè el sector agrari, ramader i forestal del nostre país necessita actualitzar aquelles mesures que li faciliten la vida. Venim d'anys acumulant crisis: la pandèmia, la guerra d'Ucraïna, l'increment de costos, la sequera persistent que vam patir, els incendis forestals i, més recentment, les dificultats derivades de malalties del bestiar i de la

incertesa dels mercats internacionals. Aquests fets han deixat tocat el nostre sector primari. D'acord.

I davant d'això, el Govern no podia mirar cap a una altra banda. En això també estaran d'acord?, amb la implicació que està tenint? Calia actuar, calia escoltar i calia donar resposta urgent, perquè moltes de les mesures que incorpora aquest decret no podien esperar mesos de tramitació ordinària. Parlem, per exemple, de les ajudes directes a les explotacions de boví afectades per la tuberculosi. Parlem de compensar l'alimentació del bestiar immobilitzat, les mesures de bioseguretat, la neteja i desinfecció o la recuperació de la productivitat després d'un buidatge sanitari.

Parlem també de mesures de prevenció d'incendis forestals amb la creació dels perímetres de protecció prioritària i de noves infraestructures estratègiques per prevenir grans incendis, així com la simplificació urbanística per poder executar punts d'aigua amb més agilitat, per exemple. Parlem de la simplificació administrativa en molts altres àmbits del sector agrari també, una simplificació que reduirà la burocràcia als pagesos amb l'equivalència del quadern digital d'explotació amb altres obligacions documentals que tenien fins ara. I parlem de fiscalitat amb sentit comú, una fiscalitat que facilitarà el relleu generacional i donarà continuïtat a les explotacions agràries gràcies a les bonificacions i reduccions fiscals en l'impost de successions, donacions i transmissions.

Aquest projecte de llei incorpora mesures molt positives per a la venda de proximitat, també, que s'haurà d'ampliar treballant en la nova llei de l'alimentació; per a l'artesania alimentària també; elimina la burocràcia en certs tràmits del sector vitivinícola també; i per la compensació de danys causats per la fauna protegida. Per tant, és un text ampli, transversal i amb voluntat clara de donar resposta a problemes reals.

És evident que cap decret llei resol per si sol tots els problemes estructurals del sector; evident. Però sí que és una eina útil per avançar i actuar de manera immediata allà on faci més falta.

I precisament per això el nostre grup va votar favorablement a la seva convalidació i ha treballat activament per resoldre en la seva posterior tramitació com a projecte de llei per millorar-lo, enriquir-lo i reforçar-ne la seguretat jurídica, especialment en el

punt on el sector forestal estava preocupat perquè els podia portar a certa inseguretat jurídica.

Avui, doncs, reiterem aquest suport per responsabilitat, per compromís amb la pagesia, la ramaderia i el món forestal en el punt en qüestió, el 39, l'article 39.5 bis. I perquè defensar el sector primari és defensar el territori i l'equilibri territorial i el futur del país.

Bé, i com que em sobra una mica de temps, president, i anant-nos-en una mica del decret llei, com algun diputat o diputada també ha fet referència... Per exemple, diputada Abella, li he de recordar que fa poc, deu fer dos setmanes, divuit dies, vint, vam tindre una compareixença del conseller aquí en seu de la comissió. O sigui, està dient «falta de transparència» quan setmanalment se'ns passa l'actualització. La setmana passada vam estar al Centre de Comandament Avançat a Torreferrussa, amb tots els diputats i diputades de la nostra comissió.

O sigui, no es poden llençar aquestes coses, així com si..., contar-ho a veure si queda alguna cosa, per embrutar. No està bé. Sí que està bé parlar de la pesta porcina, i que ho hagi introduït, és clar, i hi estem amatents tothom, però no de la manera que ho ha fet vostè.

Respecte a la diputada Bergés, també ha fet referència a Mercosur i a la PAC. A la PAC..., ens han explicat per activa i per passiva els viatges que ha fet a Brussel·les per defensar una PAC que ens arregli a nosaltres, i s'està treballant intensament per a tenir els mateixos fons del període anterior. Això, resumint-ho molt ràpid pel temps que tenim. I Mercosur, sempre busquem també lo negatiu, quan el que ha fet Europa és tenir les clàusules de salvaguarda, el fons de contingència, i sempre s'ignora o s'obvia l'estudi del CREDA, on s'aportaven moltes coses positives per aquest acord; sempre s'obvia això.

I també, acabo, president, a la senyora Orriols: ha dit «manca d'infraestructures hidràuliques». El Xerta-Sénia, el rec de Pinyana, les millores del Segarra-Garrigues, l'emplenament del pantà de l'Albagés, esforços per a començar d'una vegada el canal d'Urgell... I segur que me'n deixo. I diu «manca d'infraestructures hidràuliques». Bé, també ha dit que fem lleis contra ells; si tot ho fem per a ells, per al sector, estem

treballant per al sector. Diu que fem lleis contra ells. No digui aquestes coses, no digui aquestes barbaritats, per favor. I s'acaba el temps.

Gràcies, president.

El president

M'ha llegit el pensament, senyor diputat, en aquests moments.

Cridem a votació.

Senyores i senyors diputats, procedim a votar el dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació sobre el projecte de llei de mesures urgents de suport al sector agrari i forestal.

En primer lloc, votarem les esmenes reservades pels grups parlamentaris. Votem ara les esmenes reservades pel Grup Parlamentari Comuns, que són les esmenes 1, 3, 4 i 5.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 125 vots en contra, 10 vots a favor i cap abstenció.

Votem ara el text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El text del projecte de llei de mesures urgents de suport al sector agrari i forestal ha quedat aprovat per 112 vots a favor, cap vot en contra i 23 abstencions.

Decret llei 1/2026, de 17 de març, pel qual es regulen les prestacions econòmiques per a les persones amb grau III+ de dependència extrema i de modificació de la Llei 12/2007, d'11 d'octubre, de serveis socials

203-00030/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 1/2026 de 17 de març, pel qual es regulen les prestacions econòmiques per a les persones amb grau III+ de dependència extrema i de modificació de la Llei 12/2007, d'11 d'octubre, de serveis socials. (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau.

En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el Govern per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió, la senyora Mónica Martínez Bravo.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Comparec davant d'aquesta cambra per defensar aquest decret llei, que referma els drets de les persones amb ela i altres malalties neurodegeneratives d'alta complexitat. És un decret llei que garanteix l'atenció que necessiten i que es mereixen de manera continuada i sense interrupcions. Vull confiar que avui aquest Parlament, doncs, fins a cert punt, puguem dir tots plegats que farà història. Vull confiar que aprovem, tant de bo, per unanimitat aquest gran avenç del nostre estat del benestar.

De la mateixa manera, amb la mateixa unanimitat que va mostrar al Congrés dels Diputats quan va aprovar lleis sobre aquestes malalties, tant a l'octubre de 2024 com al novembre del 2025.

Estem parlant de malalties devastadores per a qui les pateix, que veu una regressió ràpida i irreversible i que necessiten una atenció intensiva les vint-i-quatre hores del dia, per a elles i per a les seves famílies, que sovint han hagut d'assumir un cost econòmic i personal i convertir-se en cuidadors plens.

I avui és un orgull tenir aquí en aquesta cambra algunes de les persones que han defensat aquesta llei i també la Fundació Miquel Valls i a altres fundacions que han empès aquesta llei. Benvinguts i benvingudes. És un honor parlar en aquesta cambra davant de vosaltres.

Fins ara no hi havia cap mecanisme al sistema de dependència que oferís prou intensitat per a l'acompanyament que necessitaven aquestes persones, i per això aquest decret llei marcarà un abans i un després en l'àmbit del que ha de fer, el que fa el nostre estat del benestar, també en l'àmbit social.

Les necessitats de l'àmbit social per a algunes persones, per a alguns col·lectius són elevades i l'Administració i el sistema polític s'ha d'adaptar per donar també des de l'àmbit social, doncs, aquests reforços intensius que es necessiten.

Si fem una mica de memòria, a l'octubre del 2024 es va aprovar la llei ELA al Congrés dels Diputats, que garantia un finançament públic de vint-i-quatre hores al dia, set dies a la setmana. El novembre del 25, finalment es va aterrar amb el desplegament pràctic amb la creació del grau 3+ i una prestació de fins a deu mil euros. Però per a això calia aterrar aquestes prestacions a Catalunya i complementar-les.

Catalunya ha estat una de les primeres comunitats a primeres comunitats autònomes en fer efectiu aquest dret amb aquest decret llei que avui portem aquí per convalidar. I també és la primera comunitat autònoma en reforçar aquesta llei amb un complement extraordinari, amb la voluntat que el nivell de renda no es converteixi en una barrera d'accés. La legislació estatal establia una quantia màxima de deu mil euros mensuals per persona beneficiària. Però sabem que aquesta quantitat no era suficient per cobrir el cost real de la prestació, que a Catalunya és d'uns catorze mil, quinze mil euros al mes. Assumir quatre mil euros de la butxaca d'algunes persones, de la majoria de persones de Catalunya és inassumible, i perquè no esdevingués una barrera econòmica d'entrada, el Govern de la Generalitat va complementar amb una prestació específica de la Generalitat per assegurar-nos que aquestes prestacions arribaven a tothom.

El decret llei va estar aprovat per govern i és vigent, el presentem en aquesta cambra per convalidar-lo. I en aquest mes que porta en funcionament, 127 persones han pogut iniciar aquesta sol·licitud del grau 3+. I avui, doncs, m'alegro de poder comunicar que setanta-quatre persones ja tenen aquest grau 3+ a Catalunya.

Vam establir un termini màxim de tres mesos i en només un mes setanta-quatre persones ja tenen concedit aquest grau 3.

Ara el que hem de fer és agilitzar, i ho estem fent de la mà de les entitats i de les gestores de CAS, que hem posat a disposició d'aquestes persones, doncs, a seguir-ho per aconseguir acabar el tràmit perquè la prestació sigui efectiva en aquest pla individualitzat d'atenció i aquesta atenció centrada a la persona.

Vull mostrar un agraïment ferm a tots els grups parlamentaris, a les entitats per haver impulsat aquestes mesures tan necessàries, tant aquí al Parlament de Catalunya com al Congrés dels Diputats. Avui és un dia molt important per a Catalunya, on fem

història i mostrem que des de la política útil es pot reforçar l'estat del benestar per a aquelles persones que més ho necessiten.

Moltíssimes gràcies a tots i totes.

El president

Moltes gràcies, honorable consellera. A continuació, passem a la intervenció dels grups parlamentaris per tal que puguin fixar llur posició. Segons es va acordar a la Junta de Portaveus, tindran un torn de cinc minuts per a cadascú.

En primer terme, per tal de fixar la posició, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. Conselleres, consellers, diputats, diputades... Bé, primer de tot deixeu-me donar la benvinguda als malalts d'ELA que avui ens acompanyen, igual que els membres de la Fundació Catalana d'ELA, la Fundació Miquel Valls, que treballeu de manera incansable per assolir aquests avenços en la cura i en el suport a una malaltia cruel que t'empresona dins del teu cos, que et fa dependent al cent per cent i on cada segon compta, no?

Bé, hem escoltat un discurs que creiem que faltaria una mica d'humilitat, perquè, com que cada segon compta, hem de dir que aquesta llei arriba tard, no? La consellera ha repassat les dates: octubre del 24, s'aprova la llei ELA al Congrés dels Diputats per unanimitat, però liderada clarament per Junts per Catalunya i amb la diputada Pilar Calvo al capdavant. Un any més tard, octubre..., novembre, de fet, del 25, el Congreso convalida el decret llei per desplegar la llei, just al límit del que la llei marcava. I no és fins avui, a finals d'abril del 26, que debatem el decret llei de la Generalitat per aplicar-lo a Catalunya, que el convalidem. Divuit mesos, divuit mesos amb malalts esperant i amb famílies assumint costos inassumibles; divuit mesos on només a Catalunya 199 malalts ens han deixat sense rebre aquests ajuts, que hi tenien dret. Per tant, anem tard.

I també anem tard respecte al mandat d'aquest Parlament. Recordem que al desembre aquest Parlament va votar la moció de Junts per Catalunya que marcava

pagament d'ajudes al gener, sense copagament i sense reducció de cap altre tipus d'ajut. I no s'ha complert cap d'aquestes, no?

Dit això, aquest decret de llums i ombres, és cert. Entre les llums –i molt important, i ho reconeixem–, s'incrementa la quantia de les prestacions fins a aquestos gairebé quinze mil euros mensuals per intentar cobrir el cost real de les cures d'aquesta malaltia que requereix atenció permanent. Aquí, de nou vull destacar la feina de la Fundació Miquel Valls, perquè això no constava als primers esborranys del Govern i només la seva persistència –i gràcies, Xavier Gámez per no defallir–, doncs, s'ha aconseguit aquest increment.

Però és veritat que aquest increment no sempre cobreix el cost real de les poques empreses que s'atreveixen a donar el servei, no?

A part d'aquesta llum, que reconeixem, també hi han ombres, eh?, ombres, que no ho diem nosaltres, sinó que ens ho diuen les entitats i els malalts. Perquè la realitat és que avui el sistema no acaba de funcionar.

Sobre el terreny, problemes d'accés. Els hospitals no poden fer informes mèdics, metges de família que molts cops no coneixen els circuits, repeteixen informes... Això no és agilitat; és desordre i és pèrdua d'un temps que no tenim, no?

Segon, problemes de tramitació, amb informacions contradictòries, dubtes que triguen setmanes a resoldre's i moltes incerteses.

Tercer, problemes econòmics. El decret modifica el règim de compatibilitats i, en teoria, introdueix un canvi per no reduir ni perdre cap altra prestació. Però si són compatibles, consellera, perquè a la pràctica resta el complement de gran invalidesa? Com ens va explicar el comissari Gámez, aquesta llei corre el risc de convertir-se en «allò que et dono amb una mà, t'ho trec amb l'altra».

I és cert que el copagament s'ha limitat a un cinc per cent en rendes superiors a 53.000 euros anuals, però aquest copagament no s'aplica als pacients que reben quimioteràpia per càncer; per tant, s'ha d'aplicar. Per què s'ha d'aplicar a l'ELA quan el seu tractament són aquestes cures?

Quart, problemes de professionals: no hi ha prou cuidadors especialitzats i moltes empreses no ho poden assumir o el cost és superior, com hem dit.

Cinquè, problemes de necessitats reals. El sistema t'obliga a contractar-ho de dilluns a diumenge; moltes famílies ho necessiten només de dilluns a divendres. Ho han demanat. No és possible a Catalunya, a altres llocs, sí. En lloc d'adaptar el sistema a les necessitats, els malalts s'han d'adaptar al sistema.

Sisè, problema per les altres malalties que inclou la llei ELA, aquelles malalties neurodegeneratives irreversibles d'alta complexitat i curs ràpid. L'informe mèdic encara no està disponible i, per tant, no poden iniciar els tràmits.

I sisè, problemes de termini. És veritat que el decret parla d'agilitat, però no la garanteix, no? I recordem quins són els terminis per a les sol·licituds que avui la companya Ennatu ha dit, no?

El resultat d'aquestes ombres, doncs, que d'aquest reial decret aprovat avui fa quaranta-dos dies, setanta-nou persones tenen reconeguda aquesta prestació, però ningú encara l'està rebent. Ningú. Zero. I la realitat és que molts malalts no la demanen per por a perdre al complement d'invalidesa.

Malgrat això, amb les llums i amb les ombres, des de Junts per Catalunya, d'acord amb malalts, amb família i amb entitats, votarem a favor d'aquest decret llei, perquè són ajudes molt necessàries. Però aquest text creiem que no és suficient i que s'ha de millorar i per això demanarem que es tramiti com a projecte de llei. Perquè arribin unes ajudes que des de Junts per Catalunya portem molts anys treballant i liderant, però per poder introduir millores imprescindibles: garantir que cap persona perdi prestacions reconegudes i evitar el copagament, com va aprovar aquest Parlament; simplificar procediments i resoldre un caos administratiu; adaptar el sistema a les necessitats de les famílies i els cuidadors, i assegurar terminis ràpids incorporant el silenci administratiu positiu. Perquè, com hem dit, amb l'ELA cada segon compta.

Acabo, president. Les persones no s'han d'adaptar al sistema; el sistema s'ha d'adaptar a les persones. I avui, malauradament, no és així. Avui fem un pas, sí, però el fem tard i incomplet i tenim oportunitat de fer-lo millor. Perquè darrere aquest expedient..., darrere aquest decret –perdó– no hi ha expedients; hi ha vides, hi ha persones que no poden esperar, però que tampoc es mereixen aquestes ombres.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Juli Fernández i Olivares.

Juli Fernández Olivares

Moltes gràcies, president. Consellera, consellers, conselleres, representants d'entitats que ens acompanyeu, companys i companyes... Consellera, jo crec que avui és un bon dia, perquè aquesta eina que tenim a disposició i de la qual hem sigut capaços de dotar-nos, doncs, la podrem seguir tenint. Jo crec que aquesta és la part bona, la podrem seguir tenint, perquè ben segur que la majoria d'aquest Parlament, doncs, la votarà favorablement. Jo ja li ho avanço, com no pot ser d'una altra manera. Hem treballat conjuntament perquè aquest decret llei fos una mica millor, doncs, hi votarem favorablement.

Permetin-me explicar en què hem intentat col·laborar, i també són una mica deures per a vostè i per al seu departament. Aquest decret llei que el que fa és limitar el copagament a les rendes més altes, creiem que és insuficient i que hauria de no tenir copagament, però el marc estatal legislatiu ens obliga aquí i, per tant, hem trobat una via segurament més justa que qualsevol altra que poguéssim haver trobat. Això no treu que haguem de buscar solucions estructurals a aquesta situació. I el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya estem treballant una proposició de llei per portar a la Mesa del Congreso per tal de fer la modificació legislativa que permeti que aquest grau, aquest grau 3+, doncs, no tingui copagament i que alhora no tingui incompatibilitats amb altres prestacions anàlogues.

I aquest treball el posarem a disposició dels diferents portaveus, perquè no volem que sigui una feina d'Esquerra Republicana, perquè no ho és, sinó que és compartida amb les entitats. I creiem que és important que el puguem compartir i portar-lo des de Catalunya perquè puguem fer que els nostres malalts i les famílies dels nostres malalts puguin tenir una situació encara millor que la que tenim avui, que és millor que la que teníem fa un mes. Això és indubtable.

És millor, però no és perfecte, consellera. I també està bé dir-nos-ho; no és perfecte, perquè quan tu comences a tenir una eina, doncs, l'has d'aprendre a fer servir. I aquí

nosaltres les solucions que hem pogut les hem aportat, les que puguem aportar a nivell legislatiu les aportarem. I aquí el Govern és a qui li toca trobar aquestes solucions.

I tenim dificultats i les tenim en l'accés als informes. Han treballat, han canviat mecanismes, han començat amb la primària, però tots els malalts d'ELA i els malalts de malalties complexes estan en altres espais. Les unitats ELA dels hospitals del nostre país tenen a tots els malalts. Seria relativament senzill –no dic fàcil; relativament senzill–, i ben segur que ho faran, poder accedir-hi a través d'aquestes unitats, perquè els tenen a tots localitzats.

Seria important que trobéssim la manera de que l'accés no fos un laberint, i ara ho és una miqueta, bàsicament també pel desconeixement. Hi ha desconeixement de l'àmbit social, hi és. Hi ha desconeixement en l'àmbit sanitari encara. I jo aquí m'atreviria a fer-li una recomanació, que és que treballi molt intensament de manera estable amb totes les entitats que treballen amb els pacients, amb la Fundació Miquel Valls, amb AEMPS, que ho facin de manera estable, que tinguin una interlocució molt intensa perquè seran ells els que l'ajudaran a que aquestes dificultats no hi siguin.

Nosaltres l'acompanyarem, els acompanyarem. En tot allò que puguem, els acompanyarem, però seran ells, perquè ells coneixen la situació i coneixen les dificultats. Les que deia el senyor Fàbrega no és perquè les conegui ell, és perquè ens les comparteixen les entitats o els familiars que viuen en aquesta situació.

Per tant, des del meu punt de vista i la nostra voluntat és ajudar, no ajudar-lo a vostè, això circumstancialment, sinó ajudar a les famílies i a les persones que es troben en aquesta situació. I molt important, l'informe mèdic d'altres malalties que no són ELA. Que no siguin L que no tinguin la visibilitat que l'ELA ha tingut, no vol dir que no hagin d'anar a l'hora. I m'agradaria pensar que això no és així.

L'última cosa, a Esquerra Republicana de Catalunya, sabem que no és el mateix tenir una d'aquestes malalties a Barcelona, a Sant Celoni, a Bossòst, a Tremp, a Alcanar, a Manlleu o a Figueres. No és el mateix. I per això en el decret llei hi ha un apartat a on el Govern ha de fer un acord per complementar aquestes ajudes en funció del lloc on es viu. Espero que el facin aviat. Fa un mes, una mica més, poden haver i gent en aquesta situació que es trobi amb aquestes dificultats. Vostès tenen l'instrument per

fer-ho possible i alhora, en el decret llei també hem introduït que es puguin revisar aquestes ajudes anualment. Perquè vostès han fet un esforç amb el cost, però el cost que estem veient que hi ha, fins i tot pot ser superior a l'esforç que vostès han fet. Per tant, tenen l'instrument per poder-ho revisar quan tinguin els mecanismes a l'abast.

Moltes gràcies, consellera. Gràcies, diputats diputades. Gràcies, companys i companyes.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bon dia! Gràcies, president Rull. Consellers, diputats, diputades, la Fundació Miquel Valls, públic assistent. M'agradaria començar contextualitzant. La llei ELA no és una concessió d'aquest Govern, és una llei impulsada pel Partit Popular. Això és una veritat absoluta. I d'àmbit estatal, la que va posar noms i cognoms a una injustícia històrica.

Mentre posàvem solucions damunt la taula, el Govern de Pedro Sánchez no va parar de posar obstacles. Aquesta llei, que va tindre un suport unànim, un ampli consens social, no va tenir un camí gens fàcil fins la seva aprovació. Malgrat aquest consens social absolut, va haver de patir un calvari legislatiu. El tràmit es va veure demorat pel propi Govern, aquest govern de la gent. Per mitjà de la Mesa del Congrés, va arribar a aplicar-se fins a quaranta-vuit ampliacions de termini d'esmenes. Ni una, ni dos, quaranta-vuit. Quaranta-vuit vegades es va decidir que el benestar dels malalts i afectats d'ELA podia esperar.

Quan finalment s'aprova, ens trobem amb un buit d'un any més: d'octubre del 24 a l'octubre del 25, una paràlisi absoluta. Per un malalt d'ELA cada dia de retard no és un tràmit administratiu, és una pèrdua irreversible de dignitat i de vida. Deixar passar un any sense dotació pressupostària no només és una mala gestió, és falta d'humanitat. S'ha deixat milers de persones pel camí, quan sabem que l'esperança de vida mitjana des d'un diagnòstic d'ELA és de tres a cinc anys. Un govern Sánchez que ha mostrat una manca de voluntat política d'inacció.

I la realitat, quina és? Doncs tres punts. Necessitem 230 milions d'euros per materialitzar la llei. Dos, un govern a nivell estatal incapaç d'aprovar pressupostos, que s'ha negat a utilitzar crèdits extraordinaris o fons de contingència. Tres, en lloc de finançar el sistema, es va despatxar el problema amb una subvenció directa de 10 milions d'euros, totalment insuficient. I mentre aquest govern central incompleix de manera sistemàtica comunitats autònomes on governem el Partit Popular han passat de paraules a fets: deduccions fiscals, ajuts directes, iniciatives d'assistència personal, un centre d'especialitats d'atenció diürna per a pacients d'ELA a Madrid. I, si mirem a Catalunya, el panorama és desolador. Ja ens hi vam referir al passat Ple: Catalunya, amb més persones que moren en llista d'espera per ser atesos al sistema de dependència, trenta-quatre cada dia. Un increment de les llistes d'espera del 2025 respecte al 2024, d'un 178 per cent. I aquesta realitat tan lamentable és pitjor en persones d'ELA. Cada dia es diagnostiquen cent quaranta casos nous. Un noranta-quatre per cent de famílies i cuidadors no poden fer front a aquestes despeses.

Bé, la dependència i dependència extrema que ens ocupa necessita fets, un govern que governi de debò. Tenim un govern que ha incomplert sistemàticament amb el seu compromís de finançament de la dependència. No es tracta aquí de crear titulars ni drets de paper, sinó de complir amb la llei i el seu finançament. Des de llavors han mort mil persones aproximadament amb ELA sense rebre ajuts. I aquí al Parlament també tenim. Tenim mocions aprovades en aquesta cambra en matèria de dependència, sessió de control, preguntes, una proposta de resolució, el nostre diputat Hugo Manchón, a la Comissió de Salut. A l'octubre del 2025 va demanar exigir al Govern d'Espanya que s'aprovés amb la màxima urgència la dotació pressupostària necessària i amb efectes retroactius des de l'entrada en vigor de la norma. I què va fer el PSC? Es va abstenir. Es va abstenir. Vostès es van abstenir en això, aquesta proposta de resolució. Escolti, els titulars van ser els que van ser: «Salvador Illa da la espalda a la exigencia de financiar la ley ELA». «El PSC se abstiene de respaldar una propuesta del Partido Popular de Catalunya que instaba el Gobierno a financiar la norma».

Bé, no obstant això, pels malalts, pels afectats, per les famílies, pels cuidadors, per les entitats, per la societat, per tothom, donarem suport i donarem el nostre vot favorable, perquè som els qui creiem, treballem arreu, ho hem demostrat i

continuarem així incansablement. Prou de drets, de paper, de titulars buits. Els malalts d'ELA no mengen de promeses ni es cuiden de propaganda. Així que complim tots.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. «No puedo más», fue el tuit que hizo el señor Jordi Sabaté escasos días, el 21 de abril de 2026. Es el resumen perfecto de lo que están padeciendo estas personas. Y hoy viene la consejera de Derechos Sociales con una soberbia absoluta, aplicando un discurso triunfalista, el que yo pensaba que iba a venir aquí a pedir disculpas, a pedir perdón por no estar a la altura y no lo ha hecho. Una consejera que fallece un catalán cada hora esperando la ley de la dependencia y vine aquí con un discurso triunfalista. Es que no lo entendemos.

¿Y sabe por qué no lo entendemos, señora Martínez Bravo? Porque, mire, aumento de cuantía, reducción de los plazos. Solo faltaría, ¿no? Pero qué vergüenza que este decreto se esté convalidan en 2026, tarde e insuficiente, un parche, un parche. Tampoco nos sorprende que no sea una de las prioridades del Govern y mucho menos de una consejera que trata a los catalanes como un mero *stock*. Debe ser que, en su excel particular, la atención a personas con un altísimo grado de dependencia no debe ser una prioridad, señora Bravo, ¿verdad?

¿Usted es consciente del gasto real que le comporta a estas personas una atención correcta para desarrollar su día a día? ¿Es consciente? Calcule ese esfuerzo, hágalo. Haga números del coste real de estos cuidados. Calcule también el coste de la burocracia y de los dilatados procesos de la administración, y quizás –quizás– las medidas que usted ha planteado aquí hoy verá que han sido completamente insuficientes. Le sorprendería. Estamos habituados a sus clases de economía aplicada, pero pise a la calle –Cataluña, si puede ser, Cataluña– y gestione en pro de los intereses de los catalanes y no haga tanto mitin pro «innegacionista» [#] como nos

tiene acostumbrados, porque la realidad que estamos viendo aquí es completamente separada y alejada del que usted plantea.

¿Porque nos presenta una medida positiva? Sí, pero, insisto, claramente insuficiente. Insuficiente para esas personas que las que pueden ser gastan miles de euros, las que no pueden ven cómo se sienten desamparadas por la propia administración, pero aún más. ¿Y las personas que fallecen esperando una ayuda o la ayuda a la dependencia? Porque bajo su gobierno, su dirección de derechos sociales, el año pasado fallecieron nueve mil personas esperando esa ayuda. Su gobierno, señora Martínez Bravo. No mire hacia abajo. Mire a los catalanes, porque han fallecido nueve mil personas y eso se merece como mínimo, un mínimo de respeto.

Eso sí, las paguitas para los MENAs no solo llegan a tiempo, sino que hasta llegan de manera ilegal. Lo que haga falta, de manera reiterada. Es impresionante. ¿A ustedes les molesta? Pues imagínate esas personas que lo están pasando francamente mal. (*Alguns aplaudiments.*) Imagínese. ¿Sabe qué pasa? Que cualquier gobierno con un mínimo decoro hubiera dimitido en bloque, pero usted no tiene ni respeto, ni decoro, ni un mínimo de respeto a los ciudadanos de esta comunidad autónoma ni de esta región. ¡Solo faltaría!

Pero, en cambio, aquí pasa una cosa que es paradigmática. Eres catalán. Estás usando toda tu vida. Padeces una enfermedad muy grave como la ELA y te encuentras estos días en tu barrio como colas de emigrantes para arreglar papeles (*veus de fons*), colas de migrantes ilegales para recibir ayudas sociales, colas inmorales para recibir una vivienda social con prioridad extranjera. Pero a ti, en cambio, que sufres cada día, que lo pasas mal, que lo estás pasando francamente mal, te dicen que, a pesar de haber una ley aprobada, que no tienen suficiente para dotarla económicamente. Es que hay que ser muy sinvergüenza, pero mucho.

Pero eso lo hemos dicho muchas veces y lo seguiremos diciendo a pesar de alguna diputada de la bancada de la izquierda que le molesta. Hay que revertir las prioridades de la izquierda del separatismo, pero hay que revertirlas automáticamente. Mientras los socialistas se centran, evidentemente, como no puede ser de otra manera, en financiar al separatismo y la invasión migratoria, nosotros lo tenemos muy claro: sentido común, prioridad nacional, primero los de casa, *primer els de casa*. Primero

los de casa, como hemos hecho en Extremadura, como haremos en Aragón y como haremos en toda España cuando lleguemos al gobierno de la nación, porque no puede haber un solo fallecido más esperando una ayuda para su atención.

Por tanto, señora Martínez Bravo, sea usted valiente. Sea valiente y priorice de verdad. Y si no lo es, al menos simplemente mire a los ojos de esas personas y díganles que se lo están pasando francamente mal, que no hay suficiente dinero para ellos. Y le pongo una mínima... ¿Vergüenza? Vergüenza, la suya. Mire, le pongo un mínimo ejemplo. VOX presentó en muchas ocasiones en que el propio Departamento de Derechos Sociales de Sanidad busque las personas para que puedan prestar el servicio de asistencia a esas personas y ¿usted sabe lo que han hecho? Votar en contra, porque su prioridad no son las personas de esta región. Su prioridad siempre son los de siempre y como siempre.

Muchas gracias.

El president

Hi ha intervencions que evidentment «frapen», i «frapen» molt. El Tribunal de Drets Humans d'Estrasburg estableix que hi ha determinats discursos que poden ser trasbalsador o xocants, però que formen part de la llibertat d'expressió en seu parlamentària. Tanmateix, jo em sembla que no passa inadvertit al conjunt de diputats i diputades.

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Conselleres, consellers, diputades, diputats... Sento profundament haver de començar amb les mateixes paraules que vaig començar el Ple de desembre del 2025. Els demano novament perdó, perdó per la falta d'humanitat, perdó per la covardia d'aquells que ataquen els més vulnerables mentre, diguem-ho clar, els llepen les botes als poderosos. Crec que puc parlar en nom de la majoria d'aquesta cambra si dic que ens fa una vergonya terrible la conducta intolerable que s'acaba de viure aquí dins. (*Aplaudiments.*) El Grup de VOX avui ha canviat de portaveu, s'ha posat la disfressa de que els hi preocupen les persones,

però en realitat han acabat al mateix punt de partida. Bé, jo només tinc una pregunta: si una persona amb ELA que no és d'origen nacional els hi demana una prestació, què li diran? I no cal que sigui un marroquí, eh? Que sigui un americà, un alemany, un italià, un anglès... No és un acudit, és la realitat, aquesta és la nostra societat. Li donarien o no li donarien la prestació?

Bé, centrant-nos a l'ordre del dia, avui convalidem el Decret llei 1/2026, una norma que no neix de la fredor d'un despatx, sinó de l'escletxa d'esperança que la tasca d'entitats com la Fundació Miquel Valls, Fundamet, tantes entitats que avui ens acompanyen fan i que és magnífica. Benvingudes totes. Diu molt d'un país la manera com cuida quan el cos falla, però la voluntat de viure amb dignitat es manté intacta. La bancada de VOX i del PP tenen ara l'ocasió de demostrar que la seva justificació per a les seves esmenes a la totalitat en un altre punt de l'ordre del dia no són simple postureig. El reconeixement estatal del grau III+ és un pas de gegant, però, diputades, els drets sense recursos suficients són només literatura.

Per això Catalunya fa un pas endavant i exerceix la seva competència amb un nou complement que permet arribar fins a un total de 14.788 euros al mes per a suports de vint-i-quatre hores com a expressió d'un compromís ferm amb les persones que pateixen aquestes malalties neurodegeneratives i altres processos d'alta complexitat i curs irreversible. Per què? Doncs perquè els serveis que necessiten no són un luxe; com acabava de dir, són una necessitat vital per al seu dia a dia digne i que la majoria de famílies no poden pagar. Aquest complement és equitat, és garantir que l'esperança de vida no depengui tant del compte corrent. A aquesta lògica obeeix, doncs, aquest complement, a facilitar l'accés en equitat a una atenció integral que ajudi a mantenir una bona qualitat de vida per a aquestes persones, començant a facilitar l'accés a cures en una fase més primerenca, previ diagnòstic, quelcom clau per a la seva qualitat i esperança de vida. Per a una persona amb ELA o amb AME o amb alguna de les altres malalties que estan incloses al decret el temps no és un concepte abstracte: és un recurs molt i molt escàs.

Aquest decret ataca, doncs, directament la burocràcia, que massa sovint arriba tard, amb agilitat real, perquè el programa individual d'atenció, el PIA, es pugui elaborar amb la màxima celeritat, introduint un mecanisme innovador, amb valoració i resolució

en un mateix acte. Una fórmula que, per cert, hauríem d'explotar a tota la resta del sistema de dependència, donada la durada que experimentem en la seva tramitació, que fa que la llista d'espera sigui molt i molt llarga.

Comuns votarem a favor perquè la dignitat és innegociable. Però, per passar de la lletra del diari oficial a la realitat dels domicilis, necessitem claredat a algunes qüestions clau. En primer lloc, sobre els protocols, com s'estan coordinant Salut i Drets Socials per formar i coordinar els facultatius sanitaris, també els valoradors i valoradores, perquè cal assegurar criteris clars i unificats per reconèixer el grau III+. Dit d'una altra manera, no pot quedar a criteri del facultatiu i de la seva bona voluntat fer un informe que encaixi amb el que demanda el decret. I, per tant, és molt i molt important que garantim, doncs, que es donen les condicions perquè tots tinguin les eines al seu abast per poder fer-ho de la forma més correcta possible.

I, en segon lloc, també sobre l'abast; a quantes persones, més enllà de l'ELA, preveuen arribar amb aquest grau III+ i quan preveuen que comencin a rebre aquestes prestacions, perquè, donades aquestes petites disfuncions pel que fa a la unificació de criteris, doncs, en aquests moments s'està produint algun decalatge pel que fa al moment temporal. I, per tant, cal atendre aquestes majors dificultats de tramitació respecte a l'ELA, que sembla que és un element que resulta més clar.

I acabo, president. La dignitat es demostra amb fets i sobretot amb recursos, i avui fem un pas molt i molt important perquè la dependència extrema a Catalunya deixi de ser sinònim d'indefensió. Avui guanya l'autonomia personal, avui guanya la dignitat.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Doncs, primer de tot, voldria saludar les persones que ens acompanyen, les fundacions, els malalts i també les famílies i també agrair les paraules de la diputada Núria Lozano, perquè posa les coses al seu lloc i perquè és important també dir en

veu alta, no?, com hem de parar els peus a segons quins discursos que estem aquí acostumats a sentir, que de veritat que fan vergonya aliena.

Perquè, avui, el que venim a parlar és d'un decret que afecta directament persones que es troben en situacions límit, amb malalties que no donen treva, d'evolució ràpida, devastadora, que en poc temps comporta una dependència absoluta per a les activitats més bàsiques de la vida. Parlem de persones que necessiten suport constant, sovint vint-i-quatre hores al dia, i de familiars que sostenen una càrrega molt dura, una càrrega física, una càrrega emocional i també una càrrega econòmica. Davant d'aquesta realitat, doncs, que la normativa catalana s'adapti a aquesta nova regulació estatal és imprescindible. És positiu que es faci aquest reconeixement del grau III+, de dependència extrema, que s'augmentin les prestacions econòmiques, que es permeti una resposta més àgil. Són tots passos que són necessaris per garantir una mínima dignitat en situacions d'extrema vulnerabilitat.

També valorem positivament que es flexibilitzin les compatibilitats entre prestacions, que es prioritzi l'atenció domiciliària. I, evidentment, l'assistència personal va en una direcció que nosaltres trobem que és correcta per permetre que les persones puguin continuar vivint al seu entorn amb més autonomia i amb més suports adaptats a la realitat de cadascú. I, per tant, sí, nosaltres votarem a favor d'aquest decret. El votem a favor perquè és un decret útil, perquè arriba a persones que no poden esperar i perquè introdueix millores concretes.

Però objectem alguns temes al mateix temps. En primer lloc, aquest decret posa en evidència un problema de fons, i és que l'Estat reconeix drets però no els finança adequadament. En aquest cas es veu molt evident, no?: es fixen unes prestacions que no tenen en compte el cost real de la vida a Catalunya ni tampoc les cures intensives, i al final és la Generalitat qui ha de complementar-les perquè siguin mínimament viables per a les famílies.

També afegir que aquest decret arriba tard i que és insuficient. Arriba tard perquè la situació de les persones amb ELA o aquest tipus de malalties degeneratives no és nova. Fa anys que sabem que el sistema de dependència no està preparat per donar resposta a totes aquestes malalties d'evolució tan ràpida. Fa anys que les famílies denuncien retards incompatibles amb una vida mínimament digna, i, malgrat això,

només actuem quan hi ha una norma estatal que ens obliga o quan hi ha una pressió social que es fa insostenible.

I també diem que, a més a més d'arribar tard, és insuficient, perquè creiem que no aborda el problema de fons. El sistema de dependència de Catalunya és un sistema tensionat, és un sistema infrafinançat, amb llistes d'espera inacceptables. I aquest decret sí que és cert que millora la situació d'un col·lectiu molt concret –ho celebrem, és necessari–, però no serveix per transformar el sistema o no garanteix que cap persona en situació de dependència quedi atesa. I els drets no poden dependre del diagnòstic concret de la persona; han de ser drets universals. El decret continua reforçant un model basat principalment en prestacions econòmiques, i això té un límit, un límit molt clar, perquè sense una xarxa pública forta, amb professionals suficients, amb serveis domiciliaris públics, amb centres i recursos comunitaris, sense tots aquests serveis, que siguin públics i que siguin integrals i que siguin forts, el que fem és traslladar la responsabilitat a les famílies i, a més a més, dependre del mercat de les cures; com sempre, mercantilitzem les cures.

Finalment, també aquesta agilització administrativa pot ajudar, però no resol el problema de fons. Permetre que el programa individual d'atenció el facin altres actors segurament escurçarà terminis, però, si no hi ha més professionals públics, més equips, més hores de servei, l'atenció no arriba igualment. El coll d'ampolla no és només el tràmit; és una manca estructural, una manca d'una equitat territorial, manca de recursos que garanteixin cures efectives, continuades i arreu del nostre territori. Per això, el nostre posicionament... –ho he dit al principi–, diem que sí a aquest decret, perquè millora la vida de persones que ho necessiten de manera urgent, però també exigim que s'ha d'anar més enllà: cal reforçar el sistema públic de dependència, garantir serveis universals i deixar de funcionar a cops d'urgència.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Ningú no pot negar que estem parlant de persones en situació de dependència extrema, persones que necessiten atenció les vint-i-quatre hores del dia, famílies que viuen en tensió permanent, emocional i econòmica. Qualsevol intent de millorar aquesta cobertura és necessari. Aliança Catalana Valorem positivament el contingut d'aquest decret. Les mesures que proposa són necessàries. Per això i per responsabilitat amb els catalans que més ho necessiten, hi votarem a favor.

Hem d'entendre que darrere de cada persona amb grau III+, de dependència extrema, hi ha una vida completament condicionada, una dependència absoluta, una necessitat d'atenció constant dia i nit, i no dona treva als familiars. Aquestes famílies no només cuiden; sostenen, sostenen emocionalment, físicament i econòmicament, en silenci i amb desgast. Implica cansament, incertesa i moltes vegades solitud. Ara bé, una cosa és reconèixer la necessitat i una altra de molt diferent és afirmar que la resposta és suficient. El Decret Llei 1/2026 posa sobre la taula unes prestacions econòmiques elevades, sí, xifres que sobre el paper poden semblar importants, però a la pràctica el relat canvia. L'atenció vint-i-quatre hores no és una estimació; és una necessitat vital, i l'hauran de continuar complementant els propis familiars amb els seus recursos.

Això ens porta a una primera qüestió de fons, que ens fa reflexionar sobre si estem davant d'un sistema que cobreix les necessitats o estem davant d'un sistema que les alleugereix parcialment. És cert que flexibilitzar és positiu, i flexibilitzar sobre una base insuficient no resol el problema: el redistribueix. Aquí és on hem de fer incís en el que està passant sobre el sistema de serveis socials a Catalunya. El problema no és el decret; el problema és el sistema, tensionat, saturat, que fa anys que funciona al límit. Els terminis i tot el que el decret parla d'agilitzar i de reduir temps, de donar resposta breu a la realitat, són retards, esperes, processos lents i dificultat per accedir als professionals. Convindran amb mi que no n'hi ha prou amb reconèixer drets si no hi ha una infraestructura que els garanteixi.

El decret també modifica la Llei 12/2007 per permetre una intervenció més directa de la Generalitat en els programes d'atenció que presenten la solució per agilitzar i també plantegen interrogants. Per què els serveis socials de proximitat tenen una funció que el reconeixement directe de les persones i de les famílies en el context social? Per què el sistema està tensionat? Per què les prestacions no arriben? Per què els serveis

estan saturats? Perquè fa anys que el sistema de serveis socials creix més en demanda que en recursos; fa anys que s'assumeixen noves responsabilitats sense una planificació proporcional; fa anys que es legisla ampliant drets, cosa que és positiva, però sense garantir els mitjans per fer-los efectius, sense cribrar els seus destinataris. El problema és que aquest sistema està col·lapsat, saturat, enfonsat per un model d'acollida i integració que ha fracassat estrepitosament. I, sí, ho tornem a dir sense embuts i sense complexos: l'onada migratòria descontrolada ha rebentat el sistema. Milers de persones arribades en pocs anys consumeixen recursos públics que haurien d'estar destinats a prioritzar les persones que realment ho necessiten i que han cotitzat tota la seva vida. Els serveis socials, ho repeteixo, estan saturats. Les llistes d'espera per valoracions de dependència s'allarguen anys. Els equips d'atenció domiciliària no donen l'abast. Les residències i centres de dia tenen llistes interminables.

El pressupost en prestacions socials, en habitatge i en sanitat ha explotat. Molts dels malalts que podrien ser beneficiats d'aquestes mesures porten anys i panys esperant per manca de pressupost. El model d'integració ha fracassat. Ha fracassat perquè no hi ha integració, hi ha substitució demogràfica. Hi ha col·lapse. Hi ha dues realitats paral·leles. D'una banda, els que paguen i pateixen i, d'altra banda, els que reclamen sense haver cotitzat mai.

Aquest decret parla d'increments de quanties, de comptabilitat, de compatibilitats, però no diu ni una paraula sobre prioritzar els catalans, sobre controlar l'accés ni sobre com aturar l'arribada massiva que està enfonsant el sistema. Això és el que denunciem Aliança Catalana. Mentre el Govern aprova aquest decret, continua sense defensar els recursos públics que han de ser primer per als d'aquí.

Votarem a favor d'aquest decret perquè les mesures són positives i perquè no deixarem els malalts extrems sense aquest petit avenç. Ja ho deia Daniel Cardona: quan no demanes res a l'ocupant ja has acceptat que mana.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Mònica Ríos García.

Mònica Ríos García

Bé; gràcies, president. Bon dia a tothom. Benvinguts a les entitats. A la Fundació Miquel Valls, que ens acompanya. També, afectats i familiars que estan avui aquí amb nosaltres. En primer lloc, també voldria demanar-los disculpes perquè ni en un punt com aquest la demagògia s'atura. I em fa molta vergonya aliena. Molta vergonya.
(Aplaudiments.)

Bé, hi ha moments en què la política deixa de ser un debat llunyà i entra directament a casa. Passa quan una malaltia greu, irreversible, obliga una família sencera a reorganitzar la seva vida en qüestió de mesos. Passa quan el temps deixa de ser una qüestió administrativa i es converteix en una urgència vital. I passa també quan les institucions decideixen si arriben a temps o arriben tard. L'esclerosi lateral amiotròfica és una de les expressions més dures d'aquesta realitat. No és només una malaltia devastadora, és una sacsejada completa de la vida quotidiana, de la persona que la pateix, però també de la parella, dels fills, dels germans, de tots aquells que de sobte es converteixen en cuidadors a temps complet. I això té conseqüències molt concretes: jornades laborals que es trenquen o desapareixen, ingressos que baixen, despeses que es disparen i una necessitat d'atenció constant que en els casos més greus pot arribar a ser de vint-i-quatre hores al dia.

Massa sovint tot això ha recaigut gairebé exclusivament sobre les famílies. Durant anys, aquesta urgència ha topat amb una Administració lenta i amb respostes insuficients. I en una malaltia com l'ELA o aquelles malalties neurodegeneratives d'alta complexitat la lentitud no és neutra, és arribar tard. Per això la llei estatal d'ELA va ser un pas important, però una llei per si sola no canvia la realitat si no es desplega amb recursos, terminis clars i voluntat política. I aquí és on cal posar en valor el pas que s'ha fet a Catalunya, una de les comunitats autònomes pioneres en desplegar aquesta llei; desplegament impulsat pel Govern socialista, on s'ha volgut garantir que aquest dret no es quedi en el paper, que arribi i que arribi a temps. Amb un compromís clar: que la tramitació es resolgui en un màxim de tres mesos. Que quan una família entra en aquesta situació no hagi d'esperar indefinidament per rebre l'ajuda.

Però no només es tracta de rapidesa, també de cobertura real. El desplegament a Catalunya ha anat més enllà del mínim estatal. En els casos més greus, s'ha incorporat un complement extraordinari per a situacions de dependència extrema, que permet cobrir pràcticament la totalitat del cost. Parlem de situacions en què cal assistència continuada 24/7, amb costos que poden arribar a catorze mil i quinze mil euros mensuals. I hi ha un altre element clau que sovint genera preocupació: el copagament. La llei estatal estableix que hi hagi una part, una aportació per part de l'usuari. Això no és una decisió opcional, ve determinat pel marc legal, però dins d'aquest marc, el que sí que es pot fer i el que sí que pot fer un govern és decidir fins a on redueix aquest impacte. I a Catalunya s'ha optat per reduir al màxim. La cobertura serà total per a la gran majoria de persones i només aquelles amb ingressos superiors als 53.000 euros anuals, n'hauran d'assumir una part molt limitada, un cinc per cent del cost. Això marca una diferència important.

No és el mateix reconèixer una necessitat que garantir-ne la resposta. No és el mateix anunciar un dret que fer-lo efectiu. I no és el mateix deixar el pes en les famílies que assumir-lo col·lectivament. Al final del que estem parlant no és només de polítiques públiques, estem parlant de vides concretes. Estem parlant d'una persona que pot continuar a casa seva amb l'atenció adequada. D'una família que pot cuidar sense quedar completament desbordada. D'un entorn que, enmig d'una situació molt dura, pot tenir una mica més de certesa. Aquesta és, al capdavall, una idea molt clara de què vol dir política social: fer que els drets arribin a temps, que siguin reals, fer política útil. Perquè quan una família entra en aquesta situació no necessita bones paraules, necessita suport. I amb l'aprovació d'aquest Decret 1/2026, de 17 de març, entre tots i totes aconseguim i aconseguirem que avui Catalunya sigui més justa.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, abans de començar la votació, i perquè en quedi constància en el *diari de sessions*, vull saludar en nom de tota la cambra a la senyora Esther Sallés, directora general de la Fundació Catalana d'ELA Miquel Valls. També voldria saludar la senyora Montse Font, presidenta de l'Associació Catalana de

Malalties Neuromusculars. I passa en poques ocasions que hi hagi conciutadans que s'incorporen físicament a l'hemicicle d'aquesta cambra. I avui és un d'aquests moments i vull donar la benvinguda i els vull agrair la seva presència en aquest debat als conciutadans Siscu Morell Ruhí, Montse Font Garcia, Cristian Lago Rodríguez, Verónica Armento, que són conciutadans malalts d'ELA i, per tant, directament interpel·lats per aquest debat. La seva presència avui aquí ens dignifica col·lectivament.

Passem, doncs, a la votació... (*Aplaudiments forts i sostinguts.*) Passem a la votació d'acord amb l'article 158.3 del Reglament. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei, i els vots negatius són favorables a la derogació. Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 1/2026.

Comença la votació.

El Decret llei 1/2026 ha estat validat per unanimitat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la Cambra si hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. (*Pausa.*) Sí? El Grup Parlamentari de Junts demana que es pugui tramitar com a projecte de llei. Atesa aquesta petició, sotmetem a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei, o no. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 84 vots en contra, 50 vots a favor i cap abstenció.

Vist el resultat de la votació i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el Decret llei 1/2026 ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a un quart de quatre de la tarda.

Recordin que ara hi ha un minut de silenci davant de la façana del Parlament.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...